

OCEANUL
CARE
NE
DESPARTE
TAH
EREH

MAFI

irrnBti rnof
fZfâXA 'ífViiV: csií:
<¿k<: irtrr2 dc v. l Kji ■
urvi < Xr «-ye, l úrc v.j(V»Vl. <7iv
Mfilf» t'Jcr riPAIáv U ši raí*«, firti
picM.srlprürr.iut^lpui |V)lil"lil,ir'ri.(!x
luUirr;i i»rflicilcr. í.hiilir y f:p-te 'iri,j, vri
ve-li rirvirlj«o;rtcl rviMMHfiti. "r c--ire-
c; acens la es ■: e ü p: wfss e < lespre
«tevñr, i t Mire 51 Uicure. ca'e
s'onifflele.'
Marie Lu, .julttUCá v:rrlúr iisimi
11111 >1 wix l=o'í;
i wlisirri.rfir'i- j; inluy fvlrxooín.'ji
dKcfcjñr:!/ - » ' < !¿-'ril i l r'H i i, ri siriyi
jrfrálíi ši<a {S.irí|it*j/. <ZU*|'-?. ši
piiiVxl?
pAnii Irl <rf|)r"ll!
Ixfcwh fv'irtfi iir'l OI
<CS.K¹ flrli EUfí.

or ctitorul ore cJoar de
cá^igat" Sabaa Tahir, juicaro?
scrici y imüpná <.ai<
jkwuu!
fsi^:) (virip sp i^s:r:di(!
<\ Di.lú: cl.ii rii'irfifciá,
rrí.i-uVjCj r hirW si r Sn:;
<!^st ri^ rtyJUVJir r
mi'Jil. Prc/a h. T<ll <:tl(-
t1e:>:>r:iiw»i firisiunp și
vix piü^lh. HxrAv? f^
sK?:.iriKr: rtlri. esle pîna
ze și-flet. (.ele rrai btr«"
câr: i
reevBl%ezi l. • fea virI jur,
iar Cc&i<:lJc'W.'lë
CteVU><%
Si* .ill.T>irâ pr rtre
ete. Am adcrst aceita
cartel" Nteola
Yoon.^i.uxiir.i
iv;mnrnvk>r
m;i,v\W: t; virtj Si /V,v\
h_i li>i

**TAHE
REH
MAFI**

Qo
W

US

UW

nuo

d&
Sp

aA

O

Traducere din limba
engleză CARLA GEORGESCU
Corint

B O O K S

Redactare: Iulia-Cristiana

Stan **Tehnoredactare:**

Mihaela Ciufu

Tahereh Mafi

A VERY LARGE EXPANSE OF

SEA Copyright © 2018,

Tahereh **Mafi**

Toate drepturile asupra ediției

în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă

înregistrată.

ISBN 978-606-793-
646-

91

UNU

Ne mutam în permanență,
mereu spre mai bine,
mereu în căutarea unei
vieți mai bune. Abia
reuseam să fac față valului
de emoții pe care mi-l
provocau mutările. Deși
frecventasem atâtea școli

primare și gimnaziale,
încât nici nu-mi mai
aminteam exact numele
lor, la gândul că schimbam
întruna liceul îmi venea să
mor. Era al treilea la care
mergeam în mai puțin de
doi ani, iar viața mea
părea o înșiruire de
rahaturi zilnice. Uneori
abia mai puteam să-mi
mișc buzele. Mă temeam
că, dacă voi vorbi sau voi
striga, furia va pune
stăpânire pe colțurile gurii

mele și mă va sfâșia în
două.

Prin urmare, tăceam.

Era sfârșitul unui
august învăluit de o
căldură întreruptă când și
când de câte o adiere de
vânt. Eram înconjurată de
ghiozdane rigide, de blugi
scrobiți și de puști care
miroseau a plastic proas-
păt. Păreau fericiți.
Am oftat și am trântit
ușa dulăpiorului

.Pentru mine nu era
decât altă primă zi de
școală într-un nou oraș,
așa că am făcut ce faceam
mereu când intram într-o
școală nouă: nu m-am
uitat la cei din jur.
Oamenii se uitau mereu la
mine, iar, dacă le
întorceam privirea, adesea
interpretau gestul meu
drept o invitație la
conversație și, aproape de
fiecare dată când mi se
adresau, spuneau ceva

jignitor sau o prostie ori
poate amândouă, prin
urmare hotărâsem cu mult
timp în urmă că era mai
ușor să mă prefac că, pur
și simplu, nu există.

Reușisem să
supraviețuiesc primelor
trei ore din acea zi fără
niciun incident major, dar
încă mă chinuiam să mă
orientez prin școală. Se
pare că următorul curs
avea loc în capătul opus al
campusului, iar eu

încercam să-mi dau seama
unde mă aflu - verificând
numerele sălilor în noul
meu orar -, când a sunat
clopoțelul, în clipa în care
am ridicat privirea, uimită,
ca să mă uit la ceas, am
constatat că marea de
elevi din jurul meu
dispăruse. Rămăsesem
singură pe culoarul lung și
pustiu, cu orarul mototolit
în pumn. Am strâns din
ochi și am înjurat în
barbă.

într-un târziu, am găsit
sala de curs, dar
întârzasem șapte minute.
Am deschis ușa,
balamalele au scârțâit
discret, iar elevii s-au
răsucit pe locurile lor.
Profesorul s-a întrerupt,
rămânând cu gura
căscată, ca pentru a rosti
ceva, și cu chipul împietrit
între două expresii.

A clipit.

Mi-am ferit privirea, cu
toate că mi se părea că

încăperea se contractă în
jurul meu. Fără un cuvânt,
m-am strecurat în cea mai
apropiată bancă liberă.
Am scos un caiet din
ghiozdan. Am luat un
stilou. Abia mai respiram,
așteptând ca momentul să
treacă, așteptând ca toată
lumea să se întoarcă la
locul ei, așteptând ca
profesorul să-și reia
discursul, când, deodată,
el și-a dres glasul și a zis:

— Aşadar, cum
spuneam, programa
include câteva lecturi
obligatorii, şi aceia dintre
voi care sunt noi aici - a
ezitat, s-a uitat la lista pe
care o ţinea în mâini - s-ar
putea să nu fie obişnuiţi
cu curriculumul bogat şi
extrem de solicitant al
şcolii noastre.

S-a oprit. A ezitat din
nou, după care a mijit
ochii, uitându-se la hârtia
lui.

Și apoi, ca din senin, a reluat:

—Acum, te rog să mă scuzi dacă pronunț greșit. Sharon, nu? a întrebat și a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi.

—Shirin, l-am corectat eu.

Elevii s-au întors din nou spre mine.

—A! a exclamat profesorul, domnul Webber, dar nu a mai

încercat să-mi pronunțe
numele. Bine-ai venit!

Eu nu i-am răspuns.

—Așadar, a reluat el
zâmbind, îți dai seama că
acesta este un curs
avansat de limba engleză.

Am ezitat. Nu eram
sigură ce răspuns aștepta
la o astfel de afirmație
evidentă. În cele din urmă,
am zis:

—Da?

El a încuviințat din
cap, apoi a râs și a reluat:

—Draga mea, s-ar
putea să fi nimerit în clasa
greșită.

Voiam să-i spun să nu
mi se mai adreseze cu
draga mea.

Voiam să-i cer ca, în
general, să nu-mi mai
vorbească deloc.

—Sunt în clasa în care
trebuie, i-am zis, în
schimb, ridicând orarul
mototolit.

Domnul Webber a
clătinat din cap, zâmbind
în continuare.

—Nu-ți face griji, nu e
vina ta. Li se mai întâmplă
elevilor noi. Totuși, sala
unde se desfășoară cursul
de engleză ca limba a
doua este ceva mai...

—Sunt în clasa în care
trebuie, bine? am rostit
ceva mai apăsător decât
intenționasem. Sunt în
clasa în care trebuie.

Rahaturi din astea mi
se întâmplau la tot pasul.

Nu conta cât de lipsită
de accent era engleza
mea. Nu conta că le
spuneam oamenilor iar și
iar că m-am născut aici, în
Statele Unite, că engleza
este limba mea maternă,
că verii din Iran se
amuzau pe seama mea și a
persanei mele mediocre,
cu accent american - pur
și simplu nu conta. Toată
lumea presupunea că abia

am coborât de la bordul
unui vas sosit dintr-o țară
străină.

Zâmbetul domnului
Webber a pălit.

—O! a exclamat el.

Bine.

Puștii din jurul meu au
început să râdă, iar eu mi-
am simțit obrajii arzând.
Mi-am plecat privirea și
am deschis caietul gol la o
pagină oarecare, sperând
că gestul meu va pune
capăt discuției.

În schimb, domnul
Webber a ridicat mâinile și
a reluat:

—Ascultă, eu vreau să
rămâi, bine? Totuși, este
un curs pentru avansați și,
deși sunt convins că
vorbești bine limba en-
gleză, tot e...

—Nu vorbesc engleză
bine, am intervenit. O
vorbesc perfect, fir-ar al
dracului să fie!

Am petrecut restul orei
în biroul directorului.

Mi s-a ținut o
prelegere despre conduita
impusă elevilor acestei
școli și am fost avertizată
că, dacă aveam de gând să
mă opun și să refuz să
cooperez, atunci poate că
această școală nu era
pentru mine. Apoi am fost
trimisă în detenție pentru
că folosisem un limbaj
vulgar la oră. Clopoțelul
care vestea pauza de
prânz a sunat tocmai când
directorul se răstea la

mine, așa că, atunci când
m-a lăsat în sfârșit să plec,
mi-am luat lucrurile și am
fugit mâncând pământul.

Nu mă grăbeam să
ajung nicăieri; îmi doream
doar să mă îndepărtez cât
mai mult de lume. Mai
aveam două ore după
prânz, dar nu eram sigură
că o să mai rezist;
depășisem deja pragul
toleranței la prostie pe
ziua aceea.

îmi balansam în poală
tava cu mâncarea de
prânz, în timp ce stăteam
în cabina de toaletă,
strângându-mi capul în
palme ca într-o menghină,
când mi-a bâzâit telefonul.
Era fratele meu.

ce faci?

iau masa de prânz

rahat! pe unde te ascunzi?

în baie

poftim? de ce?

**ce altceva aş putea să
fac timp de 37 de minute?
să**

mă holbez la ceilalți?

Atunci mi-a spus să ies
naibii din baie și să mă
duc să mănânc cu el -
pesemne că școala
trimisese deja un grup de
prietenii noi-nouți în
întâmpinarea chipului său
drăgălaș, iar eu trebuia să-
l însoțesc, în loc să mă
ascund.

nu, mersi! am tastat.

Apoi mi-am aruncat
mâncarea la gunoi și m-am
refugiat în bibliotecă,
unde am rămas până când
a sunat clopoțelul.

Fratele meu e cu doi
ani mai mare decât mine.
Am mers mai mereu la
aceeași școală în același
timp. Însă el nu detesta
mutările la fel de mult ca
mine; nu suferea de
fiecare dată când ne
instalăm într-un oraș nou.
Erau două diferențe

majore între mine și
fratele meu: în primul
rând, el era extrem de
chipeș, iar în al doilea
rând, el nu purta în frunte
un indicator luminos me-
taforic care avertiza
ATENȚIE, TERORIST ÎN
APROPIERE!

Nu vă vând gogoși,
fetele stăteau la coadă ca
să-i facă fratelui meu turul
de onoare al școlii. El era
elevul nou și arătos. Un
băiat interesant, cu un

trecut și un nume
interesante. Individul
frumos și exotic, de care
toate aceste fete drăguțe
aveau să se folosească,
inevitabil, ca să-și
satisfacă nevoia de a expe-
rimenta și, într-o bună zi,
de a se revolta împotriva
părinților. Aflasem pe
propria piele că nu pot să
iau masa cu el și cu pri-
etenii lui. Ori de câte ori
îmi faceam apariția, cu
coada între picioare și cu

mândria la pământ, în nici
cinci secunde îmi dădeam
seama că singurul motiv
pentru care noile lui
prietene se purtau frumos
cu mine era că voiau să
profite de prezența mea,
ca să se apropie de fratele
meu.

Prin urmare, preferam
să mănânc în toaletă.

îmi repetam întruna că
nu îmi pasă, dar, în mod
evident, îmi păsa. Știrile
reluate iar și iar nu mă

mai lăsau să respir.
Atentatul din 11
septembrie avusese loc
toamna trecută, la doar
două săptămâni de la
începerea primului meu an
de liceu, și, câteva săp-
tămâni mai târziu, doi
indivizi m-au atacat când
mă întorceam de la școală,
iar partea cea mai rea -
cea mai rea dintre toate -
a fost că mi-au trebuit zile
bune ca să accept
adevărul, mi-a luat câteva

zile ca să înțeleg de ce.
Speram că explicația se va
dovedi mai complexă, că
faptele lor erau motivate
de ceva mai însemnat
decât de o ură oarbă și
absolută. Îmi doream să
mai existe și alt motiv
pentru care doi
necunoscuți să mă fi
urmărit până acasă,
pentru care să-mi fi smuls
eșarfa de pe cap și să fi
încercat să mă sugrume
cu ea. Nu înțelegeam cum

poate fi cineva atât de
furios și de violent, din
cauza a ceva ce nu
făcusem, încât să se simtă
îndreptățit să mă agreseze
în plină zi și în plină
stradă!

Nu *voiam* să înțeleg.

Și totuși, se întâmpla.

Deși nu mă așteptasem
la prea multe când ne
mutaserăm aici, regretam
să descopăr că acest liceu
nu era cu nimic mai bun
decât cel dinainte.

Ajunsesem captivă într-un
nou orașel, captivă într-un
alt univers populat de
persoane care nu mai
văzuseră chipuri ca al meu
decât la jurnalul de seară,
și uram asta. Uram lunile
epuizante și singuratice în
care încercam să mă
integrez în noua școală;
uram cât de mult le
trebuia celor din jur ca să-
și dea seama că nu eram
nici înspăimântătoare, nici
periculoasă; uram efortul

disperat și epuizant pe
care eram nevoită să-l
depun, pentru ca, într-un
final, să-mi fac o singură
prietenă, una îndeajuns de
curajoasă ca să stea
alături de mine în public.
Trecusem prin aceste
etape de atâtea ori și în
atâtea școli, încât uneori
îmi doream să bag capul
în nisip. Nu-mi mai
doream altceva decât să
trec complet neobservată.
Voiam să aflu cum e să

traversezi o încăpere fără
ca lumea să se holbeze la
tine. În schimb, la o
singură privire în jurul
campusului, mi s-a
spulberat orice speranță
de a mă integra vreodată.

Elevii erau, în mare
parte, un grup omogen de
vreo două mii de persoane
pasionate de baschet.
Trecusem deja pe lângă
câteva zeci de postere, iar
deasupra ușilor de la
intrare atârna un afiș

urias, în onoarea unei
echipe care nici măcar nu
începuse sezonul încă. Pe
pereții culoarelor erau
lipite niște cifre mari, în
alb și negru, care serveau
drept indicatoare menite
să îi îndemne pe trecători
să numere zilele rămase
până la primul meci al
sezonului.

Pe mine nu mă
interesa baschetul.

În schimb, numărasem
tâmpeniile pe care mi le

spusese lumea pe
parcursul zilei. în timp ce
mă îndreptam spre cursul
următor, ajunsesem la
paisprezece, când un tip a
trecut pe lângă mine pe
culoar și m-a întrebat dacă
port chestia aia pe cap ca
să ascund bombe sub ea.
L-am ignorat, și atunci
prietenul lui a sugerat că
poate sunt cheală, dar l-
am ignorat și pe el. Un al
treilea a zis că poate sunt
bărbat și vreau să ascund

asta, așa că, în cele din urmă, i-am invitat să se ducă dracului, cu toate că ei se felicitau unii pe alții pentru ipotezele excelente pe care le născociseră. Habar n-aveam cum arătau toți nemernicii ăia, fiindcă nu le aruncasem nicio privire, dar îmi repetam întruna în minte șaptesprezece, șaptesprezece, când am ajuns la cursul următor. Era mult prea devreme,

aşa că am aşteptat în
întuneric venirea
celorlalţi.

Remarcile otrăvite cu
care mă cadoriseau
străinii erau, categoric,
partea cea mai neplăcută
a faptului că purtam
eşarfa pe cap. Partea cea
mai bună era că astfel
profesorii nu vedeau că
ascult muzică.

Eşarfa îmi oferea cea
mai bună ascunzătoare
pentru căşti.

Datorită muzicii, ziua
trecea mult mai ușor. Îmi
era mai lesne să traversez
culoarele școlii; îmi era
mai lesne să stau singură
mereu. Mă bucuram
nespus că nimeni nu-și
dădea seama că ascult
muzică și, pentru că
nimeni nu știa, nu mi se
cerea niciodată să o
opresc. De mai multe ori,
discutasem cu profesorii
în timp ce ei nici nu
bănuiau că nu auzeam

decât jumătate din ce îmi
spuneau, și, dintr-un motiv
sau altul, asta mă făcea
fericită. Muzica părea să
mă susțină ca un schelet
suplimentar; mă sprijinea
atunci când propriile oase
erau prea obosite. Întot-
deauna ascultam muzică
la iPod-ul șterpelit de la
fratele meu, iar acum, la
noua școală - așa cum
făcusem și anul trecut,
când tocmai îl cumpărase
-, am intrat în clasă parcă

ascultându-mi fundalul
sonor al propriului film
mizerabil care era viața
mea. îmi insufla un soi de
speranță inexplicabilă.

În clipa în care toți
colegii s-au adunat pentru
ultimul curs din ziua
respectivă, eu deja îl
priveam pe profesor ca
într-un film mut. Mîntea
îmi hoinărea; mă uitam
întruna la ceas, disperată
să evadez. Astăzi, formația
Fugees îmi umplea

golurile din creier, în timp
ce mă holbam la penar,
răsucindu-l neîncetat între
mâini. îmi plăceau foarte
mult creioanele mecanice.
Acelea frumoase, vreau să
spun. De fapt, aveam o
micuță colecție, adusă din
Japonia, pe care mi-o
dăruise o veche prietenă
de acum patru mutări.
Devenisem obsedată de
ele. Creioanele erau
delicate, colorate și
strălucitoare și veniseră

împreună cu un set
adorabil de gume de șters,
toate într-o cutie drăguță,
cu un desen reprezentând
o oaie, care spunea *Nu mă
ignorați doar pentru că
sunt oaie*. Mi se păruse
atât de amuzant și de
ciudat, că mi-am amintit-o
chiar și acum și am zâmbit
discret, tocmai când
cineva m-a bătut pe umăr.
Cu putere.

— Ce e?! m-am întors
și am întrebat, din

greșeală, cu voce prea tare.

Tipul părea speriat.

—Ce e? am repetat, iritată, de astă dată în șoaptă.

A zis ceva, dar nu am auzit. Am scos iPod-ul din buzunar și am pus pauză.

—A! a exclamat el, zâmbind și părând confuz deopotrivă. Asculți muzică sub chestia aia?

—Pot să te ajut cu ceva?

—O! Nu, nu! Te-am
lovit cu cartea. Din
greșeală. Și voiam să-ți
cer scuze.

—Bine, am răspuns,
apoi m-am întors și am dat
din nou drumul la muzică.

Ziua a trecut.

Lumea îmi pocise
numele, profesorii nu știau
ce naiba să facă în privința
mea, iar profesoara de
matematică, după ce mă
studiase îndelung, ținuse
în fața clasei o prelegere

de cinci minute despre
faptul că oamenii care nu
iubesc această țară ar
trebui să se întoarcă de
unde au venit, timp în care
eu mă uitasem atât de
insistent în manual, încât
au trecut câteva zile bune
până când am reușit să-mi
scot din minte ecuația de
gradul doi.

Niciunul dintre colegii
de clasă nu a vorbit cu
mine, niciu- nui în afară de
tipul care m-a lovit din

greșeală în umăr cu
manualul de biologie.

Aș fi dat orice să nu-mi
pese.

În ziua aceea am plecat
spre casă ușurată și
totodată deprimată.

Ridicasem, cu multe
eforturi, zidurile care mă
apărau de suferința
sufletească, iar la sfârșitul
fiecărei zile mă simțeam
atât de epuizată
emoțional, încât uneori îmi
tremura tot corpul.

încercam să-mi regăsesc
pacea, înaintând pe
trotuarul liniștit care
ducea spre casă -
străduindu-mă să-mi alung
din minte ceața grea și
apăsătoare -, când o
mașină a încetinit, iar
doamna care conducea mi-
a strigat că acum sunt
americancă și că ar trebui
să mă îmbrac ca atare.
Eram, nu știu, eram al
naibii de obosită și nu am
avut forța să-mi manifest

furia, nici măcar atunci
când i-am arătat degetul
mijlociu, iar ea și-a văzut
mai departe de drum.

*încă doi ani și
jumătate*, mi-am mai spus.
Doi ani și jumătate
până aveam să scap
de această închisoare
denumită liceu și de
acești monștri așa-ziși
oameni. îmi doream
cu disperare să scap
de această instituție
plină de idioți, îmi

doream să merg la
facultate, să-mi văd
de viața mea. Nu
trebuia decât să
supraviețuiesc până
atunci

.2 **DOI**

De fapt, părinții mei erau
grozavi, atât cât pot fi
niște ființe umane. Erau
doi mândri imigranți
iranieni, care trudeau din

greu toată ziua, doar ca să
ne ofere o viață mai bună
mie și fratelui meu.

Fiecare mutare avea ca
scop instalarea într-un
cartier mai bun, într-o
casă mai mare, într-o zonă
cu școli mai bune, care
aveau să ne ofere opțiuni
mai bune pentru viitor.

Viața părinților mei era o
luptă continuă. Nu încetau
să facă eforturi uriașe ca
să depășească greutățile.

Eram conștientă că mă iubesc. Dar trebuie să știți încă de la început că nu manifestau niciun pic de interes față de ceea ce considerau ei neînsemnatele mele frământări.

Părinții mei nu discutau niciodată cu profesorii. Nu sunau niciodată la școală. Nu amenințau niciodată că o vor suna pe mama vreunui

puști fiindcă fiul ei a
aruncat cu piatra în mine.
Oamenii își bătuseră
dintotdeauna joc de mine
din cauza numelui, a rasei,
a religiei și a statutului
meu socioeconomic
nepotrivite, însă viața mea
fusesse ușoară, spre
deosebire de copilăria
părinților mei, așa că,
sincer, nu înțelegeau de ce
nu mă trezesc cântând în
fiecare dimineață.

Povestea tatălui meu era
absolut nebunească -
plecase de acasă de unul
singur și luase drumul
Americii la vârsta de
șaisprezece ani. Totul
culminase cu recrutarea și
trimiterea lui la războiul
din Vietnam. Când eram
mică și mă plângeam
mamei că la școală lumea
se poartă urât cu mine, ea
mă mângâia pe cap și îmi
povestea cum supra-

viețuise războiului și unei
revoluții și cum, la vârsta
de cincisprezece ani,
cineva îi spărsese capul în
plină stradă, în timp ce
prietena ei fusese
înjunghiată și i se
scosese rămașorul ca unui
pește, așa că ce-ar fi să-ți
mănânci cerealele
Cheerios și să înveți să
faci față greutăților, copil
american nerecunoscător!

Mi-am mâncat
cerealele și am încheiat
subiectul.

Îmi iubeam părinții,
sincer. Dar de atunci nu le-
am mai vorbit despre
suferința mea. Era
imposibil ca, pentru puțină
înțelegere, să concurez cu
o mamă și cu un tată care
mă considerau norocoasă
că merg la o școală ai
cărei profesori spuneau
doar câteva răutăți, dar nu
mă snopeau în bătaie.

Aşa că nu prea mai
vorbeam.

Ajungeam acasă şi
răspundeam scurt la
multiplele întrebări ale
părinţilor despre cum îmi
petrecusem ziua. Îmi
faceam temele, apoi îmi
găseam ceva de lucru.
Citeam mult. Sună ca un
clişeu, ştiu, fata
singuratică şi cărţile ei,
dar ziua în care fratele
meu a intrat în camera
mea şi mi-a aruncat în

brațe un exemplar din
Harry Potter, spunându-mi
„Am câștigat asta la
școală, cred că ție ți-ar
plăcea", a fost una dintre
cele mai bune zile din
viața mea. Puținii prieteni
pe care îi avusesem
vreodată în afara cărților
deveniseră doar niște
amintiri, dar până și
amintirile îmi dispăreau
rapid. Pierdusem multe în
urma nenumăratelor
mutări - lucruri, obiecte -

însă nimic nu durea mai
tare decât să pierzi o
persoană apropiată.

Oricum, de obicei
stăteam singură.

însă fratele meu era
mereu ocupat. El și cu
mine fuseserăm cândva
aproșiți, cei mai buni
prieteni, dar într-o bună zi
s-a trezit că el e grozav și
chipeș, în timp ce eu nu, și
că, de fapt, simpla mea
existență îi speria de
moarte pe cei din jur. Și

nu știu cum, dar am
pierdut legătura. Nu a fost
nimic premeditat. El avea
mereu o întâlnire cu
cineva, avea lucruri de
făcut, fete de sunat, iar eu
nu. Cu toate acestea, îmi
plăcea de fratele meu. îl
iubeam chiar. Era un tip
de treabă, atunci când nu
mă enerva la culme.
Am supraviețuit primelor
trei săptămâni la noua
școală fără prea multe
lucruri de povestit. Viața

era monotonă. Plictisitoare. Interacționez cu ceilalți doar în situațiile esențiale, de complezență, iar în rest îmi petreceam timpul ascultând muzică. Citind. Răsfoind revista *Vogue*. Eram interesată de moda complexă, pe care eu nu mi-o puteam permite niciodată, și îmi ocupam weekendurile colindând magazinele de haine la mâna a doua, în căutarea unor articole ce

aminteau de ținutele mele
preferate de pe podium,
ținute pe care mai târziu
încercam să le recreez în
liniștea dormitorului meu.
Dar nu prea mă pricepeam
să lucrez la mașina de
cusut; cel mai bine coseam
de mână. Chiar și atunci
rupeam acele și mă
înțepam din greșeală și
mă duceam la școală cu
mai multe degete
bandajate, ceea ce atrăgea
și mai multe priviri

ciudate din partea
profesorilor decât de
obicei. Și totuși,
activitatea aceasta îmi
distrăgea atenția. Deși
eram de-abia la jumătatea
lui septembrie, eu mă
străduiam să nu mă
interesez câtuși de puțin
de școală.

După încă o zi
palpitantă în închisoare,
m-am prăbușit pe
canapea. Părinții mei nu
se întorseseră de la

serviciu încă, iar despre fratele meu nu știam unde e. Oftând, am dat drumul la televizor și mi-am smuls eșarfa de pe cap. Mi-am desfăcut coada de cal și mi-am trecut mâna prin păr. Apoi m-am lăsat pe spate pe canapea.

Zilnic, la ora aceea a după-amiezii, rulau episoade în reluare din serialul *Matlock*, pe care, nu-mi era rușine să recunosc cu glas tare, îl

adoram. Iubeam serialul
Matlock. Fusese turnat
înainte de venirea mea pe
lume și era povestea unui
avocat foarte bătrân și
foarte scump, pe nume
Matlock, care rezolva
cazuri de infracțiuni în
schimbul unor sume
uriașe. Acum serialul nu
mai era popular decât în
rândul populației
vârstnice, dar nu mă
deranja. Adesea mă
simțeam ca o bătrână

captivă într-un trup tânăr;
cu *Matlock* eram în
elementul meu. Nu aveam
nevoie decât de un castron
cu prune uscate sau de o
ceașcă plină cu piure de
mere, ca să desăvârșesc
imaginea, și tocmai mă
întrebam dacă nu cumva
mai rămăsese puțin prin
frigider, când l-am auzit pe
fratele meu intrând în
casă.

La început nu i-am dat
nicio atenție. El a adresat

un salut persoanelor din
casă, iar eu m-am foit
ușor; Matlock era grozav,
așa că nu puteam să mă
las distrasă și să privesc în
altă parte.

— Hei, nu m-ai auzit?

Am ridicat capul și am
văzut chipul fratelui meu.

— Am venit cu niște
prieteni, a zis el, și nici
măcar atunci nu am
înțeles, nu până când unul
dintre indivizi nu a intrat

în camera de zi, iar eu m-
am ridicat atât de repede,
că era să cad.

— *Ce dracului*, Navid?!
am şuiert, înşfacându-mi
eşarfa.

Era o eşarfa moale şi
simplă, de caşmir. Am
bâjbăit o clipă,
agitată, şi am sfârşit prin a
mi-o arunca pe cap.
Individul mi-a zâmbit.

— A, nu te teme, a zis
el repede. Sunt optzeci la
sută homosexual.

— Drăguț, am răspuns
iritată, dar nu are nicio
legătură cu tine.

— El e Bijan, mi l-a
prezentat Navid, abia
abținându-se din râs, în
timp ce îmi făcea semn cu
capul spre musafirul cu un
aer atât de evident
iranian, încât nu-mi venea
să cred; nu credeam că

mai există și alți oameni
din Orientul Mijlociu în
oraș.

Navid râdea de
expresia întipărită pe
chipul meu, așa că mi-am
dat seama că trebuie să fi
arătat ridicol, cum
stăteam în picioare, cu
eșarfa aruncată ciudat pe
cap.

— Carlos și Jacobi
sunt...

— Pa! am spus și am
luat-o la goană în sus pe
scări.

M-am plimbat de colo
până colo prin dormitor,
gândin-
du-mă câteva minute la
jenantul incident. Eram
furioasă și mă simțeam ca
o proastă, dar, până la din
urmă, mi-am dat seama
că, deși întâmplarea era
rușinoasă, nu era într-atât
de rea, încât să trebuiască
să mă ascund aici, sus, ore

întregi, fără să mănânc.
Așa că mi-am legat părul
la spate, mi-am rearanjat
ținuta cu grijă - nu-mi
plăcea să-mi prind eșarfa
cu ac de siguranță, așa că,
de obicei, o înfașuram
lejer în jurul capului,
aruncându-mi capetele
lungi peste umăr - și am
ieșit din nou.

Când am intrat în
camera de zi, patru băieți
ședeau pe canapea și
devorau, ai fi zis, toată

mâncarea noastră din
cămară. Unul dintre ei
dăduse chiar și peste o
pungă cu prune uscate, iar
acum și le îndesa în gură.

— Bună! m-a salutat
Navid, ridicând privirea.

— Bună!

Băiatul cu prunele s-a
întors spre mine și a zis:

— Așadar tu ești sora
mai mică.

Eu mi-am încrucișat
brațele la piept.

— El e Carlos, mi l-a prezentat Navid. Iar el e Jacobi, a zis apoi, dând din cap spre celălalt băiat pe care nu îl cunoscusem, un individ foarte înalt, de culoare.

Lipsit de entuziasm, Jacobi mi-a făcut cu mâna, fără să se uite la mine. Mânca nuga cu apă de trandafiri, pe care sora mamei i-o trimisese din Iran. Mă îndoiam că știe ce e.

Nu era prima dată
când mă uimea apetitul
insațiabil al băieților
adolescenți. Nici nu
puteam descrie ce greață
îmi făceau. Navid era
singurul care momentan
nu mânca nimic; în
schimb, își bea unul dintre
shake-urile lui
dezgustătoare, cu
proteine.

Bijan m-a măsurat din
cap până-n picioare și mi-a
zis:

—Arăți mai bine.

—Cât aveți de gând să stați aici? l-am întrebat eu, mijind ochii.

—Nu fi nepoliticoasă!
m-a admonestat Navid,
fără să ridice privirea,
stând în genunchi și
umblând la video. Voiam
să le arăt băieților
*Breakin*¹.

¹ *Breakin*, film american apărut în 1984, centrat în jurul subculturii de breakdance, inspirat după documentarul nemțesc din 1983 *Breakin 'n'*

Asta m-a surprins
peste măsură! *Breakin* era
unul dintre filmele mele
preferate.

Nu-mi amintesc exact
cum a început obsesia
noastră, dar mie și fratelui
meu ne-au plăcut
dintotdeauna
videoclipurile cu
breakdance, filmele
despre breakdance,
concursurile de
breakdance din toată

Enterin' (n. red.).

lumea, care durau ore în
șir; orice, nu conta. Aveam
o pasiune comună pentru
acest sport uitat, care ne
reunea la sfârșitul fiecărei
zile. Dăduserăm peste
filmul *Breakin* într-un
talcioac, în urmă cu câțiva
ani, și îl vizionaserăm deja
de cel puțin douăzeci de
ori.

—De ce? am întrebat.

M-am așezat în fotoliu,
cu picioarele strânse sub
mine. Nu aveam de gând

să plec. *Breakin* era unul dintre puținele lucruri care-mi plăceau mai mult decât *Matlock*.

—Cu ce ocazie?

Navid s-a întors și mi-a zâmbit.

—Vreau să înființez o trupă de breakdance.

—Vorbești serios? m-am mirat eu, holbându-mă la el.

Navid și cu mine vorbiserăm despre asta de atâtea ori: cum

ar fi sa dansezi
breakdance - să înveți de-
adevăratelea și să evoluezi
pe scenă -, dar nu
facuserăm nimic concret
în acest sens. Mă
gândeam la asta de ani
buni.

Atunci, Navid s-a
ridicat și mi-a zâmbit larg.
Îmi dădeam seama că mi-a
ghicit entuziasmul.

— Te bagi?

— Ei, drăcie! Normal,
am îngăimat eu.

Tocmai atunci, mama a intrat în cameră și mi-a tras una peste ceafa cu o lingură de lemn.

— *Fosh nadeh!* m-a certat ea. Nu înjura!

— Ce naiba, mamă! am exclamat, frecându-mi ceafa. Rahatul ăla doare!

Atunci ea mi-a mai tras una.

— *La naiba!*

— Ei cine sunt? a întrebat, arătând din cap

spre noii prieteni ai
fratelui meu.

Navid a făcut repede
prezentările, iar mama a
inventariat ce mâncaseră.
Apoi, clătinând din cap, a
zis:

— *Een chiyeh?* Ce e
asta? Că mâncare nu e!

— Atâta am găsit, s-a
scuzat Navid.

Și cam așa era. Părinții
mei nu cumpărau
niciodată mâncare
nesănătoasă. Nu aveam

niciodată la îndemână
chipsuri sau fursecuri.
Când voiam o gustare,
mama îmi dădea un
castravete.

La auzul comentariului
lui Navid, mama a oftat
teatral și s-a apucat să
pregătească ceva de
mâncat cu adevărat bun.
Apoi a zis ceva în persoană
despre anii în care
încercase să-și învețe co-
pii să gătească și că, dacă
a doua zi se va întoarce de

la serviciu, iar unul dintre
noi nu va fi gătit cina,
amândoi aveam să o în-
casăm. Eram aproape
sigură că nu glumește.

Navid părea furios, iar
eu eram cât pe ce să
izbucnesc în râs, când
mama s-a întors spre mine
și m-a întrebat:

—Cum a fost la școală?

Întrebarea ei mi-a șters
rapid zâmbetul de pe față.
Dar știam că nu o
interesează viața mea

socială. Mama voia să știe ce note am luat. Școala începuse abia de o lună, și ea mă întreba deja de note.

—La școală e bine, am răspuns.

A încuviințat din cap și a plecat. Era mereu în mișcare, mereu făcea ceva, încerca să supraviețuiască.

—Așadar? am reluat, întorcându-mă spre fratele meu.

—Ne întâlnim mâine,
după școală, mi-a răspuns
el.

—Și, dacă reușim să
convingem un profesor să
ne asiste, ar putea deveni
un club oficial în campus,
a adăugat Carlos.

—Drăguț! am
exclamat, privindu-l
radioasă pe fratele meu.

—Nu-i așa?

—Ar mai fi un... mic
detaliu, am zis eu,

încruntându-mă. Cred că
ați uitat ceva!

Navid a ridicat o
sprânceană.

—Cine o să ne învețe
breakdance?

—Eu, a răspuns Navid,
zâmbind.

Fratele meu avea o
bancă de forță care îi
ocupa jumătate din
dormitor. O găsisese lângă
tomberoane într-o zi,
demonstată și ruginită, și o
adusese într-unui dintre

fostele noastre apartamente, o reparase, o vopsise și, încetul cu încetul, strânsese o colecție de greutate pentru ea. Căra chestia aia după el oriunde ne mutam. Îi plăcea să se antreneze. Să alerge. Să boxeze. Făcuse gimnastică până când lecțiile deveniseră prea scumpe. Cred că în adâncul sufletului își dorea să devină antrenor personal. Se antrena de la

vârsta de doisprezece ani;
era numai mușchi și nu
avea pic de grăsime.
Știam asta, deoarece mă
punea la curent în mod
regulat cu procentul de
grăsime din corpul lui.
Odată, când îi zisesem
„Bravo ție!”, m-a ciupit de
braț și, ȱuguindu-ȱi buzele,
mi-a spus „Nu-i rău deloc,
dar și tu ai putea să pui
ceva mușchi pe tine”, și de
atunci m-a obligat să

exerseze cu el la banca lui
de forță.

Așa că, atunci când a
zis că vrea să ne învețe
breakdance, l-am crezut.
Dar lucrurile aveau s-
o ia razna

.REI

Se întâmpla adesea, nu?
În liceu? Colegi de
laborator. Prostii din
astea. *Le uram*. Pentru
mine era mereu un chin, o
rușine de-a dreptul, să nu
am cu cine lucra și să

trebuiască să-i șoptesc
profesoarei în spatele
clasei că nu am un
partener și să-i cer voie să
lucrez singură, dacă se
poate. Ea refuza, îmi
zâmbea călduros și,
crezând că îmi face un
serviciu, mă puneă a treia
într-o pereche care până
atunci fusese încântată să
lucreze în doi. Iisuse!

Ei bine, de data asta
nu s-a mai întâmplat așa.

De data asta,
Dumnezeu a despărțit
cerurile și i-a băgat
mințile în cap profesoarei,
care ne-a ales câte un
partener la întâmplare,
formând echipe în funcție
de cum eram așezați în
bănci. Astfel, m-am trezit
pe neașteptate în postura
de a mi se cere să jupoi o
pisică moartă împreună cu
tipul care m-a lovit cu

manualul de biologie în
prima zi de școală.

 îl chema Ocean.

De la prima privire,
oamenii se și așteptau să
am un nume ciudat, însă
eu, după ce m-am uitat o
singură dată la chipul de
păpușă Ken al acestui tip,
nu mă așteptasem să-l
cheme Ocean.

 — Părinții mei sunt
ciudați, mi-a explicat el
scurt.

Am ridicat din umeri.
Am jupuit pisica
moartă în tăcere, în mare
parte pentru că era
dezgustător și nimeni nu
voia să mai și vorbească,
pe lângă experiența de a
tăia în carnea udă,
duhnind a formol. Nu mă
gândeam decât la ce
prostie e liceul și mă
întrebam ce naiba facem,
de ce ni se cere o chestie
atât de, Dumnezeule!, atât
de macabră, de

revoltătoare! Și nu-mi
venea să cred că va trebui
să disecăm aceeași pisică
moartă timp de două
luni...

— Nu pot să rămân
mult, dar am puțin timp
după ore, a zis Ocean.

Părea o afirmație
subită, dar abia atunci mi-
am dat seama că el vorbea
de o vreme; fusesem atât
de concentrată asupra
bisturiului subțire pe care

îl țineam în mână, încât
nici nu-l auzisem.

— Poftim? am zis,
ridicând privirea.

El tocmai își completa
lista cu observații de
laborator.

— Mai avem de scris
un raport despre
concluziile de astăzi, a
reluat, ridicând ochii și
uitându-se la ceas. Dar
trebuie să sune de ieșire.
Așa că, probabil, va trebui
să-l terminăm după ore,

nu? m-a întrebat, uitându-se la mine.

— A! Păi, eu... Nu ne putem întâlni după școală.

Lui Ocean i s-a înroșit puțin urechile.

— O! a exclamat. Da. înțeleg. Tu ai... Adică, n-ai voie să...

— Uau! am exclamat eu, făcând ochii mari.

Uau!

Am clătinat din cap, m-am spălat pe mâini și am oftat.

— Uau, ce? a șoptit el.
M-am uitat la el și i-am spus:

— Nu știu ce ai de gând să crezi despre viața mea, dar nu sunt deloc pe punctul de a fi vândută de părinți în schimbul unei grămezi de capre, ne-am înțeles?

— O turmă de capre, m-a corectat el, dregându-și vocea. Se spune turmă...

— Pe orice chestie de capre, nu-mi pasă.

Ocean a bătut în
retragere.

—Doar că am niște
chestii de făcut după ore.

—O!

—Așa că ce ai zice să
rezolvăm altfel? i-am
propus.

—Bine. Dar ce... faci
după școală?

Tocmai îmi strângeam
lucrurile în ghiozdan
atunci când m-a întrebat
asta, așa că m-a luat pe
nepregătite și am scăpat

penarul pe jos. M-am
aplecat să-l iau. Când m-
am ridicat, el se uita lung
la mine.

—Poftim? am zis. Ce te
interesează?

De data asta a părut
foarte stânjenit.

—Nu știu.

L-am studiat îndelung,
cât să apuc să analizez
situația. Poate că eram
prea dură cu Ocean, cel cu
părinții ciudați. Am
îndesat penarul în

ghiozdan și am tras
fermoarul. Apoi,
aranjându-mi bretelele pe
umeri, i-am răspuns:

—Mă înscriu într-o
trupă de breakdance.

Ocean s-a încruntat și
a zâmbit în același timp.

—Glumești?

Am dat ochii peste cap.
Suna clopoțelul.

— Trebuie să plec, am
mai zis.

—Și cu lucrarea de
laborator cum rămâne?

Am cântărit variantele
și, în cele din urmă, i-am
scris numărul meu de
telefon pe o hârtie și i-am
întins-o.

—Poți să-mi dai
mesaje. O să lucrăm
diseară.

El s-a holbat la
bucățița de hârtie.

—Dar te rog să ai
grijă, am adăugat, arătând
din cap spre hârtie,
fiindcă, dacă îmi scrii prea
mult, va trebui să mă iei

de soție. Așa prevede
religia mea.

Ocean s-a albit la față.

—Stai puțin. Cum?

—Trebuie să plec,

Ocean, am repetat,
schițând un zâmbet
discret.

—Stai... Serios acum...

Glumești, nu?

—Uau! am exclamat,
clătinând din cap. Pa!
Așa cum promisese,
fratele meu reușise să
convingă un profesor să

aprobe povestea cu
breakdance-ul. Până la
sfârșitul săptămânii aveam
să obținem documentele
necesare ca noul club să
devină oficial, ceea ce
însemna că, pentru prima
dată în viața mea, aveam
să particip la o activitate
extrașcolară, lucru destul
de neobișnuit pentru
mine. Activitățile
extrașcolare nu prea erau
genul meu.

Și totuși, mă simțeam
în al nouălea cer.

Mereu îmi dorisem să
fac ceva de genul acesta.
Dintotdeauna îmi plăcuse
breakdance-ul, dar îi
urmărisem pe dansatori
de la distanță; le
urmărisem pe fete în
concursuri și mi se părea
că arătau grozav - *erau*
atât de puternice îmi
doream să fiu ca ele. Dar
breakdance-ul nu era ca

baletul; nu îl găseai în
Pagini aurii. Nu existau
școli de breakdance, cel
puțin nu acolo unde
locuiam eu. Nu existau la
tot pasul foști dansatori
care să aștepte ca părinții
mei să le ofere mâncare
iraniană în schimbul unei
lecții despre cum să faci
un *flare*¹. Și nici nu aș fi
fost sigură că aș putea

¹ Mișcare de breakdance, care
întruchipează o flacăra (n. tr.).

face una ca asta, dacă n-ar
fi fost Navid. Seara
trecută îmi mărturisise că
învăţase pe ascuns şi se
antrenase de unul singur
în ultimii doi ani. M-a
surprins cât de mult
progresase. Dintre noi doi,
doar el luase visul nostru
în serios, iar când am
conştientizat asta, m-am
simţit deopotrivă mândră
de el şi dezamăgită de
mine însămi.

Navid își asuma un
risc.

Ne mutam atât de des,
încât nu credeam că-mi
voi mai putea face planuri
vreodată. Nu-mi luam
angajamente, nu mă
înscriam în cluburi
școlare. Niciodată nu-mi
cumpăram un anuar. Nu
memoram numere de
telefon sau nume de străzi
și nu învățam decât
strictul necesar despre
orașele în care locuiam.

Nu avea niciun rost. Și
Navid se lovise de asta în
felul lui, dar susținea că se
săturase să aștepte
momentul potrivit. Anul
acesta avea să absolve
liceul, așa că se hotărâse
să încerce puțin
breakdance, înainte să
plece la facultate și
înainte ca totul să se
schimbe. Eram mândră de
el.

I-am făcut cu mâna
când am ajuns la primul
nostru antrenament.

Ne-am adunat într-una
dintre camerele de dans
ale sălii de sport a școlii și
iarăși cei trei noi prieteni
ai fratelui meu m-au
studiat din cap până-n
picioare, deși ne
cunoșteam deja. Parcă mă
evaluau.

— Așadar, a început
Carlos. Faci breakdance?

— Încă nu, i-am
răspuns, brusc intimidată.

— Nu-i adevărat, a
intervenit fratele meu,
întâind și zâmbindu-mi.
Nu e rea deloc la
schemele în picioare și
face și un *six-step*¹ decent.

— Dar nu știu niciun
element de forță, am zis.

¹ *Six-step* este una dintre
mișcările de bază în
breakdance pe care un
dansator le învață și în jurul
căreia se construiesc și alte
variațiuni (n. tr.).

—Nu-i nimic. O să te învăț eu.

Atunci m-am așezat și m-am întrebat dacă nu cumva Navid făcea toate astea ca să-mi arunce mie un os. Poate că doar mi se părea, dar, pentru prima dată după mult timp, se purta din nou ca un frate. Abia atunci mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise.

Fratele meu suferă de dislexie. Când a ajuns la

gimnaziu și a început să
aibă rezultate proaste la
toate materiile, mi-am dat
în sfârșit seama că el și cu
mine uram școala din
motive complet diferite.
Cuvintele și literele nu
aveau și pentru el același
sens ca pentru mine. Abia
acum doi ani, când era pe
punctul de a fi
exmatriculat, mi-a
mărturisit adevărul.

De fapt, mi l-a aruncat
în față.

Mama mă obligase să
îl ajut la teme. Nu ne
permiteam un profesor
particular, așa că trebuia
să mă ocup eu de asta,
ceea ce mă enerva la
culme. Nu voiam să-mi
petrec timpul liber făcând
lecții cu fratele meu. Așa
că, atunci când el a
refuzat să colaboreze, m-
am înfuriat.

—Răspunde odată la
întrebare! m-am răstit eu.
E un text simplu. Citește
paragraful și rezumă-l în
câteva propoziții! Atâta
tot. Nu e mare filosofie!
El a refuzat.
Eu am insistat.
El a refuzat din nou.
Eu l-am jignit.
M-a jignit și el.
Așa că l-am jignit și
mai tare.

—Răspunde odată la
nenorocita asta de
întrebare, ce atâta lene?
Ce naiba ai?!

Și, în cele din urmă, a
răbufnit.

În ziua aceea am aflat
că fratele meu, frumosul și
genialul meu frate mai
mare, nu înțelegea sensul
cuvintelor și al literelor
așa cum o faceam eu.
Petrecea câte o jumătate
de oră citind și răscitind

un paragraf, și nici atunci
nu știa ce ar putea face cu
el. Nu putea să formuleze
propoziții. Se străduia
enorm să-și transpună
gândurile în cuvinte.

Prin urmare, am
început să-l învăț cum să o
facă.

Zile întregi am lucrat
ore în șir împreună până
noaptea târziu, iar într-o
bună zi a reușit să
formuleze singur

propoziții. Câteva luni mai târziu ajunsese să alcătuiască paragrafe. A durat un an, dar, într-un final, și-a scris singur un referat. Și nimeni nu a știut că, în tot acest timp, eu i-am făcut temele. Toate proiectele. I-am scris toate temele, până când a reușit să și le scrie singur.

Am presupus că acesta era felul lui de a-mi

mulțumi. Adică, sigur nu
despre asta era vorba, dar
nu puteam să nu mă în-
treb de ce îmi oferea
această șansă. Ceilalți tipi
pe care îi adusesese - Jacobi,
Carlos și Bijan - aveau
deja experiență din alte
trupe. Niciunul dintre ei
nu era expert, dar nici
începători nu erau. Eu
trebuia să mă antrenez cel
mai mult, iar Navid era

singurul care nu părea să
fie deranjat de asta.

Carlos, în special, nu-și
lua ochii de la mine. Se
îndoia că poate fi ceva de
capul meu, și mi-a și spus-
o. Dar nu cu răutate, ci
așa, într-o doară.

— Cum? am zis. De ce
nu?

El a ridicat din umeri,
holbându-se la hainele
mele.

Mă schimbasem în
singura ținută sport pe
care o aveam - o pereche
de pantaloni de trening și
un hanorac cu glugă -, dar
îmi schimbasem și eșarfa
cu una de bumbac subțire,
pe care mi-o înfașurasem
în jurul capului ca pe un
turban, ceea ce părea să-i
distragă atenția.

Până la urmă, m-a
întrebat, făcând un semn
din bărbie:

— Poți să dansezi cu
chestia aia pe cap?

Eu am deschis ochii
larg. într-un fel, eram
surprinsă. Nu știu de ce
îmi imaginasem că tipii
ăștia vor fi mai puțin
proști decât toate celelalte
cunoștințe ale mele.

— Serios? am zis. Ce
prostie e asta?

El mi-a răspuns
râzând:

— Scuze! Doar că nu
am mai văzut niciodată pe
cineva făcând breakdance
așa.

— Ca să vezi! am
exclamat, uimită. Nici eu
nu te-am văzut niciodată
fără căciulă, și mai
comentezi de *asta*?

Carlos părea surprins.
A râs și mai tare. Și-a
smuls căciula de pe cap și
și-a trecut mâna prin păr.
Avea părul negru și plin de
cârlionți lungi, care-i

cădeau întruna pe față. Și-
a pus din nou căciula.

— Bine, bine. Scuze!
mi-a zis.

— În fine.

— Îți cer scuze! a zis
zâmbind. Serios. Îmi pare
rău! A fost o răutate din
partea mea. Ai dreptate.
Sunt un tâmpit!

— Evident.

Navid râdea așa de
tare, că dintr-odată i-am
urât pe toți.

— La naiba! a exclamat
Jacobi clătinând din cap.

— Sunteți varză cu
toții! am zis eu.

— Hei! a intervenit
Bijan, care tocmai făcea
câteva întinderi,
prefacându-se jignit. Nu e
corect. Jacobi și cu mine
nici măcar nu am zis
nimic.

— N-ați zis, dar ați
gândit, nu-i așa?

Bijan a rânjit.

— Navid, ai niște
prietenii de doi bani, m-am
adresat apoi fratelui meu.

— Sunt în formare, a
răspuns el, aruncând cu
apă dintr-o sticlă spre
Carlos, care s-a ferit.

Carlos râdea în
continuare. S-a apropiat
de mine și mi-a întins o
mână ca să mă ajute să mă
ridic de pe podea.

M-am uitat pe sub
sprâncene.

—îți cer scuze! a
repetat. Sincer.

L-am apucat de mână,
iar el m-a tras în picioare.

—**În** regulă. Acum să
vedem acel *six-step* despre
care-am tot auzit.

Mi-am petrecut restul zilei
exersând câteva mișcări
simple - statul în mâini,
flotările - și am încercat
să-mi perfecționez
schemele *uprock*. *Uprock*
este un dans care se
execută în picioare. Mare
parte din breakdance se

execută la sol, însă *uprocks* are o importanță deosebită; se execută la început - este partea introductivă, prin care îți faci intrarea -, după care te rupi în figuri, executând mișcări la sol, urmate de elementele de forță și de poze, care, în general, alcătuiesc un singur număr de dans.

Știam să execut o singură figură de bază în picioare. Mișcările

picioarelor erau simple,
iar deplasarea, fluidă, dar
lipsită de inspirație.
Simțeam ritmul muzicii -
îmi sincronizam ușor
mișcările -, însă nu era de
ajuns. Cei mai buni
dansatori aveau un stil
propriu, în timp ce
mișcările mele erau
simple. Știam asta -
dintotdeauna o știusem -,
totuși băieții au ținut să
mi-o sublinieze. Discutam
despre ce știam deja și ce

voiam să învățăm. Mă
sprijineam pe palme, când
fratele meu m-a lovit peste
monturi și mi-a spus:

—Arată-mi
încheieturile!

Am întins mâinile.

Mi le-a mișcat înainte
și înapoi.

—Ai încheieturi foarte
flexibile, a constatat, apoi
mi-a împins palma pe
spate. Te doare? m-a
întrebat.

Am clătinat din cap.

A zâmbit, cu ochii plini
de încântare.

—O să te învățăm *crab*
walk K O să fie mișcarea ta
emblematică.

Eu am făcut ochii mari.
Crab walk era la fel de
bizară cum suna. Nu
semăna cu nimic din ce
învățai la orele de sport
din școala primară; în
schimb, era o mișcare ce,
ca mai toate celelalte
figuri din breakdance,
sfida legile de bază ale

gravitației. Presupunea
multă forță. Trebuia să îți
sustii în mâini toată gre-
utatea corpului - cu
coatele strânse pe lângă
corp - și să te deplasezi
astfel. Pe mâini.

Era greu. Foarte greu.

— Super! am exclamat.

Fusese cumva cea mai
reușită zi de liceu de
până atunci

.4

PATRU

M-am întors acasă abia pe
la ora cinci, iar până am
terminat de făcut duș,
mama ne strigase deja de
câteva ori la cină. Am
coborât, cu toate că știam
că primisem o grămadă de
mesaje pline de îngrijorare
și, mai târziu, de

exasperare de la Ocean,
care stătea lipit de telefon,
dar asta pentru că părinții
nu acceptau să sar peste
masa de seară - nici măcar
ca să-mi fac temele. Ocean
n-avea decât să mai
aștepte!

Când am ajuns jos,
toată lumea era la masă.
Tata avea lapto- pul
deschis - cu cablul de
internet întins pe podea -
și își ținea ochelarii pe
cap. Am intrat în cameră,

iar el mi-a făcut semn să
mă apropiu. Citea un
articol despre cum se pun
castraveții la murat.

— *Mibini?* mi-a zis.

Vezi? E foarte simplu.

Mie nu mi se părea
simplu, dar am ridicat din
umeri. Tata era maestru la
meșterit diverse lucruri și
mereu încerca să mă
coopteze în proiectele lui,
ceea ce nu mă deranja
câtuși de puțin. De fapt,
asta ne unea.

Aveam nouă ani când
tata m-a dus prima dată
într-un magazin de
bricolaj. Mi se păruse un
loc atât de grozav, încât
simțeam că îmi explodează
creierul. Nădăjduiam în
fiecare zi că mă voi
întoarce acolo, că voi
economisi banii pe care de
obicei îi dădeam pe
carnețele marca Lisa
Frank și că îi voi cheltui
pe o placă de furnir, ca să
văd ce pot să confecționez

din ea. Mai târziu, tata m-a învățat să cos cu ac și ață. M-a văzut capsându-mi manșetele prea lungi ale pantalonilor, așa că într-o seară mi-a arătat cum se face un tiv adevărat. Tot el m-a învățat cum să tai lemne de foc cu toporul. Și cum să schimb roata la mașină.

Dar uneori îi mergea mintea atât de repede, încât îmi era greu să țin pasul cu el. Tatăl tatălui -

bunicul meu - fusese
arhitect în Iran. Proiectase
unele dintre cele mai
frumoase clădiri din țară,
iar tata avea aceeași
capacitate intelectuală.
Devora cărțile mai repede
decât mine; căra cărțile
după el peste tot unde
mergea. Oriunde locuiam,
garajul devenea atelierul
lui. Reconstituia motoare
de mașini din pasiune. El
făcuse masa în jurul căreia
ne adunaserăm acum cu

toții - imita stilul danez de
la jumătatea secolului al
XX-lea, pe care îl adorase
dintotdeauna. Iar când
mama s-a întors la școală
și a avut nevoie de o
geantă, tata a insistat să îi
facem noi una. A studiat
tipare. A cumpărat piele.
Apoi i-a făcut-o cusătură
cu cusătură. Încă mai are
o cicatrice pe trei degete,
cu care s-a ales când s-a
tăiat din greșeală.

Asta înțelegea el
printr-un gest romantic.

Mâncarea ușor
aburindă era deja pe
masă. Îi simțisem mirosul
de sus: aroma de orez
basmati cu unt și
fesenjoon învăluisese toată
casa. *Fesenjoon* e un fel de
tocăniță din pastă de nuci
și pastă de rodie. Sună
ciudat, știu, dar este ceva
delicios! Majoritatea
oamenilor prepară
fesenjoon cu pui, dar

răposata mea mătușă îl
reinventase, înlocuind
puiul cu chifteluțe, și, în
amintirea ei, devenise
rețeta familiei. Aveam și
garnitură constând în
murături și iaurt cu
usturoi și lipii proaspete,
călduțe, pe care tata le
făcea în fiecare seară. Mai
aveam un platou cu
legume proaspete, ridichi
și câteva grămăjoare de
brânză feta. Un castronel
de curmale. O ceașcă de

nuci proaspete. Un samovar care bolborosea înfundat pe fundal.

Mâncarea era o constantă la noi acasă și, în general, în cultura persană. Mesele erau momente de întrunire, așa că părinții nu ne permiteau să încălcăm această tradiție, oricât de mult ne doream să vedem ceva la televizor sau să mergem undeva. Cu vreo doi ani în urmă, când un

prieten de-ai lui Navid a venit la cină, mi-am dat seama că nu toată lumea puneă atâta preț pe mâncare. Lui i se păruse exagerat. Dar masa din seara aceasta era cea mai simplificată versiune a unei cîne persane. Așa pregăteam masa atunci cînd eram foarte ocupați și cînd nu aveam musafiri. Pentru noi era ceva normal. Acesta era cîminul nostru.

Când am urcat, într-un
final, trecuse de ora opt,
iar Ocean era de-a dreptul
panicat. M-am rușinat
când i-am citit mesajele.

bună

ești acolo? sunt ocean
sper că e numărul bun bună?
sunt ocean, colegul tău de
laborator, mă mai tii minte? se
face târziu și sunt tot mai
îngrijorat trebuie să terminăm
asta până mâine ești acolo?

Primisem un telefon
mobil de numai câteva

luni. Fusesse nevoie de
multe rugăminți fierbinți -
toți cunoscuții mei
primiseră cu un an înainte
- pentru ca părinții să mă
ducă, fără tragere de
inimă, la un magazin de
telefoane și să-mi cumpere
propria cărămidă Nokia.
Aveam un abonament de
familie, conform căruia
trebuia să împărțim între
noi minutele și SMS-urile
limitate. Mesajele pe
telefon, deși încă erau un

fenomen nou-nouț, îmi
făcuseră multe probleme.
Cumva, cuprinsă de
entuziasmul de a
experimenta noutatea
SMS-urilor (odată îi
trimisesem lui Navid
treizeci de mesaje unul
după altul, doar ca să-l
enervez), depășisem cu
mult limita într-o singură
săptămână, încărcând
astfel factura, ceea ce-i
făcuse pe părinți să mă
cheme și să mă amenințe

că îmi vor lua telefonul.
Mi-am dat seama mult
prea târziu că nu eram
taxată numai pentru
mesajele trimise, ci și
pentru cele primite.

O singură privire
aruncată lungului șir de
mesaje de la Ocean mi-a
dezvăluit multe despre
starea contului său
bancar.

bună, i-am scris. **Știi că
mesajele astea sunt
scumpe, nu?**

Ocean mi-a răspuns

imediat, a, bună

aproape că renunțasem să te
mai caut scuze pentru mesaje
ai AIM?

Îmi imaginasem că în
mare parte vom discuta
prin AIM în seara asta.
Uneori puștii foloseau
MSN Messenger, dar de
obicei noi îl foloseam pe
cel pe care îl
încercaserăm deja, unicul

și inconfundabilul portal
magic numit AOL Instant
Messenger. Cu toate
acestea, rămâneam tot
timpul în urmă cu
progresul tehnologic.
Știam că unii adolescenți
au propriile computere
Apple de lux și propriile
aparate foto digitale, dar
noi abia ne băgaserăm
DSL acasă. Simțeam că
era un adevărat miracol să
am în dormitor un
calculator vechi și abia

funcțional, prin care
reuşeam să mă conectez la
internet. A durat în jur de
cincisprezece minute ca să
pornească, dar, până la
urmă, ne-am logat
amândoi. Numele noastre
sălăşluiau acum într-o
mică fereastră pătrată
numai a noastră. Eram
impresionată de faptul că
Ocean nu îşi alesese un
pseudonim stupid.

riversandoceans04: Bună
jujehpolo: Bună

I-am deschis imediat
profilul - practic din reflex
dar am fost surprinsă să
constat că era complet
gol. Mă rog, nu tocmai
gol.

Scria *robot paranoic*, și
nimic mai mult.

Îmi venea să râd. Nu
eram sigură, dar speram
că se referă la o melodie a
trupeii Radiohead. Sau
poate că era totul doar în
imaginația mea; îmi plăcea
mult Radiohead. De fapt,

profilul meu de AIM
conținea în acel moment o
listă de melodii pe care le
ascultasem iar și iar cu o
săptămână în urmă...

1. *Differences*, de Ginuwine

2. *7 Days*, de Craig David

3. *Hate Me Now*, de Nas

4. *No Surprises*, de

Radiohead

5. *Whenever, Wherever*, de
Shakira

6. *Pardon Me*, de Incubus

7. *Doo Wop*, de Lauryn Hill

Abia atunci mi-am dat
seama că poate și Ocean
îmi citea profilul.

Am înlemnit.

Am șters repede toate
informațiile. Nu știu exact
de ce. Nu puteam să-mi
explic de ce nu doream ca
el să știe ce muzică ascult,
însă mi s-a părut dintr-
odată că era deranjant.

Era ceva prea personal.

riversandoceans04: Pe
unde ai umblat azi?

jujehpolo: Scuze

jujehpolo: Am fost foarte

ocupată după-amiază jujehpolo:

Abia acum am văzut mesajele
tale riversandoceans04: Chiar
ai fost la breakdance după
școală? juhehpolo: Mda
riversandoceans04: Uau! Ca
lumea!

Nu am zis nimic. Nu
prea știam ce să-i
răspund. Tocmai mă
întorsesem să-mi iau
ghiozdanul, când am auzit
din nou sunetul delicat
care anunța că am primit
un nou mesaj. Am dat
volumul calculatorului mai

încet. M-am asigurat că
ușa e închisă. Dintr-odată
conștientizasem. Stăteam
de vorbă cu un băiat în
dormitor. Stăteam *de*
vorbă cu un băiat în
dormitor! AIM făcea ca
lucrurile să pară
neasteptat de intime.
riversandoceans04: Știi, îmi
pare rău că am crezut că nu ai
voie să faci nimic după școală!

Ding-ding!

riversandoceans04: N-ar fi

trebuit să spun asta Am oftat.

Ocean încerca să fie
amabil. Ba mai mult,
încerca să se poarte ca un
prieten. *Poate*. Doar că
avea toate acele chestii
atrăgătoare, pe care de
obicei o fată le apreciază
la un băiat, ceea ce făcea
ca prietenia lui să fie
periculoasă pentru mine.
Poate că eram o

adolescentă furioasă, însă
oarbă nu eram. Nu deveni-
sem ca prin minune imună
la băieții drăguți și nu îmi
scăpase faptul că Ocean
era superlativul
adjectivului „chipeș”. Se
îmbrăca frumos. Mirosea
bine. Era foarte politicos.
Dar noi doi parcă
provineam din lumi atât
de diametral opuse, încât
eram conștientă că nu
trebuie să accept în viața
mea prietenia lui.

Nu voiam să-l cunosc. Nu
voiam să mă simt atrasă
de el. Nu voiam să mă
gândesc la asta, punct. Și,
de fapt, nu doar la el, ci la
oricine altcineva ca el. îmi
interziceam cu atâta
hotărâre simpla plăcere de
a avea o pasiune secretă
pentru cineva, încât nici
nu permiteam vreunui
gând să-mi încolțească în
mintea.

Trecusem prin asta de
atâtea ori!

Cu toate că
majoritatea băieților mă
cam luau în râs, din când
în când pe unii îi fascinam.
Nu știu de ce unii indivizi
manifestau un interes
vădit pentru mine și
pentru viața mea, interes
pe care eu îl interpretam
greșit drept romantism. În
schimb, am aflat - după
nenumărate situații
jenante - că eram mai
degrabă o curiozitate; un
specimen exotic în spatele

unui perete de sticlă. Nu
voiau decât să mă studieze
de la o distanță
confortabilă, și nicidecum
să fac parte permanentă
din viața lor. Trecusem
prin asta de atâtea ori
până atunci, încât
învățasem că nu candidam
cu adevărat la postura de
prietenă și, cu siguranță,
la nimic mai mult de-atât.
Știam, de exemplu, că
Ocean nu o să-și dorească
niciodată să fim prieteni

după terminarea
proiectului de la școală.
Știam că nu o să mă
primească în cerul lui de
aproșiți, în care m-aș fi
integrat la fel ca un
morcov într-un storcător.

Ocean încerca să fie
amabil, desigur, dar eu
știam că atitudinea lui
deodată empatică
provenea dintr-un
sentiment ciudat de vină și
că drumul acesta nu ne va

duce nicăieri. În plus, mie
mi se părea epuizant.

jujehpolo: E în regulă

riversandoceans04: Ba nu
e. M-am simțit prost pentru
asta

toată după-amiaza.

riversandoceans04: Chiar
îmi pare rău!

jujehpolo: Bine

riversandoceans04: Doar
că nu am mai stat de vorbă
până

acum cu o fată care să
poarte un acoperământ pe cap.

jujehpolo: Acoperământ! Uau!
riversandoceans04: Ai văzut?
Habar n-am de nimic jujehpolo:
Pofi să-i spui, pur și simplu,
eșarfă riversandoceans04: O...
riversandoceans04: Așa e mai
ușor jujehpolo: Mda
riversandoceans04: Credeam
că are altă denumire, jujehpolo:
Știi ceva, nu contează. Putem
să trecem la temă?
riversandoceans04: O!
riversandoceans04: Da
riversandoceans04: Bine
M-am întors cinci
secunde să-mi scot fișele

de lucru din ghiozdan,
când s-a auzit sunetul
dublu și delicat. De două
ori. Am ridicat privirea.
riversandoceans04: Scuze

riversandoceans04: N-am vrut

să te fac să te simți stânjenită.

Iisuse Hristoase!

jujehpolo: Dar nu mă simt
stânjenită.

jujehpolo: Poate că tu te simți
stânjenit.

riversandoceans04: Cum? Nu

riversandoceans04: Nu sunt
stânjenit

riversandoceans04: Ce vrei să
spui?

jujehpolo: Crezi că o să fie o
problemă? Acoperământul
meu?

jujehpolo: Situația asta a mea e
prea ciudată pentru tine?

Ocean a făcut o pauză
de cel puțin douăzeci de
secunde, care au părut o
eternitate. Mă simțeam
prost. Poate că fusesem

prea directă. Sau poate că
eram răutăcioasă. Dar el
se străduia *enorm* să fie,
nu știu, mult prea amabil
cu mine. Părea nefiresc.
Iar pe mine asta mă
înfuria.

Și totuși, mă rodea
vina. Poate că îl jignisem.

Am bătut darabana cu
degetele pe tastatură,
întrebându-mă ce să-i zic.
Cum să-mi retrag
cuvintele. La urma urmei,
eram colegi de laborator.

Sau poate că nu. Poate
că el avea să-i ceară
profesoarei să-i aleagă alt
partener. Se mai
întâmplase. Odată am
picat întâmplător cu o
colegă care s-a revoltat. A
refuzat, fără nicio
explicație, în fața întregii
clase să-mi fie parteneră,
după care a cerut să
lucreze cu prietena ei.
Profesoara, bleagă cum
era, a intrat în panică și a
acceptat. Am sfârșit prin a

lucra singură. A fost
umilitor.

Ce rahat!

Poate că de data asta
am atras umilința asupra
mea. Poate că și Ocean
avea să se revolte. Am
simțit un gol în stomac.

Când, deodată...

Ding-ding!

Am clipit des, uitându-
mă la monitor.

Ding-ding!

riversandoceans04: Nu-mi

pari deloc ciudată.

Mă uitam la ecranul

calculatorului, clipind des.

Ding-ding!

riversandoceans04: Imi
pare rău!

Ocean părea genul de
persoană care-și cere
scuze la nesfârșit,

jujehpolo: Nu-i nimic

jujehpolo: Imi pare rău că te-
am pus în situația asta! Tu nu
încercai decât să fii amabil,

jujehpolo: înțeleg jujehpolo: E
în regulă

S-au scurs agale alte cinci
secunde.

riversandoceans04: Bine

Am oftat. Mi-am lăsat
fața în palme. Cumva

reuşisem să complic
lucrurile. Situația era sub
control, lucrurile
decurgeau absolut normal,
iar eu complicasem totul.
Nu mai era decât o cale de
a îndrepta situația.
Copleșită de tristețe, am
tras aer adânc în piept și
am tastat.
;ujehpolo: Nu trebuie să fii
partenerul meu de laborator,
dacă nu vrei. ;ujehpolo: Te
înfeleg

ıujehpolo: ıı zic eu mâine
doamnei Cho.

riversandoceans04: Poftim?

riversandoceans04: De ce spui
asta? riversandoceans04: Nu
vrei să fii partenera mea de
laborator?

M-am încruntat.

ıujehpolo: Aăă, păi, nu înfeleg
ce se întâmplă.

riversandoceans04: Nici eu

riversandoceans04: Tu vrei să
fii partenera mea de laborator?

ıujehpolo: Desigur

riversandoceans04: OK

riversandoceans04: Bine

jujehpolo: OK
riversandoceans04: Imi
pare rău!

Rămăsesem holbându-
mă la computer.

Conversația asta îmi
dădea dureri de cap.

jujehpolo: De ce îți pare
rău?

Alte câteva secunde.
riversandoceans04: Nici nu
prea mai știu de ce

îmi venea să râd. Nu
înțelegeam ce naiba se
petrecuse. Nu înțelegeam
de ce atâtea scuze, de ce e
confuz, și nici nu credeam
că voiam să știu. Voiam

doar să mă întorc la
momentul în care nu-mi
păsa de Ocean James,
băiatul cu două prenume.
Stăteam de vorbă cu acest
tip de vreo oră și, brusc, îl
simțeam prezent în
dormitorul meu, în spațiul
meu personal, iar asta mă
stresa îngrozitor.

Nu-mi plăcea. Îmi
dădea o senzație ciudată.

Așa că am încercat să
simplific lucrurile.

jujehpolo: Ce-ar fi să ne
facem tema?

Alte zece secunde.
riversandoceans04: Bine

Și asta am și făcut.

Totuși, am simțit că
ceva se schimba între
noi, dar nu îmi
dădeam seama ce

.CINCI

în dimineața următoare, fratele meu, care, începând cursurile mai devreme, pleca întotdeauna la școală cu o oră înaintea mea, a trecut pe la mine prin cameră ca să împrumute CD-ul cu Wu-Tang pe care i-l șterpelisem. Tocmai mă dădeam cu mascara, când a ciocănit la ușă. Îmi cerea să-i înapoiez nu doar CD-ul, ci și iPod-ul, iar eu i-am strigat că mie îmi trebuie iPod-ul mai mult decât îi trebuie lui, că mă ajută să depășesc cu bine ziua la școală. În timp ce îi dădeam acest argument, am deschis ușa, iar el a încremenit. M-a studiat din cap până-n picioare, cu ochii ușor măriți.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

L-am lăsat să intre. I-am dat CD-ul pe care îl căuta.

El continua să se uite la mine.

— Ce e? am repetat iritată.

— Nimic, a zis râzând. Arăți bine.

Eu am ridicat o sprânceană. Era un truc de-ale lui.

— Ai o ținută nouă?

M-am uitat în jos, la hainele de pe mine. Puloverul nu era nou. Însă blugii îi cumpărasem săptămâna trecută de la se- cond-hand și tocmai îi modificasem. Erau cu câteva măsuri prea mari pentru mine, dar materialul era prea de calitate ca să nu îi iau. În plus, nu costaseră decât cincizeci de cenți.

— Cam așa ceva, am răspuns. Blugii sunt noi.

A încuviințat din cap.

— Sunt frumoși.

— Da, bine, am zis. De ce te porți așa ciudat?

A ridicat din umeri.

—Nu mă port ciudat, a zis. Sunt frumoși blugii.

Doar că sunt puțin cam... strâmți. Nu sunt obișnuit să te văd cu pantaloni din ăștia.

—Ce grosolan!

—Ei, știi, nu-mi pasă. Îți vin bine.

—Aha.

—Serios. Arată chiar bine, m-a încredințat, zâmbind în continuare.

—O, Doamne! Ce e?

—Nimic, a negat el pentru a treia oară. Doar că, știi tu, nu cred că mamei o să-i placă să-ți vadă fundul în blugii ăștia.

Eu am dat ochii peste cap.

—Ei bine, nu trebuie să se uite la fundul meu, dacă nu vrea.

Navid a râs.

—Știi, unele haine nu se potrivesc. E derutant.

A făcut un semn vag spre capul meu, deși nu îmi pusesem încă eșarfa. Cu toate acestea, am înțeles la ce se referă. Știam că nu încearcă să mă judece. Și totuși, discuția mă enerva.

Oamenii - mai ales bărbații - susțineau că femeile musulmane poartă eșarfe pe cap ca să facă pe modestele sau ca să încerce să-și ascundă frumusețea, și știam că sunt și femei care chiar simt asta. Nu mă puteam pronunța în privința tuturor femeilor musulmane - nimeni nu ar fi putut dar era un sentiment cu care nu eram deloc de acord. Nu consideram că frumusețea unei femei se poate ascunde. Femeile mi se păreau superbe orice a fi purtat și nu consideram că

datorează nimănui nicio explicație cu privire la alegerile lor vestimentare. Femei diferite se puteau simți bine în ținute diferite.

Și toate erau frumoase.

Însă doar monștrii care le obligau pe femei să poarte toată ziua sacii aceia de cartofi croiți pentru oameni reușeau să ajungă subiect la știri. Nemernicii ăia făcuseră să pară că așa se întâmplă în cazul tuturor femeilor. Lumea nici nu mă mai întreba; își imagina că știe răspunsul deja, dar mai mereu se înșela. Mă îmbrăcam așa nu pentru că încercam să fac pe călugărița, ci pentru că mă simțeam bine - și, în general, pentru că eram mai puțin vulnerabilă, de parcă aș fi purtat zilnic un soi de armură. Era o preferință personală. Categoric nu o faceam ca să par modestă, de dragul vreunui nătărău incapabil să-și țină cocoșelul în pantaloni. Oamenilor le venea greu să creadă asta, dar numai pentru că oamenilor le vine greu, în general, să le creadă pe femei.

Era una dintre cele mai mari frustrări din viața mea.

Așa că l-am dat pe Navid afară din cameră, spunându-i că nu e treaba lui cum arată fundul meu în blugi, iar el mi-a răspuns:

—Nu, știu. Nu asta am vrut să spun...

—Nu face să pară totul și mai ciudat! i-am zis, închizându-i ușa în nas.

După ce a plecat, m-am privit în oglindă.

Blugii erau chiar *frumoși*.

Zilele se scurgeau liniștite.

În afară de breakdance, nu se schimbaseră prea multe, cu excepția lui Ocean, care, dintr-odată, se

comporta diferit în prezența mea la orele de biologie. Se schimbase de la prima și ultima noastră conversație pe AIM, din urmă cu două săptămâni.

Vorbea prea mult.

Zicea întruna chestii ca *Uau, vremea e așa ciudată astăzi!* sau *Cum a fost în weekend?* ori *Ai învățat pentru testul de vineri?* De fiecare dată mă lua prin surprindere. Mă uitam la el o secundă, apoi îi răspundeam *Da, e ciudată vremea* sau *Ăăă, a fost bine în weekend* ori *Nu, nu am învățat pentru testul de vineri*, iar el zâmbea și zicea *Nu-i așa?* sau *Ce bine!* ori *Serios? Eu am învățat toată săptămâna*, după care îl ignoram. Nu îi puneam niciodată întrebări, ca nu cumva să continuăm discuția.

Poate că eram nepoliticoasă, dar nu-mi păsa.

Ocean era un tip foarte chipeș, și știu că ăsta nu-i un motiv întemeiat ca să nu îți placă de cineva, dar pentru mine era. Mă neliniștea. Nu voiam să vorbesc cu el. Nu voiam să-l cunosc mai bine. Nu voiam să-mi placă de el, ceea ce era mai greu decât vă puteți imagina, fiindcă era foarte simpatic. Eram conștientă că, dacă mă îndrăgosteam de cineva ca Ocean, avea să fie rău pentru mine. Nu voiam să mă fac de râs.

Toată ziua se străduise din răputeri să facă conversație, ceea ce era de înțeles, fiindcă altfel era ciudat să petrecem o oră împreună, în timp ce disecam o pisică moartă.

— Te duci la meci?

Atunci am ridicat privirea. Am ridicat privirea de uimire. Am râs încet și m-am întors. Întrebarea lui era atât de ridicolă, că nici măcar nu i-am răspuns. Școala

organizase întruniri toată săptămâna în așteptarea meciului ce urma să se joace acasă - cred că era un meci de fotbal -, dar eu nu participasem. Se organizau și întreceri de atmosferă pe clase, orice ar fi însemnat asta. Azi trebuia să mă îmbrac în verde sau în albastru sau cam așa ceva, dar nu o făcusem.

Oamenii erau extaziați să se implice în prostii de genul ăsta.

— Nu prea participi la evenimentele organizate de școală, nu? a constatat Ocean, iar eu m-am întrebat de ce-i pasă atâta.

— Nu, am șoptit. Nu prea particip la evenimentele școlare.

— O!

O parte din mine își dorea să fie mai prietenoasă cu Ocean, dar uneori, când era drăguț cu mine, mă simțeam de-a dreptul *incomod fizic*. Totul părea atât de fals! În unele zile parcă încerca din răpputeri să-și îndrepte acea primă greșeală, când crezuse că părinții mei erau gata să mă trimită într-un harem sau așa ceva. Ca și cum voia să-i mai acord o șansă de a-mi dovedi că nu e un încuiat, ca și cum ar fi crezut că nu am observat că depășise ideea că nu puteam să ne întâlnim după ore, gândindu-se acum, în schimb, că aș putea să vin la o petrecere în cinstea unui meci de fotbal, totul într-un interval de numai două săptămâni. Pur și simplu, nu aveam încredere în așa ceva.

Așa că am scos inima pisicii moarte și, cu asta, mi-am încheiat treaba pe ziua aceea.

După-amiază am ajuns la antrenament ceva mai devreme, așa că sala era încuiată; Navid avea cheia de

la intrare, iar el nu sosise încă. M-am așezat pe podea și am așteptat. Știam că sezonul de baschet începe cândva luna viitoare, fiindcă apăruseră postere peste tot, dar, dintr-un motiv sau altul, sala de sport era deja mai aglomerată decât o văzusem vreodată. Era gălăgie. Hărmălaie chiar. Multe țipete. Multe fluierături și scârțâit de bascheți. Nu știam exact ce se întâmplă; nu prea mă pricepeam la sport. Nu auzeam decât zgomotul asurzitor de picioare alergând de-a lungul terenului. Răzbătea prin pereți.

Când, în cele din urmă, am intrat în sala de dans împreună cu băieții, am dat drumul la muzică și ne-am străduit să acoperim bubuitul nenumăratelor mingi care atingeau podeaua.

Astăzi lucrăm cu Jacobi, care îmi arăta cum să-mi îmbunătățesc mișcările picioarelor.

Știam deja să fac un *six-step* de bază, care reprezenta o serie de șase pași executați la sol. Te sprijineai pe brațe, în timp ce picioarele făceau aproape toată treaba, realizând o mișcare oarecum circulară. Schema era o introducere pentru mișcarea de forță - care reprezenta figura ta acrobatică -, o mișcare ce semăna uneori cu exercițiile gimnaștilor la cal, doar că mult mai grozavă! Din multe puncte de vedere, breakdance-ul e mai apropiat de capoeira, o formă afro-braziliană de arte marțiale care presupune o multitudine de lovituri și de răsuciri în aer; capoeira face ca o luptă să pară înfricoșătoare și frumoasă deopotrivă.

Cam așa era și breakdance-ul.

Jacobi îmi arăta cum să adaug elemente CC mișcării mele *six-step*. Se numeau CC pentru că fuseseră inventate de un grup de dansatori numit Crazy Commandos, și nicidecum pentru că mișcarea ar fi semănat vreun pic cu un *c*. Erau rotiri ale corpului datorită cărora mișcările picioarelor păreau mai complexe. În general, transformau rutina în ceva mai deosebit. Exersam asta de ceva vreme. Învățasem deja cum să execut un CC pe două mâini, dar încă încercam să deprind CC-un pe o mână, iar Jacobi mă urmărea repetând iar și iar, în speranța de a-l executa corect. Când, în sfârșit, mi-a ieșit, m-a aplaudat furtunos.

Radia de fericire.

— Bine lucrat! a exclamat.

Aproape că am căzut pe spate. Stăteam întinsă pe podea ca o steluță de mare, dar zâmbeam.

Era o nimica toată; câțiva *pași de bebeluș*. Dar era atât de plăcut!

Jacobi m-a ajutat să mă ridic și m-a strâns de umăr.

— Frumos, mi-a zis. Serios.

I-am zâmbit.

M-am întors să-mi caut sticla cu apă și am înlemnit.

Ocean stătea sprijinit de tocul ușii, nici în cameră, dar nici afară, cu o geantă sport petrecută peste piept. Mi-a făcut cu mâna.

M-am uitat în jur confuză - poate că altcuiva îi făcuse cu mâna -, dar el a râs de mine. În cele din urmă, m-am dus să-l întâmpin la ușă și atunci mi-am dat seama că cineva o proptise ca să rămână deschisă. Se întâmpla uneori, când se făcea prea cald înăuntru; unul dintre băieți fixa ușa deschisă așa, ca să intre puțin aer.

Și, cu toate acestea, ușa noastră deschisă nu mai atrăsese niciodată vizitatori până atunci.

—Ăăă, bună! am zis. Ce cauți aici?

Ocean a clătinat din cap. Părea și mai surprins decât mine.

—Eram în trecere, mi-a răspuns. Am auzit muzică și am vrut să văd ce se întâmplă.

—Erai în trecere? am repetat eu, ridicând o sprânceană.

—Da, mi-a zâmbit el. Eu... petrec mult timp la sală. Și, sincer, nici nu știam că ești aici. Muzica e foarte tare.

—OK.

—Dar mi-am zis că ar trebui să te salut, în loc să stau aici și să mă uit la tine ca un ciudat.

—Bună decizie, am încuviințat, dar m-am încruntat, încă procesând informația. Așadar nu ai nevoie de nimic? Pentru oră?

A clătinat din cap.

Eu l-am privit lung.

—Prin urmare, nu glumeai, a reluat, trăgând adânc aer în piept. În legătură cu breakdance-ul.

Am râs și l-am privit, nevenindu-mi să cred.

—Credeai că mint în privința asta?

—Nu, a zis el, și deodată mi s-a părut nesigur. Pur și simplu, nu știu. Nu știam.

—Aha.

—Ei sunt prietenii tăi? m-a iscodit Ocean.

Se holba la Jacobi, care îmi arunca priviri întrebătoare de genul *Cine e tipul ăsta?* și *Ce se întâmplă?* în același timp.

— Cam așa ceva, i-am răspuns.

— Grozav!

— Da, am zis eu, derutată. Ăăă, ar trebui să plec.

Ocean a încuviințat din cap, îndreptându-și spatele.

— Da. Și eu.

Ne-am luat rămas-bun stânjeniți. De îndată ce s-a făcut nevăzut, am închis ușa.

Jacobi a fost singurul care m-a văzut stând de vorbă cu Ocean în ziua aceea. Când m-a întrebat despre el, i-am zis că nu e nimeni important, doar un coleg de clasă care avea nevoie de ceva. Nici măcar nu înțelegeam de ce îl mințisem.

*Eram
compl
et*

năucit

ă.6

SASE »

În viața mea, lucrurile începeau să intre în ritm.

Îmi stabileam o nouă rutină în acest oraș și, treptat, temerile că nu am prieteni la școală îmi dispăreau. Nu mai eram o surpriză pentru sistem; în schimb, devenisem o figură celebră în școală, una pe care colegii de clasă nu o mai ignorau așa ușor. Oamenii încă mă mai porecleau Talibanul când treceam pe lângă ei; din când în când, găseam câte un bilet anonim în dulăpior, prin care mi se cerea să mă întorc naibii de unde am venit; iar uneori cineva se deranja să sublinieze că oamenii ca mine, care poartă turban, nu meritau să trăiască în țara lor. Dar eu încercam să nu mă las afectată. Încercam să mă obișnuiesc cu asta. Auzisem undeva că te poți obișnui cu orice.

Din fericire, breakdance-ul mă menținea ocupată în cel mai bun mod cu putință.

Îmi plăcea totul la el: muzica, mișcările, până și istoria lui. Breakdance-ul a apărut în anii 1970, în South Bronx, New York, și, cu timpul, s-a răspândit

încet de-a lungul țării, până la Los Angeles. Era o reiterare, o ramură simultană și o evoluție a hip-hopului, iar partea cea mai tare era că inițial fusese folosit ca alternativă la violența fizică. În luptele lor teritoriale, găștile făceau concursuri de breakdance ca să hotărască cine deține zona - de aceea s-a păstrat și astăzi termenul de „duel”. Trupele de breaking nu concurează, ci se duelează. Fiecare membru al unei găști execută un dans.

Cel mai bun *b-boy* - sau *b-girl*¹ - câștigă.

M-am apucat serios de treabă, ducându-mă la sală aproape zilnic. Când nu aveam acces la sala de dans a școlii, desfăceam și întindeam cutii imense de carton pe câte o stradă abandonată sau în parcuri, aduceam un casetofon portabil mare și ne antrenam. Navid mă smulgea din pat mult prea devreme dimineața în weekend, ca să alerg câte șaisprezece kilometri cu el. Am început să ne antrenăm împreună regulat. Breakdance-ul presupunea un efort fizic extrem de solicitant, în schimb mă umplea de bucurie și îmi fixa un țel. De fapt, eram atât de concentrată la viața mea din afara școlii - și atât de obosită zilnic, după antrenament -, încât abia mai aveam timp să mă înfurii pe seama nesuferiților de pretutindeni.

Aspectul educațional al școlii era destul de plictisitor.

Îmi dădusem seama de mult cum pot să obțin nota maximă fără prea mult efort; sincer, secretul succesului meu consta în faptul că nu îmi păsa. Nu mă simțeam presată să îndeplinesc vreo sarcină, așa că, de obicei, mă descurcam bine. Nu mă mai interesa școala de vreo

câțiva ani, cam de când ajunsesem suficient de mare ca să-mi dau seama că, dacă îți păsa de școală - de profesori, de elevi, de pereți, de uși și de multiplele culoare -, aproape mereu sfârșeai în chinuri. Așa că am încetat să o mai fac. Am încetat să-mi mai amintesc de anumite lucruri. De oameni. De chipuri. Cu timpul, instituțiile și numele lor mi s-au estompat în memorie. Doamna Cineva fusese învățătoarea mea din clasa întâi. Domnul Cumîlcheamă îmi predase în clasa a treia. Cine mai știa?

Legea și lingura de lemn pe care mamei îi plăcea să mi-o lipească de fund mă obligau să mă duc la școală în fiecare zi, așa că asta și faceam. Mă duceam, îmi făceam treaba, suportam micile și neobositele agresiuni din jur, care influențau starea emoțională a zilei respective. Nu mă stresam să intru la o facultate bună, fiindcă știam deja că nu îmi permit. Nu mă stresam în privința cursurilor de nivel AP¹, fiindcă nu le consideram cu nimic diferite față de cursurile obișnuite. Nu-mi făceam griji cu privire la testele de evaluare SAT² - cui i-ar fi păsat de ele? Mie, una, nu.

Nu știu, presupun că am crezut dintotdeauna că o să ies cu bine din asta, oricât de tare încercau școlile să mă mutilizeze. Și mă agățam întruna de sentimentul acesta. *Încă doi ani și jumătate*, îmi spuneam. Numai doi ani și jumătate până când puteam să scap naibii

¹ Advanced Placement (AP), program din America de Nord și Canada prin care elevii de liceu participă la cursuri, și dau examene, de nivel de facultate. Universitățile de prestigiu le oferă puncte în plus aceluia care au urmat curriculum AP (n. red.).

odată de existența organizată de clopoțelul școlii, care, ca s-o spunem pe-a dreptă, nici măcar nu mai suna!

În schimb, bipăia.

La asta mă gândeam în timp ce îndepărtam încă o bucată dintr-un mușchi de pisică. Îmi spuneam cât de tare uram asta. Cât de nerăbdătoare eram de fiecare dată să mă reîntorc în sala de sport. Acum, că mă descurcam mai bine la *crab walk* - aproape că reușisem să îmi mențin greutatea corpului pe coate ieri -, voiam să încerc să mai progrez puțin în după-amiaza aceasta. Cum în weekend aveam să asist pentru prima oară la un duel de breakdance, îmi doream să știu câte ceva până ce ajungeam acolo.

Mi-am terminat lucrul cu pisica și mi-am scos mănușile, aruncându-le în coșul de gunoi, apoi m-am spălat bine pe mâini în chiuveta de la masa de lucru din laborator. Descoperirile noastre de până acum fuseseră neinteresante, ceea ce îmi plăcuse. Cei din altă echipă din clasă descoperiseră că pisica pe care o disecau murise gestantă; îi găsiseră pui nenăscuți în uter.

Era o lucrare școlară de-a dreptul nebunească!

— E rândul tău, i-am zis lui Ocean, a cărui atitudine față de mine se schimbase mult în ultima săptămână.

Nu mai vorbea cu mine la ore.

Nu îmi mai punea întrebări generice despre cum îmi petrecusem seara sau weekendul. De fapt, de ceva zile nu îmi mai adresase decât câteva cuvinte; asta, din după-amiaza când ne întâlniserăm la sala de dans. Îl surprindeam adesea uitându-se la mine, dar, de fapt, oamenii se uitau mereu la mine. Cel puțin Ocean avea decența să pretindă că nu o face și nu spunea nimic

despre asta, lucru pentru care îi eram în secret recunoscătoare. Preferam privirile insistente, dar tăcute, în locul nemernicilor acelora care îmi spuneau verde-n față exact ce credeau despre mine.

Totuși, aș minți dacă aș spune că nu mă simțeam câtuși de puțin confuză.

Crezusem că îl cunosc pe Ocean, dar, dintr-odată, nu mai eram chiar așa de sigură! Lăsând deoparte numele lui neobișnuit, mi se părea un băiat oarecare, crescut de niște părinți ca toți ceilalți. Genul de oameni care cumpărau supă la conservă, care-și mințeau copiii despre existența lui Moș Crăciun, care credeau tot ce citeau în cărțile de istorie și care nu prea vorbeau despre propriile sentimente.

Părinții mei erau exact opusul lor.

Eram fascinată de mâncarea la conservă, fiindcă miracolul acestei invenții occidentale nu era niciodată acceptat în casa noastră. Părinții mei făceau mereu totul de la zero, nu conta cât era de muncă; nu sărbătoream niciodată Crăciunul, cu excepția anilor în care mamei și tatălui meu li se făcea milă de noi - într-un an am primit o cutie cu plicuri -, și tot părinții îmi povestiseră despre atrocitățile din vremea războiului și despre colonialism, înainte să știu să citesc. În plus, nu se sfiau să-mi împărtășească sentimentele lor. Se desfătau cu asta. Părinților mei le făcea o deosebită plăcere să-mi spună tot timpul ce consideră ei că e în neregulă cu mine - ceea ce ei numeau *atitudine nefericită*.

În orice caz, nu-l mai înțelegeam pe Ocean. Și mă deranja faptul că asta mă afecta. Crezusem că tăcerea lui era exact ce îmi doream; în punctul ăsta voisem să

ajung, de fapt. Însă acum, că mă ignora cu adevărat, nu puteam să nu mă întreb de ce o face.

Dar, chiar și așa, tăcerea lui era un lucru bun.

Astăzi însă era altceva. Astăzi, după douăzeci și nouă de minute de perfectă liniște, mi-a vorbit.

— Hei, a zis, ce-ai pățit la mână?

Cu o seară în urmă încercasem să desfac o cusătură de la o jachetă de piele și trăsesem cam tare de ea; unealta de tăiat alunecase și mă tăiasse pe dosul palmei stângi. Aveam un bandaj gros petrecut printre degetul mare și arătător.

— Un accident de cusut, am răspuns, ridicându-mi privirea spre Ocean.

— *Un accident de cusut?* a repetat el, încruntându-se. Ce e un accident de cusut?

Cusut, i-am explicat. Știi tu, când coși haine! Îmi fac singură mare parte din îmbrăcăminte, am precizat, căci nu părea să înțeleagă. Și adesea îmi cumpăr haine vechi și mi le modific singură, am continuat, ridicând mâna demonstrativ. Oricum, nu mă prea pricep la asta

— Îți faci singură hainele? a întrebat el, cu ochii mari de uimire.

— Câteodată.

— De ce?

Eu am râs. Era o întrebare justificată.

— Păi, pentru că hainele pe care mi le doresc cu ardoare îmi depășesc posibilitățile materiale.

Ocean a rămas holbându-se la mine.

— Te pricepi la modă? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— O! am exclamat, încercând să schițez un zâmbet. Da. Presupun că nu pe oricine interesează.

Dar eu adoram moda.

Colecția de toamnă Alexander McQueen tocmai ajunsese în magazine, așa că, după îndelungi rugăminți, o convinsesem pe mama să mă ducă ea cu mașina până la unul dintre mallurile acelea luxoase din jur, numai ca să văd hainele cu ochii mei. Nici măcar nu le-am atins. Doar am stat și m-am zgâit la ele.

Îl consideram pe Alexander McQueen un geniu.

— Prin urmare, tu ți-ai făcut încălțărilor așa? m-a întrebat Ocean. Înadins adică?

Mi-am plecat privirea.

Purtam ceea ce odinioară fusese o pereche simplă de pantofi sport Nike, pe care îi acoperisem cu desene. Și ghiozdanul. Și caietele mecanice. Făceam asta uneori. Mă închideam în cameră, ascultam muzică și desenam. Câteodată erau simple mâzgălituri cu creionul, dar în ultima vreme încercam graffiti - în special scrisul -, deoarece unele tehnici de scriere îmi aminteau de caligrafia persană extrem de stilizată. Cu

toate acestea, nu eram ca Navid; nu făcusem niciodată graffiti pe domeniul public. În orice caz, nu mai mult de două ori.

— Da, am șoptit. Le-am făcut special.

— O! Arată super!

Am râs de expresia de pe chipul lui.

—Serios. Îmi plac! a insistat el.

— Mersi! am zis eu cu șovăială.

— Mai ai o pereche așa, nu?

— Da, am recunoscut, ridicând o sprânceană. De unde știi?

— Doar stai în banca din fața mea, mi-a explicat.

Mă privea drept în ochi, aproape râzând, dar părea întrebător.

— Stai în fața mea de două luni. Mă uit la tine în fiecare zi. Eu am făcut ochii mari. Apoi m-am încruntat. Nici măcar

nu am apucat să spun nimic, înainte ca el să continue:

— N-am vrut..., a ezitat, clătinând din cap și apoi întor- cându-și privirea. Nu voiam să zic că mă holbez la tine, ci doar că *te văd*. Știi tu. *La naiba!* a îngăimat el în barbă. Nu contează.

Am râs cu jumătate de gură.

— Bine.

Și, cu asta, conversația a luat sfârșit. Toată pauza nu a mai spus nimic demn de reținut. ȘAPTE

»

Tocmai îmi lăsam cărțile la dulap după ore și îmi luam echipamentul de sport, pe care îl îndesasem acolo cu

tot cu geanta de sport, când, deodată, am auzit niște voci puternice. De obicei, la ora aceea, pe culoar era liniște și rareori întâlneai pe cineva după terminarea cursurilor, așa că zgomotul era neobișnuit. M-am întors fără să stau pe gânduri.

Majorete.

Erau trei. Foarte frumoase și pline de energie. Nu erau îmbrăcate cu uniforme oficiale de majorete, ci cu treninguri asortate, dar era evident că asta sunt. În mod bizar, majoretele nu se purtaseră niciodată urât cu mine; în schimb, mă ignorau complet, prin urmare, prezența lor mi s-a părut neașteptat de încurajatoare.

M-am întors.

Tocmai îmi pusesem geanta pe umăr, când am auzit pe cineva salutând. Eram sigură că persoana nu mi se adresase mie și că, oricum, chiar presupunând că ar fi vorbit cu mine, dacă m-aș fi întors, aș fi avut iarăși parte de o nouă insultă, așa că am ignorat-o. Am trântit ușa dulapului, am format cifrul și am dat să plec.

— Bună!

Mi-am văzut de drum, dar eram agitată, fiindcă vocea părea că mi se adresa și nu prea voiam să știu de ce m-ar aborda cineva tocmai acum. Toți cunoscuții mei de la școală mă așteptau în clipa asta în sala de dans, așa că, oricine ar fi fost, cu siguranță nu căuta decât să mă necăjească...

— Shirin!

Am înghețat. Era un pas nou și neașteptat. În general, nemernicii care mă hăituiau pe culoare nu știau cum mă cheamă.

M-am întors, însă numai pe jumătate.

— Hei! m-a salutat Ocean, cu o privire exasperată.

A trebuit să fac un efort fizic să nu mă arăt surprinsă.

— Ți-a căzut telefonul, mi-a zis, întinzându-mi-l.

M-am uitat la telefonul pe care îl ținea în mână.

Apoi m-am uitat la el. Nu înțelegeam de ce viața mi-l scotea tot timpul în cale, dar nici nu puteam fi supărată pe el că e o persoană cumsecade, așa că am luat telefonul.

— Mersi! i-am zis.

M-am uitat la el. Avea o expresie frustrată și totodată amuzată, dar nu a zis nimic, ceea ce ar fi fost în regulă, doar că s-a uitat îndelung la mine, și mi s-a părut ciudat.

Am inspirat adânc. Tocmai voiam să-mi iau rămas-bun, când l-a strigat cineva. M-am uitat pe lângă el și am văzut că era una dintre majorete.

Eram surprinsă, dar am încercat să nu las să se vadă.

Apoi am plecat, fără niciun cuvânt.

În seara aceea, după un antrenament extrem de obositor, eram mult prea încordată ca să pot dormi și nu puteam să-mi explic de ce. Am stat în pat și am scris întruna. Dintotdeauna ținusem un jurnal foarte detaliat

.Scriam în el de mai multe ori pe zi. Chiar și în timpul orelor. în pauzele de prânz. Jurnalul era atât de important pentru mine, încât îl luam cu mine peste tot, fiindcă era singurul lucru pe care-l puteam face - singura modalitate de a-l păstra în siguranță. Mă temeam că la un moment dat mama o să-l găsească, o să-l citească și o să-și dea seama că fiica ei e o ființă complicată, plină de defecte - una care desconsidera dogmele religiei -, și că o să-i plesnească o arteră. Așa că îl țineam mereu asupra mea.

Dar în seara asta nu reușeam să mă concentrez.

Din când în când ridicam capul, mă uitam la calculator, la monitorul stins, întunecat și strălucind în lumina slabă, și ezitam. Era foarte târziu, poate una noaptea. Toată lumea dormea.

Am pus stiloul jos.

Calculatorul vechi și greu din dormitorul meu era un obiect mare și masiv. îl făcuse mama bucată cu bucată cu vreo doi ani în urmă, când își luase un nou atestat în programare. Semăna cu un monstru de-ai lui Frankenstein, doar că era monstrul mamei, iar eu devenisem norocoasa deținătoare a acelei matahale. L-am pornit repede, înainte să mă răzgândesc.

Era zgomotos.

Monitorul s-a aprins, orbitor și ostentativ, iar unitatea centrală a început să zumzăie nebunește. Ventilatorul se învârtea prea tare, iar hardul păcănea întruna, așa că mi-am regretat pe dată decizia. Auzisem despre părinți care își lăsau copiii să stea treji toată noaptea, dar eu nu îi cunoșteam. în schimb, părinții mei stăteau mereu cu ochii pe mine, mereu suspicioși - și, în

general, pe bună dreptate, căci fratele meu și cu mine nu prea respectam regulile -, și eram sigură că o să mă audă fa- cându-mi de lucru aici, că o să dea buzna peste mine și că o să mă oblige să mă culc.

Mi-am mușcat buza și am așteptat.

Afurisitul de calculator a pornit în cele din urmă. A durat vreo zece minute. A fost nevoie de încă zece ca să reușesc să pornesc internetul, fiindcă uneori calculatorul era, nu știu, încăpățânat. Eram neobișnuit de agitată. Nici măcar nu știam ce fac. De ce o fac. Nu știam exact.

Contul meu de AIM s-a conectat automat, iar puținele mele contacte erau offline. Cu excepția unuia singur.

Inima a început să-mi bată nebunește și m-am ridicat repede, rușinată și simțindu-mă dintr-odată ca o proastă. Nici măcar nu îl cunoșteam pe tipul ăsta. Nu era, și nu avea să fie niciodată, câtuși de puțin interesat de cineva ca mine, și o știam prea bine. Eram conștientă de asta. Totuși, stăteam aici ca o idioată.

Nu avem de gând să fac asta. Nu aveam de gând să mă fac de râs.

M-am întors la calculator, gata să apăs pe buton și să îl închid, când...

Ding-ding!

Ding-ding!

Ding-ding!

riversandoceans04: Bună

riversandoceans04: Ești online

riversandoceans04: Tu nu ești niciodată online

Am rămas zgâindu-mă, cu degetul pe butonul de start.

Ding-ding!

riversandoceans04: Bună
M-am așezat la birou.

juhehpolo: Bună riversandoceans04: Bună

riversandoceans04: De ce ești trează la ora asta?

Am început să tastez *Nu știu*, înainte să-mi dau seama că răspunsul meu ar putea fi prea evident. Așa că am încercat să dau un răspuns generic.

juhehpolo: Nu puteam să dorm. riversandoceans04: O!

riversandoceans04: Pot să te întreb ceva?

M-am uitat lung la fereastra cu mesajul. Eram ușor speriată.

juhehpolo: Sigur

riversandoceans04: Ce înseamnă juhehpolo?

Eram atât de ușurată că nu mă întrebasesem ceva foarte jignitor, încât aproape că am râs în gura mare.

juhehpolo: E în limba persană. *Jujeh* înseamnă „mic”, dar și „pui de găină”.

juhehpolo: Iar *polo* înseamnă „orez”.

juhehpolo: Pe măsură ce scriu, îmi dau seama că nu are niciun sens, dar e o glumă mai intimă. Familia mea îmi spune *ju/eh*, fiindcă sunt mică, iar *jujeh kabab* cu orez e un fel de mâncare...

juhehpolo: În orice caz juhehpolo: E doar o poreclă.

riversandoceans04: Nu, nu. Înțeleg. E drăguț- riversandoceans04:

Așadar ești iraniană? juhehpolo: Da

riversandoceans04: E grozav! Îmi place mult mâncarea iraniană.

Sprâncenele mi-au tășnit până la jumătatea frunții.

Eram de-a dreptul uluită.

juhehpolo: Serios?

riversandoceans04: Da. Îmi place mult humusul.

riversandoceans04: Și falafel

Ah! Da. Bine.

juhehpolo: Niciuna dintre astea nu e mâncare persană.

riversandoceans04: Nu? juhehpolo: Nu riversandoceans04: O!

Mi-am lăsat capul în palme. Dintr-odată, mă uram!
Ce naiba faceam? Era o discuție prostească. Eu eram o
proastă. Nu-mi venea să cred că pornisem calculatorul
pentru atâta lucru.

juhepolo: În fine, cred că ar trebui să mă duc la culcare.

riversandoceans04: Ah, bine.

Tastasem deja cuvântul *Pa* și tocmai mă pregăteam
să apăs tasta enter...

riversandoceans04: înainte să închizi

Am ezitat. Am șters cuvântul și am scris.

juhepolo: Da?

riversandoceans04: Poate îmi arăți într-o zi care e mâncarea
persană.

M-am uitat îndelung la monitor. Mă simțeam
confuză. Primul instinct îmi spunea că îmi dă întâlnire;
al doilea instinct, cel bazat pe înțelepciune, îmi spunea
că nu ar fi niciodată într-atât de prost, încât să facă una
ca asta, că era, cu siguranță, conștient de faptul că
băieții albi și drăguți nu le dădeau întâlnire unor
musulmane ciudate, dar, lăsând asta la o parte, eram
mută de uimire.

Chiar voia să-l învăț despre mâncarea persană? Să-i
vorbesc despre tradițiile poporului meu? Ce naiba? Așa
că m-am hotărât să fiu sinceră.

juhepolo: Nu prea înțeleg ce vrei să spui. riversandoceans04:

Vreau să încerc mâncarea persană riversandoceans04: E vreun

restaurant cu specific persan prin apropiere? juhepolo: Lol

juhepolo: Prin apropiere? Nu

juhepolo: Nu și dacă nu pui la socoteală bucătăria mamei mele

riversandoceans04: Ah

riversandoceans04: În cazul ăsta, aș putea să vin la cină

Era să cad de pe scaun. La naiba! Cât tupeu avea
tipul ăsta!

juhepolo: Vrei să vii la mine acasă și să iei masa cu familia mea?
riversandoceans04: E ciudat? juhepolo: Aăă,
puținriversandoceans04: O
riversandoceans04: Adică răspunsul este „nu”? juhepolo: Nu știu
M-am încruntat la calculator.
juhepolo: Presupun că pot să-i întreb pe părinții mei.
riversandoceans04: Excelent riversandoceans04: Bine atunci.
Noapte bună! juhepolo: Aăă juhepolo: Noapte bună!
N-aveam nici cea mai vagă idee ce naiba se
întâmplase

.T

Mi-am petrecut weekendul ignorând calculatorul.

Era pe la jumătatea lui octombrie, școala începuse de vreo două luni, și eu încă mai încercam să mă acomodez. Nu-mi făcusem niciun prieten, dar nu mă simțeam singură, ceea ce era ceva nou. În plus, eram ocupată - încă o noutate - și, ca bonus, dintr-odată aveam *planuri*. De fapt, mă pregăteam să ies.

În seara aceasta participam la un duel de breakdance.

Făceam parte din public, dar tot eram entuziasmată. Voiam să ajungem pe scena de breakdance a acestui nou oraș și să vedem unde ne duce. Poate că, odată ce ajungeam destul de buni, aveam să începem să concurăm cu alte trupe. Visam că, într-o bună zi, vom participa la concursurile regionale sau statale și poate, doar *poate*, chiar internaționale.

Aveam speranțe îndrăznețe. Și toate, cu acordul părinților.

Părinții mei erau cam conservatori, tradiționaliști într-o oarecare măsură, dar, în unele privințe, surprinzător de progresiști, în general, erau destul de

în regulă. Cu toate astea, aveau prejudecăți în privința normelor morale. Erau înspăimântați la gândul că mie lumea îmi va face mai mult rău, fiindcă sunt fată, decât fratelui meu, așa că erau mult mai stricți cu mine în privința orei la care să vin acasă și a ceea ce pot sau nu pot face. Nu încercau niciodată să mă izoleze de lume, din punct de vedere social, dar mereu voiau să știe totul, unde mă duc, cu cine și la ce oră mă întorc și multe altele, ceea ce nu făceau cu Navid. Când el se întorcea târziu acasă, nu erau decât ușori iritați. O singură dată am întârziat o oră, după ce fusesem la primul film din seria *Harry Potter* - habar nu avusesem că o să dureze *trei ore* -, și mama era atât de supărată, încât nu se putea hotărî dacă să plângă sau să mă omoare. Reacția ei m-a uluit, ținând cont că participam așa de rar la diverse activități sociale, că puteau trece drept inexistente. Nu stăteam niciodată până târziu la petreceri. Nu ieșeam nicăieri să mă îmbăt. Făceam chestii insignifiante cu prietenii, de pildă hoinăream prin magazinul Target și cumpăram cele mai ieftine lucruri pe care le găseam și pe care le foloseam ca să decorăm mașinile din parcare.

Mama nu era de acord cu asta.

Partea bună a faptului că faceam breakdance împreună cu fratele meu era că părinții se îngrijorau mai puțin când știau că el e cu mine, pregătit, la nevoie, să-i tragă un pumn în nas unui eventual hărțuitor. **Însă** Navid și cu mine învățaserăm de mult cum să fentăm sistemul; când voiam să mă duc undeva și știam că părinții nu vor fi de acord, el mă acoperea. Iar eu îl acopeream pe el.

Totuși, Navid tocmai împlinise optsprezece ani. Era mai mare și, prin urmare, avea mai multă libertate. Încă de când era mai mic, fratele meu avusese diverse slujbe ciudate peste tot pe unde locuiserăm. Așa economisise destui bani, încât să-și cumpere și un iPod, și o mașină. Era visul oricărui adolescent. În prezent era mândrul posesor al unui Nissan Sentra din 1988, cu care într-o bună zi avea să mă calce pe picior, între timp, mergeam zi de zi pe jos până la școală. Uneori mă duceam cu el cu mașina, dar dimineața avea un curs la prima oră și, de obicei, după antrenament, mă lăsa baltă, ca să facă altceva cu prietenii lui.

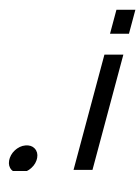
Astăzi urma să ieșim cu bestia aceea frumoasă într-o lume nouă. O lume care avea să-mi ofere un nou titlu și să dea o înfațișare nouă identității mele. Voiam să devin *b-girl* în adevăratul sens al cuvântului. Era mult mai bine să mi se spună *b-girl*, dansatoare de breakdance, decât „fata cu chestia aia pe cap”. Evenimentul a fost chiar mai palpitant decât sperasem! Mai văzusem dueluri și înainte, desigur - ani de-a rândul urmăriserăm competiții vechi la video -, dar era cu totul altceva să asisti personal la chestiile astea. Locul era relativ mic - semăna cu o galerie de artă modificată -, iar oamenii stăteau unii într-alții, ca țigările într-un pachet, înghesuiți între uși și pereți, îngră- mădindu-se ca să lase loc liber în centru. Energia era palpabilă. Muzica făcea să răsunе pereții și tavanele, iar timpanele ne vibrau din pricina basului. Aici, oamenilor nu părea să le pese de prezența mea; nimeni nu se uita la mine, ochii celor prezenți alunecau peste chipul și trupul meu, în timp ce scrutau încă-perea. Nu înțelegeam cum se făcea că, deodată, nu mai

conta cum arăt, cum de înfățișarea mea nu mai stârnea nicio reacție. Poate pentru că oamenii care alegeau să vină aici erau diferiți. Eram înconjurată de trupuri și chipuri diferite; cu o ureche auzeam vorbindu-se spaniolă, iar cu cealaltă, chineză. Eram albi, negri, mulatri, uniți de un singur interes comun.

Asta îmi plăcea *la nebunie*.

Am știut atunci că tot ce conta în această lume aparte era talentul. Dacă deveneam o dansatoare bună, oamenii ăștia aveau să mă respecte. Aici puteam depăși normele pe care societatea le impunea vieții mele.

Asta era tot ce îmi dorisem dintotdeauna. În seara aceea m-am întors acasă mai binedispusă decât fusesem, probabil, în toată viața mea. I-am povestit mamei despre tot ce se întâmplase, iar ea a zâmbit, deloc impresionată, și m-a trimis să-mi fac temele. Școala mă aștepta în zorii zilei următoare, dar în seara asta radiam. Ecourile muzicii îmi dădeau raită prin cap. M-am pregătit de culcare, incapabilă să mă concentrez la temele pe care le lăsasem neterminate. În schimb, am eliberat un loc în mijlocul camerei și mi-am exersat atât de mult *crab walk*-ul, încât au început să mă ardă palmele. Cădeam întruna în față - sărutând podeaua, cum îi plăcea fratelui meu să spună - și nu îmi ieșea cum trebuie. Mai aveam mult de exersat până să devin o bună dansatoare, dar, în realitate, nu mă ferisem niciodată de muncă

NOUĂ

Cea de-a doua oră din ziua aceea se numea „Perspective globale”. Profesorul era una dintre persoanele acelea filosofice, creative și rebele, un individ hotărât să aibă realizări cu adolescenții. Era grozav, diferit de majoritatea profesorilor, dar mai mereu era evident că se străduia prea tare să ne convingă de asta. Totuși, nu uram deloc cursul lui. Singurul lucru pe care ni-l ceruse vreodată era să participăm la ore.

Nu existau examene și nici teme pentru acasă.

În schimb, ne obliga să dezbatem chestiuni actuale. Politică. Subiecte controversate. Voia să ne punem unii altora întrebări dificile - să discutăm despre noi și despre ideile noastre referitoare lume - și se aștepta ca noi să ne confruntăm așa cum, în alte condiții, nu am fi făcut-o niciodată. Aceia dintre noi care refuzau să participe - care refuzau să dea glas propriilor opinii - aveau să pice.

Eu eram profund implicată.

Până acum, cursul abordase subiecte lipsite de dramatism, începuse cu întrebări ușoare. La a doua oră de curs, când intraserăm în clasă, băncile fuseseră aranjate în grupuri de câte patru. Grupurile mici erau punctul de pornire, apoi lucrurile se schimbau din nou.

După treizeci de minute de discuții aprinse, s-a apropiat de micul nostru grup și ne-a cerut să îi relatăm discuția de până atunci.

Apoi ne-a zis:

— Grozav, grozav! Așadar cum vă numiți voi, cei din grup?

Acesta a fost lucrul care m-a făcut să-l iau în serios. Fiindcă - ce chestie! - discutam de o vreme, și nici măcar o dată nu ne întrebaserăm cum ne cheamă. Mi-am zis că poate individul ăsta era deștept. Speram că va fi diferit. Mi-am zis că poate domnul Jordan chiar știe ceva.

Dar azi era o nouă zi de luni. Era timpul pentru o schimbare.

Abia ajunseseam la locul meu, când profesorul m-a strigat pe nume.

— Shirin și Travis, veniți aici, vă rog, ne-a cerut.

L-am privit nedumerită, dar el mi-a făcut semn să mă apropiu. Mi-am pus ghiozdanul pe podea, lângă scaun, și m-am dus, fără tragere de inimă, în fața clasei. Mă holbam când la picioarele mele, când la perete. Eram neliniștită.

Nu-l cunoscusem pe Travis încă - nu se număra printre cei patru din grupul meu -, dar arăta exact ca unul dintre atleții de la televizor. Era înalt, blond și solid și purta o jachetă de baseball. Am observat că și el se uita ciudat în jur.

Domnul Jordan zâmbea.

— Un experiment nou, s-a adresat el clasei, pocnind din palme înainte să se întoarcă la noi. Așadar, voi doi, a zis el, apucându-ne pe fiecare de umăr și întorcându-ne

față în față, nu vă mai sfiți și uitați-vă unul în ochii celuilalt!

Să mă omoare cineva!

M-am uitat la Travis doar pentru că nu voiam să pic acest curs. Nici Travis nu părea prea încântat să mă privească în ochi. Mi-a fost milă de el. Niciunul dintre noi nu voia să facă tâmpenia pe care ne-o cerea profesorul.

— Continuați să vă priviți! ne-a îndemnat domnul Jordan. Vreau să vă vedeți unul pe celălalt. Să vă vedeți cu adevărat. Vă priviți?

L-am străfulgerat din ochi pe domnul Jordan, fără să spun nimic.

— în regulă, a zis, zâmbind ca un nebun. Acum, Travis, vreau să-mi descrii exact ce simți atunci când te uiți la Shirin.

Mie mi s-au înmuiat picioarele.

Simțeam că leșin, și totuși picioarele îmi erau bine înfipite în pământ. Mă simțeam cuprinsă de panică și de indignare - mă simțeam trădată - și n-aveam nici cea mai vagă idee ce trebuie să fac. Cum m-aș fi justificat dacă m-aș fi întors spre profesor și i-aș fi spus că e nebun? Cum puteam să fac asta fără să dau de belea?

Travis s-a făcut roșu ca pătlăgica și a început să bolborosească.

— Fii sincer! l-a îndemnat domnul Jordan. Ține minte că sinceritatea este totul! Fără ea nu putem să mergem mai departe. Nu putem să purtăm conversații constructive. Așa că *fii sincer* Spune-mi exact ce gândești când te uiți la ea! Prima impresie. Fii spontan! Acum, spune-mi *acum!*

Eu înghețasem de spaimă. Paralizasem de o neputință și de o rușine pe care nu le puteam explica. Stăteam acolo, urându-mă, în timp ce Travis își căuta cuvintele.

— Nu știu, a răspuns el, abia reușind să se uite la mine.

— Aiurea, a intervenit domnul Jordan, cu ochii scânteietori. Vorbești prostii, Travis, și o știi prea bine. Așa că fii *sinceri*

Respirația mi se precipitase. Mă holbam la Travis, implo- rândul din ochi să plece, să mă lase în pace, dar el era cuprins de propria panică și nu observa că și mie îmi e frică.

— Nu... Nu știu, a zis el din nou. Când mă uit la ea, nu văd nimic.

— Poftim? a făcut domnul Jordan din nou și s-a apropiat de Travis, studiindu-l îndelung. Cum adică nu vezi nimic? a întrebat apoi.

— Adică... Adică..., a oftat Travis, cu fața plină de pete roșii. Vreau să zic că ea nu... Adică, pur și simplu, nu o observ. Pentru mine e ca și cum nici nu ar exista. Când mă uit la ea, nu văd nimic.

Furia a pus stăpânire pe corpul meu. Dintr-odată m-am simțit lipsită de vlagă. Insignifiantă. Lacrimile amenințau să izvorască, dar mi le-am reținut.

Am sesizat vag reacția domnului Jordan la victoria raportată. L-am auzit bătând încântat din palme. L-am văzut venind spre mine - era rândul meu să fac acest experiment stupid, dar eu am rămas holbându-mă la el, cu o expresie împietrită.

Într-un târziu, m-am îndepărtat.

Mi-am luat ghiozdanul de unde îl lăsasem și m-am îndreptat cu încetinitorul, parcă, spre ușă. Mă simțeam oarbă și surdă deopotrivă, de parcă aș fi înaintat prin ceață, și atunci mi-am dat seama - ca de fiecare dată când se întâmpla așa ceva - că nu am fost niciodată pe cât de puternică mi-aș fi dorit să fiu.

Tot îmi mai păsa, și încă prea mult! Eram atât de ușor, de penibil de ușor, de destabilizat!

Nu știam încotro să o apuc. Știam doar că trebuie să merg. Să plec, să ies de acolo, înainte să încep să țip în fața clasei, să-l jignesc pe domnul Jordan, riscând astfel să fiu exmatriculată.

Am ieșit orbește pe ușă și m-am îndepărtat pe culoar. Abia după ce am străbătut jumătate de școală mi-am dat seama că vreau să mă duc acasă. Voiam să-mi limpezesc gândurile; să mă distanțez puțin de toate. Așa că am traversat curtea și parcare și tocmai ieșeam din campus, când cineva m-a apucat de braț.

—La naiba! Cât de repede mergi!

M-am întors, uluită.

Ocean mă ținea de braț, cu o privire temătoare și îngrijorată.

—Te-am strigat tot drumul. Nu m-ai auzit? m-a întrebat.

Mă uitam în jur de parcă eram gata să o iau razna.

Cum de

mi se întâmpla asta întruna? Ce naiba căuta Ocean aici?

—Scuze! am îngăimat.

Mi-am dat seama că încă mă atinge și, agitată, am făcut un pas în spate.

—Eram... adâncită în gânduri.

—Da, mi-am imaginat, a zis el oftând. Domnul Jordan e un tâmpit. E absolut cretin!

Am făcut ochii mari. Acum eram și mai nedumerită.

— De unde știi de domnul Jordan?

Ocean mă privea fix. Parcă nu înțelegea dacă glumesc sau nu.

—Sunt cu tine în clasă, a zis într-un târziu.

Am clipit.

—Vorbești serios? a zis el. Chiar nu știai că sunt cu tine în clasă?

A râs, dar râsul lui suna trist. A clătinat din cap.

—Incredibil!

Încă nu puteam să procesez informația. Era prea mult - se întâmplau prea multe dintr-odată.

—Te-ai transferat de curând? l-am întrebat. Sau ai fost tot timpul cu mine în clasă?

Ocean părea șocat.

—Vai, îmi pare foarte rău! i-am zis. Nu încercam să te ignor. Doar că, în general, nu prea mă uit la cei din jur.

—Da, a zis el, râzând din nou. Știu.

Eu am ridicat din sprâncene.

El a oftat.

—Dar te simți bine? Nu-mi vine să cred că ți-a făcut una ca asta.

—Da, am răspuns ferindu-mi privirea. Îmi pare rău pentru Travis!

— Travis se descurcă și singur, m-a asigurat Ocean, pufnind.

—Da.

—Așadar, te simți bine? Vrei să mă duc înapoi să-i trag o mamă de bătaie?

Am ridicat privirea, incapabilă să-mi ascund uimirea. Când devenise Ocean genul de persoană dornică să îmi salveze onoarea? Când devenisem eu genul de persoană pentru care să se ofere să facă una ca asta? Abia dacă vorbeam cu el și, chiar și când o făcusem, nu discutaserăm prea multe. Săptămâna trecută abia dacă îmi adresase două vorbe la ora de biologie. Atunci mi-am dat seama că nu îl cunoșteam deloc pe Ocean.

—Sunt bine, l-am asigurat.

De fapt, nu eram, dar nu știam ce altceva aș fi putut să-i spun. Îmi doream cu ardoare să plec. Și tocmai când mi-am dat seama că gândisem cu voce tare ultima parte, el mi-a zis:

—Ce idee bună! Hai să ne cărăm de-aici.

—Poftim?! am exclamat, aproape râzând de el.

Vorbești serios?

— Aveai de gând să chiulești de la curs, nu-i așa? m-a iscodit.

Am încuviințat din cap.

—Păi, atunci, vin cu tine, a zis, ridicând din umeri.

—Nu e nevoie să faci asta.

—Știu că *nu e nevoie să fac asta*, m-a întrerupt. Dar vreau să o fac. Te deranjează?

M-am uitat lung la el.

M-am uitat la el și la părul lui castaniu, cu tunsoare simplă. La puloverul lui moale, albastru, și la blugii negri. Purta teniși albi imaculați. Și mă privea cu ochii mijiți în soarele rece, așteptându-mi răspunsul. Într-un

târziu, a scos o pereche de ochelari de soare din buzunar, pe care i-a pus la ochi. Erau niște ochelari frumoși. Îi stătea bine cu ei.

— Nu, am șoptit. E în regulă

.10

ZECE

Am mers pe jos până la IHOP.

Nu era departe de campus și părea o destinație nevinovată, unde te puteai bucura de mâncare ieftină și de o schimbare de peisaj. Dar, când ne-am trezit stând față-n față într-un separeu, brusc n-aveam nici cea mai vagă idee ce fac. Ce faceam *amândoi*.

Mă gândeam ce și cum aș putea să-i spun, când, deodată, Ocean și-a amintit că încă mai avea ochelarii la ochi.

— O, chiar așa! a zis și i-a scos.

Era un gest atât de simplu! Un moment liniștit, un moment ca oricare altul. Viața își urma cursul; păsările nu începeau pe neașteptate să cânte. **În** mod cert îi mai văzusem ochii și altă dată. Și, cu toate acestea, era ca și cum îi vedeam acum pentru prima oară. Dintr-odată, nu mă puteam abține să nu mă holbez la el. Ceva fremăta în inima mea. Simțeam cum armura începe să cedeze.

Avea niște ochi foarte frumoși.

Erau de un amestec neobișnuit de albastru și căprui care, împreună, formau o nuanță de gri. Nu mai observasem niciodată aceste lucruri așa de subtile! Poate pentru că nu se mai uitase niciodată așa la mine. Drept în ochii mei. Zâmbindu-mi. Serios, îmi zâmbea.

Abia atunci mi-am dat seama că până atunci Ocean nu îmi mai adresase niciodată un zâmbet așa de sincer! De cele mai multe ori îmi zâmbea confuz, speriat sau ceva de genul ăsta. Dar, dintr-un motiv oarecare, acum, în acest separeu extrem de urât de la IHOP, îmi zâmbea de parcă ar fi sărbătorit ceva.

—Ce e? m-a întrebat într-un târziu.

Eu am clipit repede, speriată. Rușinată. Mi-am plecat privirea la meniu și, foarte încet, i-am răspuns:

—Nimic.

— De ce te uitai așa lung la mine?

—Nu mă uitam lung, l-am contrazis, apropiindu-mi și mai mult meniul de față.

Câteva secunde, niciunul n-am mai zis nimic.

—N-ai mai intrat pe calculator în weekend, a reluat el.

—Nu.

—De ce? a continuat, întinzându-se și îndepărtând cu blândețe meniul din fața mea.

Oh, Doamne!

Nu mi-l puteam scoate din minte. Nu mi-l puteam scoate din minte, *oh, Doamne!*, să mă salveze cineva de mine însămi, nu puteam să-mi scot din minte chipul lui! Ce se întâmplase cu mine? De ce mă simțeam deodată atât de atrasă de el?

De ce?

Am căutat orbește în mine niște ziduri, o armură veche, ceva care să mă apere de toate astea - de pericolul prostiilor care mi se învâртеbeau în cap cu privire la băieții drăguți -, dar nimic nu funcționa, pentru că el se uita întruna la mine.

—Am fost ocupată, i-am răspuns, dar vorbele mele păreau oarecum ciudate.

—O! a exclamat el, lăsându-se pe spate.

Avea o expresie impenetrabilă. Și-a luat meniul și a început să analizeze multiplele opțiuni.

Și apoi, eu... nu am mai rezistat.

—De ce umbli cu mine? l-am întrebat.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze. Au ieșit pe nerăsuflăte, puțin cam furioase. Nu îl înțelegeam, nu-mi plăcea ce se întâmpla cu inima mea în preajma lui, nu-mi plăcea că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce gândește. Eram complet confuză, ceea ce mă făcea să mă simt ciudat, dincolo de zona mea de confort, așa că voiam să dăm cărțile pe față și să terminăm cu asta.

Nu mă puteam abține.

Ocean și-a îndreptat spatele și a lăsat meniul jos. Părea surprins.

—La ce te referi?

—Adică..., am bălmăjit eu, uitându-mă-n tavan și mușcân- du-mi buza, adică nu înțeleg ce se petrece aici. De ce ești așa amabil cu mine? De ce ai venit după mine când am ieșit de la oră? De ce vrei să iei cina la mine acasă?

—Da, chiar, i-ai întrebat pe părinții tăi despre...

—Nu înțeleg ce urmărești, l-am întrerupt eu, simțind cum fața îmi ia foc. Ce vrei de la mine?

El a făcut ochii mari.

—Nu vreau nimic de la tine.

Eu am înghițit un nod din gât și mi-am întors privirea.

—Nu e normal, Ocean.

— Ce anume nu e normal?

— Asta, i-am zis, arătând spre noi doi. *Asta*. Nu e ceva normal. Băieții ca tine nu vorbesc cu niște fete ca mine.

— Fete ca tine?

— Da. Fete ca mine, am întărit eu, mijind ochii la el. Te rog să nu te prefaci că nu știi la ce mă refer, bine? Nu sunt proastă.

Ocean se holba la mine.

— Vreau doar să știu ce se petrece, am zis. Nu înțeleg de ce încerci din răputeri să fii prietenul meu. Nu înțeleg de ce îți faci mereu apariția în viața mea. **Îți** e cumva milă de mine sau așa ceva?

— O! a exclamat el ridicând din sprâncene. Uau!

— Fiindcă, dacă ești amabil pentru simplul motiv că îți e milă de mine, atunci te rog să nu o mai faci.

A zâmbit discret.

— Nu înțelegi, mi-a zis, și nu ca pe o întrebare.

— Nu, nu înțeleg. Încerc să înțeleg, dar nu reușesc, iar asta mă înspăimântă de-a dreptul.

A râs scurt.

— De ce te înspăimântă?

— Pur și simplu.

— OK.

— Știi ceva? am zis, apoi am clătinat din cap. Las-o baltă! Ar fi mai bine să plec.

— Nu..., a spus el și a oftat prelung, întrerupându-se. Nu pleca!

Și-a trecut mâinile prin păr, răvășindu-l apoi a bolborosit în barbă *Iisuse Hristoase!* și, în cele din urmă, a spus:

— Mi se pare că ești foarte interesantă, mi-a mărturisit, ui- tându-se la mine. E chiar așa de greu de crezut?

— Cam da.

— Și te găsesc și foarte frumoasă, dar nu ai de gând să îmi permiți să te plac, nu-i așa?

Aveam senzația că inima mi se va opri. Rațiunea îmi spunea că așa ceva era imposibil, dar, dintr-un motiv sau altul, simțeam că e adevărat.

Singura dată când cineva îmi spusese că sunt drăguță fusese în clasa a opta. Auzisem întâmplător pe cineva zicând asta. Îi explica unui alt copil că nu îi plăcea de mine pentru că mă considera una dintre fetele acelea drăguțe și foarte răutăcioase. O spusese cu asprime și într-o doară, ceea ce mă făcuse să cred că vorbește serios.

Era cel mai frumos lucru pe care îl spusese cineva vreodată despre mine. De atunci, mă întrebam adesea dacă sunt într-adevăr drăguță, însă doar mama se mai deranjase să confirme afirmația.

Și acum, aici...

Eram uimită.

—O! a fost singurul lucru pe care am mai fost în stare să-l rostesc.

Parcă îmi luase foc fața.

—Da, a zis el.

Nu mă mai uitam la el, dar îmi dădeam seama că zâmbește.

—Acum înțelegi?

Oarecum, am răspuns, apoi am comandat clătite

.11

UNSPREZECE

Ne-am petrecut restul experienței la IHOP vorbind despre lucruri fără importanță. De fapt, trecuserăm așa de repede de la registrul serios la cel superficial, încât am ieșit pe ușă întrebându-mă dacă nu cumva îmi imaginasem partea aceea în care el îmi spusese că sunt frumoasă.

Cred că vina era îmi aparținea. Am înlemnit. Il forțasem atât de tare să-mi dea un răspuns pe șleau, însă nu mă așteptasem la acea afirmație, care mă destabilizase. Nu am știut cum să reacționez.

M-a făcut să mă simt vulnerabilă.

Prin urmare, am discutat despre filme. Despre cele pe care le-am văzut și despre cele pe care nu le-am văzut. A fost plăcut și totodată plictisitor. Presupun că amândoi ne simțeam ușurați când, în cele din urmă, am părăsit IHOP, de parcă am fi încercat să scăpăm de... Să lăsăm în spate ceva rușinos.

—Știi cât e ceasul? l-am întrebat.

Ne plimbam în liniște unul lângă celălalt, fără o țintă precisă.

El s-a uitat la ceas și mi-a zis:

—Cea de-a treia oră e pe sfârșite.

Am oftat.

—Cred că ar trebui să ne întoarcem la școală.

—Da.

—Gata cu chiulurile.

El s-a oprit și m-a atins pe braț. Mi-a spus pe nume.

Am ridicat privirea.

Ocean era cu mult mai înalt decât mine, iar eu nu-l mai privisem niciodată așa. Stăteam în umbra lui. Eram față în față pe trotuar, la mică distanță unul de celălalt.

Mirosea foarte frumos. Inima îmi bătea iarăși nebunește.

Dar ochii lui erau plini de îngrijorare. A deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit deodată și și-a mutat privirea.

—Ce e? l-am întrebat.

El a clătinat din cap. A schițat un zâmbet scurt.

—Nimic. Nu contează.

Simțeam că îl macină ceva, dar refuzul lui de a-mi împărtăși gândurile m-a făcut să cred că probabil nu voiam să i le cunosc. Așa că am schimbat subiectul.

—De cât timp locuiești aici?

Ocean a zâmbit pe neașteptate. Părea deopotrivă încântat și surprins că îl întrebam asta.

—Dintotdeauna, mi-a răspuns. M-am mutat aici pe la vreo șase ani, adică practic dintotdeauna.

—Uau! am exclamat, aproape în șoaptă.

Descrisese într-o singură propoziție lucrul la care eu visam adesea.

— Trebuie să fie plăcut să locuiești în același loc atâta vreme.

Ne-am reluat plimbarea.

Ocean a întins mâna, a luat o frunză dintr-un copac pe lângă care am trecut și a răsucit-o între palme.

—E bine, a zis, ridicând din umeri. De fapt, devine cam plictisitor.

—Nu știu, am spus eu. Sună foarte bine. Presupun că-ți cunoști vecinii, nu? Și mergi la școală cu aceiași oameni.

—Aceiași oameni, a repetat el, încuviințând din cap. Da. Dar, crede-mă, te plictisești repede. Eu ard de nerăbdare să scap naibii odată de aici!

—Serios? m-am mirat, întorcându-mă spre el. De ce?

Ocean a aruncat frunza și și-a vârât mâinile în buzunare.

—Vreau să fac atâtea lucruri, mi-a zis. Să văd atâtea. Nu vreau să mă îngrop aici pentru totdeauna. Îmi doresc să locuiesc într-un oraș mare. Să călătoresc, a precizat, uitându-se la mine. Știi, n-am ieșit niciodată din țară.

Eu i-am zâmbit cu jumătate de gură.

—Nu știam. În schimb, cred că eu am călătorit cât pentru amândoi. Sunt gata să mă opresc. Să mă stabilesc undeva. Și să îmbătrânesc.

—Ai *șaisprezece* ani.

—Dar în adâncul inimii mă simt ca un om de șaptezeci și cinci.

—Uau! Sper că nu.

—Știi, când aveam opt ani, părinții mei au încercat să se mute înapoi în Iran. Au împachetat toate lucrurile, au vândut casa și, uite așa, au făcut pasul.

Mi-am aranjat pe umeri bretelele de la ghiozdan și, oftând, am continuat:

—Până la urmă, lucrurile nu au funcționat. Eram prea americani. Se schimbaseră foarte multe. Dar am locuit șase luni în Iran, când la oraș, când la țară. O

vreme, am mers la o școală internațională foarte elegantă din Teheran, unde colegii erau copii de diplomați - îngrozitori, răzgâiați și obraznici. Plângeam în fiecare zi. O imploram pe mama să mă lase să rămân acasă. Apoi am petrecut o vreme mai la nordul țării, aproape de Marea Caspică, unde am mers la școală cu copiii de țărani. Instituția avea o singură încăpere - imagine coborâtă parcă din

*Anne de la Green Gables*¹ - și, dintre toate școlile pe care le-am frecventat în viața mea, aceea e în continuare preferata mea, am precizat, râzând. La prânz, copiii alergau după mine și mă implorau să le spun cuvinte englezești. Erau obsedați de America, i-am explicat. În viața mea nu mai fusesem atât de populară!

Am râs din nou și am ridicat privirea spre Ocean, dar el își încetinise pasul. Se uita lung la mine, însă nu reușeam să-i citesc expresia chipului.

— Ce e? l-am iscodit eu. Ți se pare prea ciudat?

Privirea insistentă din ochii lui s-a evaporat. Acum, părea frustrat. A clătinat din cap și mi-a zis:

— Aș vrea să nu-mi mai spui asta. Nu te consider ciudată. Și nu știu ce te face să crezi că, dintr-odată, o să am revelația că ești ciudată și o să-mi pierd cumpătul. Nu o s-o fac, bine? Sincer, nu-mi pasă că umbli cu părul acoperit. Chiar deloc. Adică, a ezitat ușor, câtă vreme asta îți dorești.

M-a privit parcă așteptând ceva.

M-am uitat la el, nedumerită.

¹ Roman clasic pentru copii al autoarei canadiene Lucy Maud Montgomery, publicat în anul 1908 (n. tr.).

—Vreau să zic că nu te obligă părinții, nu?

— Poftim? m-am încruntat eu. Nu. Nu, adică nu-mi place cum mă tratează lumea pentru că port eșarfa pe cap - ceea ce de multe ori mă face să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunț -, dar nu, i-am răspuns și am privit în zare. De fapt, atunci când nu mă gândesc că oamenii mă necăjesc în fiecare zi, îmi place cum mă face să mă simt. E plăcut.

— în ce sens?

De data aceasta ne opriserăm. Stăteam pe trotuar, pe o stradă aglomerată, și purtam una dintre cele mai intime conversații pe care le avusesem vreodată cu un băiat.

—Nu știu, i-am răspuns. Mă face să mă simt ca și cum aș deține controlul. Pot să aleg cine să mă privească. Și cum să mă privească. Nu cred că e pentru oricine, i-am explicat, ridicând din umeri. Am cunoscut fete care poartă eșarfa din obligație și care o urăsc. Mi se pare o prostie. În mod evident, nu cred că cineva ar trebui să o poarte, dacă nu vrea. Însă mie îmi place, i-am zis. Îmi place că ceilalți trebuie să îmi ceară permisiunea de a-mi vedea părul.

Brusc, Ocean a făcut ochii mari.

—îmi dai voie să-ți văd părul?

—Nu.

A râs zgomotos, apoi și-a întors privirea.

—Bine, a zis. Și, cu toate astea, într-un fel îți văd părul deja, a șoptit.

Eu m-am uitat la el surprinsă.

Îmi purtam eșarfa înfășurată lejer, așa că mi se vedea mereu puțin păr în partea de sus a capului, iar lumea era obsedată de acest detaliu. Nu știam sigur de

ce, dar le făcea o deosebită plăcere să-mi spună că îmi vedeau deja doi centimetri din păr, de parcă asta ar fi fost de ajuns ca să desființeze toată povestea. Fixația lor mi se părea ușor ilară.

—Da, i-am zis. Păi, de obicei, ajunge și atât. Băieții văd doi centimetri din părul meu și, știi tu, am spus, mimând o explozie cu mâna, o iau razna. Și începe să plouă cu cereri în căsătorie.

Ocean părea confuz.

O clipă nu a răspuns.

—O! Glumești.

L-am privit uimită.

—Da, am încuviințat. Era, în mod cert, o glumă.

Se uita la mine cu la fel de multă curiozitate cum mă uitam și eu la el. Stăteam în continuare de vorbă pe trotuar. Hol- bându-ne unul la celălalt.

Într-un final, Ocean mi-a zis:

—Prin urmare, încerci să-mi sugerezi că e o prostie ce ți-a zis? Abia acum mi-am dat seama.

—Da, am răspuns. Îmi pare rău! De obicei sunt mai directă.

A râs. S-a uitat în altă parte, apoi s-a întors spre mine.

—Îngreunez cumva situația? Ai prefera să nu-ți mai pun întrebări?

—Nu, nu, l-am încredințat, clătinând din cap și zâmbind chiar. Nimeni nu mă întreabă niciodată toate astea. Îmi place că tu mă întrebi. Majoritatea oamenilor presupun, pur și simplu, că știi ce gândesc eu.

—Ei bine, eu unul habar nu am ce gândești. Niciodată.

—În momentul ăsta mă gândesc că ești mult mai îndrăzneț decât te considerasem, am precizat. Sunt impresionată.

—Stai puțin. Ce vrei să spui prin „te considerasem”?

Nu m-am mai putut abține și, dintr-odată, am izbucnit în râs.

—Nu știu. Când te-am cunoscut, părai foarte... timid, i-am explicat. Oarecum înspăimântat.

—Păi, sincer să fiu, ești cam înspăimântătoare.

—Mda, am spus, devenind serioasă. Știu.

—Nu mă refer, a zis, clătinând din cap și râzând, la eșarfa, la religia ta sau ceva de genul acesta. Vreau să zic că nu cred că tu te vezi așa cum te percep alții.

Eu am ridicat o sprânceană.

—Sunt sigură că știu cum mă percepe lumea.

—Poate doar unii oameni, mi-a zis el. Da. Sunt convins că în lume există oameni îngrozitori. Dar există totodată mulți alții care te consideră interesantă.

—Ei bine, eu nu vreau să fiu interesantă, i-am zis. Nu exist ca să-i fascinez pe necunoscuți. Nu încerc decât să trăiesc. Îmi doresc ca lumea să se comporte normal în prezența mea.

Fără să se uite la mine, Ocean a șoptit:

—Habar n-am cum ar putea cineva să fie normal în prezența ta. Nici măcar eu nu pot.

—Poftim? De ce?

—Pentru că ești al naibii de intimidantă. Și nici măcar nu-ți dai seama de asta. Nu te uiți la oameni, nu vorbești cu ei, te porți de parcă nu ți-ar păsa de lucrurile care îi obsedează pe majoritatea tinerilor. Adică, vii la școală arătând de parcă tocmai ai fi ieșit

dintr-o revistă, dar crezi că lumea se holbează la tine din cauza unei știri de la televizor.

Dintr-odată, am rămas nemișcată.

Bătăile inimii mi s-au întetit, apoi au încetinit. Nu știam ce să spun, iar Ocean refuza să se uite în ochii mei.

— **În fine, a reluat el.**

Și-a dres glasul. Am observat că se înroșise în jurul urechilor.

— Așadar ai frecventat douăsprezece școli diferite?

Eu am încuviințat din cap.

— La naiba!

— Da. A fost oribil. Și încă mai este.

— Îmi pare rău!

— Adică, nu e oribil în clipa asta, m-am corectat, cu ochii ațintiți la picioarele noastre. Momentan nu e chiar așa de rău!

— Nu e?

Am ridicat privirea. Îmi zâmbea.

Nu, am răspuns. **În** clipa asta nu e rău deloc

.12

DOISPREZECE

Ocean și cu mine ne-am despărțit la prânz.

Cred că m-ar fi însoțit, dacă l-aș fi rugat, dar nu am făcut-o. Nu știam ce planuri are pentru prânz, cine sunt prietenii lui, ce obligații sociale are și nu eram sigură că voiam să știu încă. Pentru moment, aveam nevoie de puțin spațiu, ca să procesez toată discuția. Aveam nevoie de spațiu, ca să-mi pun ordine în gânduri. Nu-mi mai era foame, grație clătitelor pe care le mâncasem la IHOP, așa că m-am îndreptat direct spre copacul meu.

Aceasta fusese soluția mea la problema prânzului singuratic. Mă plictisiseam și de toaletă, și de bibliotecă. Și trecuse suficient timp, încât să nu-mi mai fie jenă că mănânc singură. Școala avea câteva spații verzi, dintre care îl alesesem pe unul la întâmplare să fie al meu. Alegeam un copac. Mă așezam la umbră și mă sprijineam de trunchiul lui. Dacă-mi era foame, mâneam; însă, de cele mai multe ori, scriam în jurnal sau citeam o carte.

Astăzi întârzasem.

Și sub copacul meu se așezase altcineva.

Nu mă uitam la oameni, conform regretabilului meu obicei, așa că nu am observat persoana care ședea sub copacul meu decât atunci când aproape că am dat peste ea.

A țipat.

Eu am tresărit, dându-mă înapoi speriată.

—O! O, Doamne! Îți cer scuze!

Individul s-a ridicat încruntat și, când l-am privit, era să cad din picioare. Era - uau! - era probabil cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată. Cu pielea de un maroniu deschis și ochii căprui, avea aerul unei persoane din Orientul Mijlociu. Aveam simțul dezvoltat pentru astfel de chestii. Oricine ar fi fost, nu era, în mod evident, în clasa a zecea; era cam de-o seamă cu fratele meu.

—Bună! l-am salutat.

—Bună! mi-a răspuns, privindu-mă curios. Ești nouă aici?

—Da. M-am transferat anul acesta.

—Uau! Super! a exclamat el. Nu sunt prea multe hijabi pe aici. Ești curajoasă, mi-a zis, încuviințând din cap.

Dar atenția îmi era distrasă. Nu crezusem că o să aud vreodată un puști de la școală folosind cuvântul *hijab* așa, întâmplător. *Hijab* era echivalentul vălului musulman în arabă. *Hijabi* era un termen colocvial folosit de unele persoane pentru a le descrie pe fetele care poartă hijab. Trebuia să existe un motiv pentru care știa asta.

—Ești musulman? l-am întrebat.

A dat din cap că da.

—De ce era să dai peste mine?

—O! am exclamat, simțindu-mă brusc ciudat. Aici stau, de obicei, în pauza de prânz. Dar nu te-am văzut.

—O, e vina mea! s-a scuzat el, întorcându-se spre copac. Nu mi-am dat seama că e locul altcuiva. Îmi faceam temele înainte să înceapă ora. Aveam nevoie de un loc liniștit ca să pot să lucrez.

—Biblioteca e foarte potrivită pentru așa ceva, i-am sugerat.

A râs, dar nu mi-a explicat de ce evitase biblioteca. În schimb, m-a întrebat:

— Ești siriană?

Eu am clătinat din cap.

—Turcoaică?

Am clătinat încă o dată din cap. Deseori mi se spunea asta. Pesemne că trăsăturile mele îi împiedicau pe cei din jur să mă localizeze pe hartă.

— Sunt iraniană.

— A! a exclamat, ridicând din sprâncene. Super, super! Eu sunt libanez.

Am dat din cap, deloc surprinsă. Din experiența mea, cei mai sexy tipi din Orientul Mijlociu erau întotdeauna libanezi.

— Oricum, a reluat inspirând adânc, mă bucur să te cunosc.

— Și eu. Mă numesc Shirin.

— Shirin, a repetat el zâmbind. Drăguț. Păi, sper să ne mai vedem. Eu sunt Yusef.

— Bine, am zis, cel mai prostesc răspuns pe care l-aș fi putut rosti, dar nu mi-am dat seama de asta atunci. Pa!

Mi-a făcut cu mâna și s-a îndepărtat, iar eu, fără nicio jenă, l-am urmărit. Purta un pulover mulat, care nu prea reușea să-i ascundă construcția athletică.

La naiba! Școala asta chiar începea să-mi placă.

Ultimul curs din ziua aceea era biologia. Mă așteptam să-l revăd pe Ocean, dar el nu a venit. Mi-am

pus ghiozdanul pe podea și m-am uitat prin clasă. M-am așezat absentă la locul meu. Când am fost trimiși la bancurile de lucru, am disecat pisica aceea murată, întrebându-mă întruna unde este. O clipă, chiar mi-am făcut griji să nu fi pățit ceva. Dar nu puteam face nimic.

Când a sunat clopoțelul, am plecat la antrenament.

— Așadar, am auzit că ai chiulit de la ore azi, m-a întâmpinat fratele meu.

Rahat!

Aproape că uitasem.

—Cine ți-a zis?

—Domnul Jordan.

—Poftim?! am exclamat, din nou indignată. De ce?

Și, oricum, de unde vă cunoașteți?

Navid a clătinat din cap, zâmbind.

—Domnul Jordan este administratorul clubului de breakdance.

—Normal!

Minunatul domn profesor Jordan profitase imediat de ocazie și preluase administrarea clubului de breakdance. Evident.

—Mi-a zis că-și face griji pentru tine. Mi-a povestit că te-ai supărat la oră și că ai fugit din clasă fără să sufli o vorbă, mi-a spus, apoi s-a oprit și m-a privit calm. A zis că ai fugit cu un tip.

—Ce?! m-am încruntat eu. **În** primul rând, nu am fugit de la oră. Iar, în al doilea rând, nu am plecat cu niciun *tip*. A venit după mine.

—Mă rog, a zis Navid. Ce se întâmplă aici? Chiulești de la ore? Fugi prin campus cu diverși indivizi? Va trebui să cotonogesc pe cineva mâine?

Eu mi-am dat ochii peste cap. Carlos, Bijan și Jacobi urmăreau discuția fascinați, ceea ce mă irita la culme.

—Domnul Jordan a fost un nesimțit, i-am explicat. Ne-a obligat pe mine și pe alt elev să ne holbăm unul la celălalt în fața întregii clase, după care i-a cerut tipului să spună cu voce tare la ce se gândește când se uită la mine.

—Așa, și? a zis fratele meu, încrucișându-și brațele la piept. Ce-i cu asta?

Eu l-am privit surprinsă.

—Cum adică *și ce-i cu asta*? Ce crezi că s-a întâmplat? A fost umilitor.

Navid și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

—Cum adică a fost umilitor?

—Adică a fost îngrozitor. Tipul a zis că arăt ca un nimic. Că, practic, eu nici nu exist, am adăugat, fluturând frustrată din mână. **În** fine, acum pare o prostie, știu, dar chiar m-am simțit jignită. Așa că am plecat.

—La naiba! a exclamat Navid în barbă. Deci chiar trebuie să caftesc pe careva mâine.

—Nu trebuie să caftești pe nimeni, l-am liniștit, așezându-mă pe podea. E în regulă. Cred că trebuie să renunț la acest curs. Încă mai e timp.

—Nu prea cred, s-a opus Navid, clătinând din cap. Cred că ai ratat ocazia. Încă te mai poți retrage, dar asta o să apară pe foaia matricolă, ceea ce...

—Nu dau doi bani pe foaia matricolă! am răbufnit iritată.

—Bine, bine, a zis el, ridicând mâinile.

Fratele meu m-a privit înțelegător vreo cinci secunde, după care s-a încruntat.

—Stai puțin. Nu înțeleg ceva. De ce ai vrea să chiulești de la oră cu cineva care consideră că nu ești?

Eu am clătinat din cap, oftând.

—E alt tip, am precizat.

—Alt tip? a repetat Navid, ridicând din sprâncene, apoi s-a întors către prietenii lui. Voi auziți? Zice că a fost *alt* tip.

Carlos a râs.

—Puștii ăștia cresc repede, a comentat Jacobi.

—La naiba! a exclamat Bijan, rânjind la mine.

—O, Doamne! am exclamat, strângând din ochi. Ia mai tăceți cu toții! Sunteți ridicoli!

—Și, revenind, cine e celălalt tip? m-a iscodit Navid. Are un nume?

Eu am deschis ochii și, holbându-mă la el, i-am răspuns:

—Nu.

Navid a rămas iar cu gura căscată, zâmbind și părând totodată surprins.

—Uau! a exclamat. Uau! Cred că îl placi foarte tare.

—Nu-l plac! m-am răstit eu. Doar că nu vreau să vă luați de el.

—De ce ne-am lua de el? a zis fratele meu, zâmbind în continuare.

—Putem să începem mai repede antrenamentul? Vă rog?!

—Nu, până nu-mi spui cum îl cheamă.

Am oftat. Știam că, pe măsură ce sunt mai evazivă, situația se complica mai mult, așa că am cedat.

—Îl cheamă Ocean.

Navid s-a încruntat.

—Ce nume mai e și ăsta?

—Știi, oamenii se întreabă același lucru și în legătură tine.

—Mă rog, a zis el. Numele meu e grozav.

—În orice caz, am reluat eu, Ocean este colegul meu de laborator la alt curs. S-a simțit prost când domnul Jordan s-a comportat ca un mojić.

Deși era în continuare sceptic, Navid nu a mai insistat. Simțeam că începe să bată în retragere, că își pierde interesul pentru această conversație, și, dintr-odată, m-am neliniștit. Voiam să mai spun ceva. Ceva ce mă frământase toată ziua. Mă gândisem ore întregi dacă să întreb asta - și cum să întreb, în cele din urmă, am cedat și am complicat și mai tare situația.

—Hei, Navid, am șoptit.

Tocmai se întorsese să scoată ceva din geantă, așa că s-a răsucit din nou spre mine.

—Cee?

—Tu..., am ezitat eu, cumpănindu-mi din nou cuvintele.

—Eu, ce?

Am tras adânc aer în piept.

—Tu crezi că eu sunt drăguță?

Reacția lui Navid la auzul întrebării a fost atât de absurdă, încât nici nu prea știu cum să o descriu. Părea șocat, nedumerit și isteric totodată. Într-un final, a izbucnit în râs. Un râs zgomotos, care suna bizar.

M-am simțit jignită.

— O, Doamne! Nu contează, am zis repede. N-ar fi trebuit să te întreb asta. Ce prostie!

Eram pe la jumătatea camerei, când Navid a fugit după mine - încet și târșâindu-și picioarele - și mi-a zis:

— Stai, stai! îmi pare rău!

— Las-o baltă! am izbucnit, furioasă.

Mă înroșisem toată. Mă aflam prea aproape de Bijan, de Carlos și de Jacobi și nu voiam ca ei să audă conversația. Am încercat să i-o spun din ochi, dar Navid părea incapabil să-mi descifreze mesajele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine? Uită ce am zis.

— Ascultă, a spus fratele meu. M-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam să spui așa ceva.

— Ce să spui? a intervenit Bijan.

îmi venea să mor.

— Nimic, i-am răspuns, apoi m-am întors spre Navid. *Nimic*, OK?

Navid s-a uitat la băieți și a oftat.

— Shirin vrea să știe dacă eu o consider drăguță. Dar, știi ce, a zis el, întorcându-se din nou spre mine, nu cred că eu sunt cel care ar trebui să răspundă la întrebarea asta. Știi, e cam ciudat ca o soră să-și întrebe fratele așa ceva. Poate ar trebui să-i întreb pe ei, m-a îndemnat, făcând un semn cu capul spre restul grupului.

— O, Doamne! am exclamat cu jumătate de gură.

îmi venea să-l omor pe fratele meu. îmi doream să-l sugrum.

— Ce naiba e cu tine?! am strigat.

Și atunci...

— Eu te consider drăguță, a intervenit Carlos, care își lega șireturile.

O spusese de parcă ar fi vorbit despre vreme.

M-am întors spre el, oarecum surprinsă.

— Da, ești al naibii de înspăimântătoare, a zis el, ridicând din umeri. Dar, da. Ești foarte drăguță.

— Mă crezi înspăimântătoare? am repetat, încruntându-mă.

Carlos a încuviințat din cap, fără să se uite la mine.

— Și tu mă consideri înspăimântătoare? m-am întors eu spre Bijan.

— O! a exclamat el, ridicând din sprâncene. Categorie.

Am făcut un pas în spate, de uimită ce eram.

— Vorbești serios? Toți sunteți de aceeași părere?

Cu toții au dat din cap că da. Chiar și Navid.

— Și, cu toate acestea, îmi pari frumoasă, a reluat Bijan. Dacă te ajută cu ceva.

Rămăsesem cu gura căscată.

— De ce vă par tuturor înspăimântătoare?

Ei au ridicat din umeri la unison.

— Oamenii te consideră rea, mi-a explicat Navid, până la urmă.

— Oamenii sunt nemernici! m-am răstit eu.

— Vezi? a subliniat Navid. Asta faci mereu.

— Ce anume? l-am întrebat, din nou frustrată.

Lumea îmi aruncă vorbe de tot rahatul în fiecare zi, iar eu nu am voie să mă înfurii?

— Poți să te înfurii, mi-a zis Jacobi, iar eu am tresărit la auzul vocii lui. Însă tu crezi că *toată lumea* e îngrozitoare.

—Asta pentru că toată lumea *este* îngrozitoare.
Jacobi a clătinat din cap.

—Ascultă, a zis, eu știu cum e să fii furios tot timpul. Chiar știu. Rahaturile astea cărora trebuie să le faci față sunt complicate. Ai dreptate. Doar că nu așa trebuie să reacționezi. Nu poți să fii mereu furioasă. Crede-mă, a zis el. Eu am trecut prin asta. O să te omoare.

M-am uitat la el. Insistent. Avea o privire plină de empatie, ceva ce nu mai întâlnisem până atunci. Nu era *milă*. Era apreciere. Părea că mă înțelege, pe mine, durerea și furia mea, așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată.

Nici părinții. Nici fratele meu.

Mă simțeam de parcă ceva mi-ar fi străpuns pieptul. Îmi venea să plâng dintr-odată.

Încearcă să fii fericită, m-a sfătuit Jacobi. Nemernicii aceia nu vor suporta fericirea ta.TREISPREZECE

Toată după-amiaza m-am gândit la sfaturile lui Jacobi. M-am dus acasă, am făcut un duș și am reflectat la asta. La cină am reflectat la asta. M-am așezat la birou și, holbându-mă la perete și ascultând muzică, am reflectat la asta iar, și iar, și iar.

M-am încuiat în dormitor și am reflectat.

Abia trecuse de ora nouă. În casă se așternuse liniștea. Era ora la care părinții ne cereau să mergem la culcare - ora la care familia mea făcea o scurtă rugăciune și fiecare petrecea puțin timp cu el însuși.

Stăteam în pat, uitându-mă la pagina albă a jurnalului meu.

Reflectând.

M-am întrebat, pentru prima dată în viață, dacă nu cumva greșeam. Dacă nu cumva mă lăsasem orbită de propria furie, până ajunsesem să nu mai văd nimic altceva. Dacă nu cumva fusesem așa de obsedată să nu devin victima prejudecăților, încât începusem să îi tratez eu ca pe un stereotip pe toți cei din jurul meu.

Asta m-a dus cu gândul la Ocean.

El încerca întruna să fie amabil cu mine în împrejurări neașteptate, iar bunătatea lui mă înfuriase și mă derutase. L-am respins pentru că mă temeam să mă apropii câtuși de puțin de cineva care, eram sigură, într-o bună zi avea să mă rănească. Nu mai aveam încredere în nimeni. Devenisem atât de sensibilă după ce fusesem expusă la cruzimea din jur, încât acum mă rănea chiar și cel mai mărunț conflict. În cazul în care casiera de la magazin era nepoliticoasă cu mine, răutatea ei mă epuiza pentru tot restul zilei, fiindcă nu aveam niciodată de unde să știu... *Ești rasistă? Sau ai doar o zi proastă?* Nu mai deosebeam oamenii de monștri. Mă uitam la lumea din jur și nu mai sesizam nicio nuanță. Nu mai distingeam nimic în afara riscului de a fi rănită. Simțeam nevoia constantă de a mă autoproteja. *La naiba!* mi-am zis. Era de-a dreptul epuizant. Am oftat și mi-am luat telefonul.

bună! de ce n-ai venit azi la școală?

Ocean mi-a răspuns imediat, uau

nu credeam că o să observi că am lipsit poți să intri online?
Am zâmbit.

juhehpolo: Bună riversandoceans04: Bună

riversandoceans04: Scuze că te-am abandonat la ora de biologie

riversandoceans04: Nimeni nu ar trebui să disece o pisică de unul
singur

juhehpolo: Este cea mai grea sarcină școlară pe care am primit-o
vreodată

riversandoceans04: Și pentru mine și atunci...

Nu eram sigură de ce, dar, dintr-odată, m-a
străbătut sentimentul bizar că ceva nu e în regulă. Era
greu de descifrat din câteva cuvinte scrise pe ecran,
dar o simțeam în adâncul sufletului. Nu puteam scăpa
de senzația că era ceva cu Ocean.

juhehpolo: Hei, e totul în regulă? riversandoceans04: Da

riversandoceans04: Oarecum

Am așteptat.

Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu a mai
scris absolut nimic.

juhehpolo: Nu vrei să vorbești despre asta? riversandoceans04: Nu
prea

juhehpolo: Ai necazuri din cauză că ai chiulit de la ore?

riversandoceans04: Nu juhehpolo: Ai altfel de probleme?

riversandoceans04: Lol

riversandoceans04: Ți dai seama că ăsta este exact opusul lui a
nu vorbi despre asta, nu? juhehpolo: Da

riversandoceans04: Și totuși, vorbim despre asta juhehpolo: Da

juhehpolo: Mă tem că eu ti-am făcut probleme Atunci,

mesajele noastre s-au intersectat în eter.

Eu i-am scris că sper că fratele meu nu i-a făcut probleme, iar Ocean mi-a scris să nu-mi fac griji, că nu are nicio legătură cu mine.

Și apoi...

riversandoceans04: Poftim?

riversandoceans04: De ce mi-ar face fratele tău probleme?

riversandoceans04: Nici măcar nu știam că ai un frate.

riversandoceans04: Stai puțin!

riversandoceans04: I-ai povestit fratelui tău despre mine? La

naiba!

juhehpolo: Se pare că domnul Jordan este administratorul clubului nostru de breakdance.

juhehpolo: El i-a spus că am chiulit azi de la ore împreună cu un băiat.

juhehpolo: Iar fratele meu s-a înfuriat.

juhehpolo: Totul e în regulă acum. I-am povestit ce s-a întâmplat.

riversandoceans04: O!

riversandoceans04: Și ce legătură este între povestea asta și fratele tău? Și de ce mi-ar face mie probleme? juhehpolo: Niciuna

juhehpolo: A crezut doar că am chiulit împreună

riversandoceans04: Păi, chiar așa s-a și întâmplat juhehpolo: Știu

riversandoceans04: Prin urmare fratele tău mă urăște acum?

juhehpolo: Nici măcar nu te cunoaște juhehpolo: Nu voia decât să

mă protejeze riversandoceans04: Stai puțin. Cine ziceai că e fratele tău? E la școala noastră?

juhehpolo: Da. E în ultimul an. Il cheamă Navid.

riversandoceans04: O! riversandoceans04: Nu cred că-l cunosc

juhehpolo: Nici nu cred că ai vrea

riversandoceans04: Înseamnă că ar trebui să-mi fie frică?

riversandoceans04: De fratele tău? juhehpolo: Nu juhehpolo: Lol

jujehpolo: Scuze, nu încercam să te sperii riversandoceans04: Nu m-ai speriat

Mda, sigur, nu se speriasse!

Am așteptat câteva clipe în speranța că va mai spune ceva, dar nu a făcut-o. În cele din urmă, am scris:

jujehpolo: Deci chiar nu ai de gând să-mi spui ce ai pățit astăzi?

riversandoceans04: Depinde

riversandoceans04: S-au întâmplat o mulțime de lucruri astăzi

Am simțit un gol în stomac. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva se referă la noi doi. La conversațiile noastre anterioare. La distanța mică dintre trupurile noastre atunci când ne opriserăm pe trotuarul acela oarecare din centrul unui oraș oarecare. Nu știam ce înseamnă toate acestea - sau dacă vor însemna vreodată ceva. Poate că doar pe mine mă treceau florii. Poate că îmi transpuneam sentimentele în cuvintele lui. Poate că eram nebună.

Nu mă hotărâsem încă ce să-i răspund, când el mi-a trimis alt mesaj.

riversandoceans04: Hei jujehpolo: Da?

riversandoceans04: Poți să vorbești la telefon?

jujehpolo: O!

jujehpolo: Vrei să vorbim la telefon?

riversandoceans04: Da

jujehpolo: De ce?

riversandoceans04: Vreau să-fi aud glasul

M-am simțit străbătută de o stare de agitație nu tocmai nepoftită. Dintr-odată, mi s-a părut că mi se încinge creierul, de parcă cineva mi-ar fi umplut capul cu apă minerală. În acel moment, aș fi preferat să dispar; în loc să vorbesc la telefon, aș fi vrut să analizez discuția altundeva, de una singură. Voiam să despic

toată povestea și să o reconstruiesc la loc. Să înțeleg ceva ce, pentru mine, era inexplicabil. De fapt, aș fi fost fericită dacă *Vreau să-ți aud glasul* ar fi fost ultimele cuvinte pe care Ocean mi le-ar fi adresat.

În schimb, am acceptat.

Vocea lui Ocean la urechea mea era probabil una dintre cele mai intense experiențe fizice pe care le trăisem vreodată. Era straniu. Mă făcea să mă simt surprinzător de neliniștită. Vorbisem cu el de atâtea ori - la urma urmei, era colegul meu de laborator -, dar, cumva, era cu totul altceva acum. La telefon, păream mai intimi. De parcă vocile noastre s-ar fi regăsit undeva, în spațiu.

— Bună! a zis el, iar eu m-am simțit de parcă sunetul acela mi-ar fi inundat tot trupul.

— Bună! i-am răspuns. E ciudat.

El a râs.

— Eu aș zice că e plăcut. Așa, îmi pari reală.

Nu observasem niciodată când ne aflam față-n față și multe alte lucruri îmi distrăgeau atenția, dar avea o voce foarte plăcută. Stereo, suna altfel - bine, chiar foarte bine.

— O! am exclamat, cu inima bătând nebunește. Asta cam așa e.

— Și zici că fratele tău vrea să mă bată?

— Ce? Nu, am spus, apoi am ezitat. Adică, nu prea cred.

El a râs din nou.

— Ai frați sau surori? l-am întrebat.

— Nu.

— A! Păi, probabil că așa e mai bine.

— Nu știu, a zis. Pare interesant.

— Uneori chiar e interesant, am spus, chibzuind situația. Fratele meu și cu mine suntem destul de apropiați. Dar a fost o vreme când ne băteam de ne suna apa în cap!

— Nasol!

— Da, dar tot el m-a învățat să mă bat, ceea ce a fost un avantaj neașteptat.

— Serios? s-a mirat el. Știi să te bați?

— Nu foarte bine.

— Aha, a făcut el gânditor, apoi a tăcut.

Am așteptat câteva secunde, după care am zis:

— Ce-ai pățit astăzi?

El a oftat.

— Dacă nu vrei și nu vrei să discuți despre asta, atunci nu o facem, i-am zis. Dar, dacă îți dorești câtuși de puțin să vorbești, te ascult cu plăcere.

— Vreau să-ți spun, a zis el, dar deodată vocea lui părea distantă. Și totodată nu vreau.

— O! am exclamat, confuză. Bine.

— E prea greu și prea devreme.

— O! am repetat.

— Poate că vom reuși să vorbim despre problemele mele cu părinții după ce-ți voi fi aflat cel de-al doilea prenume, de exemplu.

— Nu am al doilea prenume.

— A! Bine, atunci ce-ai zice de...

— Pui cam multe întrebări.

Liniste.

— E ceva rău în asta?

— Nu, am răspuns. Doar că... Aș putea să te întreb și eu ceva?

O clipă nu a răspuns nimic. Apoi a șoptit:

— Bine.

Mi-a povestit de ce părinții lui îi aleseseră numele Ocean, că povestea nu era așa de palpitantă, mi-a zis că mama lui era obsedată de apă și că, de fapt, situația era caraghioasă, fiindcă el simțise dintotdeauna teama inexplicabilă să nu se înece, că era un înotător jalnic și că, practic, nu-l interesaseră niciodată oceanele, că îl mai chema și Desmond, așa că avea nu două, ci trei prenume, iar eu i-am spus că-mi place Desmond foarte mult, și el mi-a mărturisit că așa îl chemase pe bunicul lui, nu era nimic special. L-am întrebat dacă l-a cunoscut pe bunicul lui și mi-a zis că nu, mi-a povestit că părinții lui divorțaseră când el avea cinci ani și că pierduse legătura cu familia tatălui lui, pe care de atunci nu-l mai văzuse decât întâmplător. Aș fi vrut să-l întreb mai multe despre părinții lui, dar n-am făcut-o, fiindcă știam că nu-și dorește să discute despre asta, în schimb l-am întrebat la ce universitate vrea să meargă și mi-a zis că ezită între Columbia și Berkley, pentru că Berkley părea perfect, dar nu se afla într-un oraș mare, pe când el își dorea să locuiască într-un oraș mare, iar eu i-am zis că mi-a mai spus asta, la care a reluat:

— Da. Uneori simt că nu m-am născut în familia potrivită.

— Ce vrei să spui?

— Mă simt de parcă toți oamenii din jurul meu sunt morți! mi-a explicat, cu o furie care m-a uimit. Ca și cum nimeni nu mai gândește. Se mulțumesc cu cele mai deprimante nimicuri. Eu nu vreau să fiu așa.

— Nici eu nu aș vrea să fiu așa.

—Da. Păi, nu cred că te afli în pericolul ăsta.

—O! am exclamat, surprinsă. Mulțumesc!

—Ai avut vreun prieten? m-a întrebat apoi.

O clipă, mi s-a părut că totul se oprește în jurul meu.

Nu avusesem niciun prieten și i-am zis că nu.

—De ce nu?

—Ăăă, am ezitat râzând. Uf, de unde să încep? în primul rând, sunt aproape sigură că părinții mei ar fi îngroziți și dacă le-aș sugera că simt ceva pentru vreun băiat, pentru că încă mă consideră o fetiță de cinci ani. în al doilea rând, nu am locuit niciodată într-un loc suficient de mult, încât cineva să îmi ceară asta. Oricum, Ocean, am zis, râzând din nou, adevărul e că băieții nu prea... îmi dau întâlnire.

—Și dacă unul ar face-o?

Nu-mi plăcea încotro se îndreaptă discuția.

Nu voiam să joc în acest scenariu. Sincer, nu am crezut niciodată că o să ajungem atât de departe! Eram așa de sigură că Ocean nu e interesat de mine, încât nici nu mă sinchisisem să mă gândesc cât de rău ar fi dacă s-ar întâmpla asta!

Ocean părea un tip drăguț și totodată naiv.

Puteam să încerc să-mi domolesc furia - și, în schimb, să fiu mai amabilă -, dar știam că până și cea mai optimistă atitudine nu ar schimba felul în care este alcătuită lumea. Ocean era un tip alb, drăguț, chipeș, heterosexual, iar lumea aștepta lucruri mari de la el. Printre ele nu se număra faptul de a se îndrăgosti de o fată extrem de controversată din Orientul Mijlociu, care umbla cu capul acoperit. Trebuia să-l salvez de el însuși.

Așa că nu i-am răspuns la întrebare.

În schimb, i-am zis:

— Nu e ceva frecvent, dar, sincer, s-a mai întâmplat. Într-o perioadă, când eram în gimnaziu, fratele meu era extrem de nesimțit și îmi citea jurnalul - după ce afla despre cele câteva biete suflete curajoase, le urmărea până-n pânzele albe. Și băga spaima-n ei, i-am zis. A făcut minuni pentru viața mea amoroasă, după cum sigur îți imaginezi.

Nu știu exact ce mă așteptam să spună, dar, când m-a întrebat dacă am un jurnal, mi-am dat seama că nu asta îmi închipuisem.

— A, da, am zis.

— E grozav!

Atunci am știut că trebuie să pun punct conversației. Se întâmpla ceva; lucrurile se schimbau, iar asta mă speria.

Prin urmare, am zis, ceva cam subit:

— Cred că ar trebui să închid. E târziu și încă mai am multe teme de făcut.

— O! a exclamat el, și doar din atâta lucru mi-am dat seama că era surprins și poate - doar *poate* - chiar dezamăgit.

— Ne vedem mâine?

— Bineînțeles, m-a asigurat.

— Bine, am zis, schițând un zâmbet, cu toate că el nu mă vedea. Pa!

După ce am închis, m-am prăbușit pe pat și am închis ochii. Eram amețită până în măduva oaselor și mintea mi se încețoșase.

Mă purtam prosteste.

Știam bine cum stau lucrurile, și cu toate astea îi scrisesem, nedumerindu-l astfel pe bietul băiat, care n-avea nici cea mai vagă idee în ce se băga. Probabil că întreaga poveste i se părea simplă: Ocean mă considera drăguță și mi-o mărturisise; eu nu-l trimisesem la naiba, așa că ajunseserăm aici. Oare încerca să mă invite în oraș? Probabil că pentru el era normal să-i dea întâlnire unei fete pe care o considera drăguță, dar eu nu-mi doream așa ceva. Era un scenariu de care nu aveam nevoie, care nu mă interesa.

Vai, cât de proastă eram!

Lăsasem garda jos. Le permisesem unor băieți drăguți să mi se strecoare în minte și să-mi altereze simțul realității, permisesem ca discuția cu Jacobi să-mi distragă atenția de la imaginea de ansamblu.

Nimic nu se schimbă.

Nu făcusem bine că mă destăinuisem astfel. Era o greșeală. Nu trebuia să mai stau de vorbă cu Ocean. Trebuia să mă retrag.

Să schimb viteza.

Și încă repede

.H

PAISPREZECE

Am chiulit de la cursul domnului Jordan patru zile la rând.

Mă dusesem la îndrumătoarea academică și îi spuseseam că vreau să mă retrag de la cursul de

Perspective globale, iar, când m-a întrebat de ce, i-am zis că nu îmi plac nici cursul, nici metodele de predare ale domnului Jordan. Ea mi-a răspuns că e prea târziu să renunț la curs, că va apărea pe foaia matricolă și că celor de la facultate nu le va plăcea asta. Eu am ridicat din umeri, ea s-a încruntat, apoi ne-am privit lung o clipă. **În** cele din urmă, mi-a spus că va trebui să îl informeze pe domnul Jordan că intenționez să mă retrag. M-a întrebat dacă sunt conștientă că va trebui să își dea el acordul.

— Da, nu-i nicio problemă, i-am zis.

Și, pur și simplu, nu m-am mai dus la orele domnului Jordan. La început, totul a decurs bine, dar în cea de-a patra zi - era joi - m-a găsit la dulapul meu.

— Bună! mi-a zis. N-ai mai trecut de câteva zile pe la ore.

M-am uitat la el, am trântit ușa dulăpiorului și am format apoi cifrul.

— Asta pentru că nu mai particip la cursul dumneavoastră.

— Am auzit.

— Bine, am spus și am dat să plec.

El s-a luat după mine.

— Putem sta de vorbă o clipă?

— Acum vreți să stați de vorbă cu mine?

— Îmi pare foarte rău, Shirin! Îmi dau seama că am greșit și mi-aș dori din suflet să pot discuta cu tine.

M-am oprit în mijlocul culoarului și m-am întors spre el. Presupun că păream foarte curajoasă.

— Despre ce ați dori să discutăm?

— Păi, în mod evident, te-am supărat...

—*În mod evident*, m-ați supărat, așa este, l-am înfruntat eu. De ce ați făcut o mișcare atât de nesăbuită, domnule Jordan? Știați bine că Travis o să spună ceva groaznic despre mine, și totuși ați vrut să o faceți.

Elevii treceau grăbiți pe culoar, unii dintre ei încetinind și zgâindu-se la noi. Domnul Jordan părea agitat.

—Nu-i adevărat, m-a contrazis el, roșeața cuprinzându-i tot gâtul. Nu am vrut să spună nimic îngrozitor despre tine. Voiam doar să discutăm despre stereotipuri și despre cât de dăunătoare pot fi. Și despre faptul că tu însemni mai mult decât te consideră el.

—Mă rog, am zis. E adevărat în proporție de șaizeci la sută. Celelalte patruzeci de procente reprezintă faptul că mi-ați sacrificat confortul, numai ca dumneavoastră să păreți o persoană cu idei progresiste. M-ați pus în situația aceea de rahat, crezând că o să fie șocantă și palpitantă.

—Am putea să stăm de vorbă în altă parte? m-a rugat, im- plorându-mă din ochi. Poate în clasă?

—Bine, am acceptat, oftând din greu. Sincer, nu înțelegeam de ce îi pasă.

Nu știam că e o mare problemă dacă renunți la un curs, dar atunci mi-am dat seama că nu știu ce înseamnă să fii profesor.

Poate că plângerea mea îi făcuse probleme domnului Jordan. Habar n- aveam.

Dar el nu era dispus să renunțe.

— Îmi pare rău! a zis pentru a cincea oară. Sincer! N-am vrut să te supăr. Nu mi-am imaginat că o să te rănească așa de tare!

— Atunci, înseamnă că *nu ați gândit*, am zis.

Vocea îmi tremura ușor; nu mai eram atât de sfidătoare. Aici, despărțiți de catedră, devenisem deodată conștientă că stau de vorbă cu un profesor, iar vechile obiceiuri, adânc înrădăcinate, îmi aminteau că nu eram decât o puștoaică de șaisprezece ani, aflată la mila unor adulți prost plătiți.

— Nu e greu să-ți dai seama că așa ceva e supărător, am zis, de astă dată mult mai calmă. Și, oricum, nici măcar nu e vorba despre faptul că mi-ați rănit sentimentele.

— Nu?

— Nu, am subliniat. E vorba despre faptul că ați considerat că faceți un bine. Dar, dacă v-ați fi oprit chiar și pentru cinci secunde să vă întrebați cum e viața mea de fapt, v-ați fi dat seama că nu-mi faceți nicio favoare. Nu am nevoie de persoane în plus care să-mi arunce mizerii în față, bine? Chiar deloc. Am avut parte de atâtea, cât să-mi ajungă o viață! Nu mă puteți da exemplu, i-am zis. Nu așa.

— Îți cer scuze!

Am clătinat din cap, întorcându-mi privirea.

— Ce-aș putea face ca să te conving să vii din nou la cursuri?

Eu am ridicat o sprânceană.

— Nu vreau să fac nicio înțelegere.

— Dar avem nevoie de tine în clasă, mi-a zis. Ce mi-ai spus acum - vreau să te aud spunând-o la oră. Și îți dau voie să-mi atragi atenția de fiecare dată când

greșesc, bine? Dar, dacă bați în retragere în clipa în care dai de greu, cum va putea vreunul dintre noi să învețe ceva vreodată? Cine va fi acolo să ne îndrume?

— Ați putea să căutați soluții. Poate dacă ați merge la bibliotecă.

A râs. A oftat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Înțeleg, a zis, ridicând mâinile a scuză. Sincer. Nu e datoria ta să-i educi pe ignoranți.

— Nu, am zis. Nu este. Sunt al naibii de obosită, domnule Jordan. De ani buni încerc să educ lumea și e *epuizant*. Am obosit să am răbdare cu fanaticii. Am obosit să tot explic de ce nu merit să fiu tratată mereu ca un nimic. Am obosit să implor pe toată lumea să înțeleagă că oamenii de culoare nu sunt toți la fel, că nu toți gândim la fel, că nu simțim la fel și că nu ne raportăm la lume în același mod, i-am explicat, clătinând energic din cap. Am obosit să încerc să explic lumii de ce e rău rasismul. De ce trebuie să fie asta datoria mea?

— Nu este.

— Aveți dreptate, am zis. Nu este.

— Știu.

— Nu cred că știți.

El s-a aplecat înspre mine.

— Întoarce-te la curs, a insistat. Te rog! Îmi pare rău!

Domnul Jordan începea să mă convingă.

Nu discutasem niciodată astfel cu un profesor și aș minți dacă aș susține că nu mă mira că scap nepedepsită. În plus, părea, nu știu, părea sincer. Atitudinea lui mă făcea să-i mai acord o șansă.

Cu toate astea, i-am zis:

—Apreciez faptul că îmi cereți scuze, dar nu sunt convinsă că vă doriți să revin la curs.

—De ce nu? m-a întrebat, surprins.

—Fiindcă, dacă mai faceți o trăsnaie ca asta, s-ar putea să vă trimit la dracu de față cu toți ceilalți elevi.

—Îți accept termenii, a zis el, netulburat.

—În regulă, am acceptat, în cele din urmă.

Domnul Jordan a zâmbit atât de larg, că am crezut că o să i se despice fața.

—Serios?

—Da, mă rog, am zis, ridicându-mă.

—O să fie un semestru de pomină! mi-a promis. Nu o să-ți regreți decizia.

—Aha.

Domnul Jordan s-a ridicat și el.

—Apropo, mă bucur că participați la concursul de talente. Felicitări!

Eu am încremenit.

—Poftim?

—Concursul de talente pe școală, mi-a explicat, confuz. Clubul de breakdance?!

—Ce-i cu el?

—Fratele tău v-a înscris în concurs acum două săptămâni. Nu ți-a spus? Înscrierea v-a fost acceptată astăzi. E o mare realizare...

—La naiba! am exclamat, văicărindu-mă.

—Hei, o să fie bine! O să vă descurcați de minune!

—Da. Trebuie să plec, am zis.

Eram deja cu un picior afară din clasă, când domnul Jordan m-a strigat.

M-am întors spre el.

Dintr-odată, ochii lui deveniseră triști.

— Sper din suflet că nu o să lași povestea asta să te afecteze, mi-a zis. După liceu, viața e mult mai frumoasă, îți promit.

Aș fi vrut să-l întreb: *Și atunci, de ce sunteți încă aici?* Dar m-am hotărât să-l iau mai ușor, așa că, în schimb, i-am adresat un zâmbet discret și am țâșnit pe ușă

.CINCISPREEZE

Când am intrat în sala de antrenament, Navid și-a împreunat mâinile și mi-a zis rânjind:

— Am vești importante.

— A, da? am spus, dând drumul genții pe podea. Îmi venea să-l omor.

— Concursul de talente al școlii, a continuat, zâmbind și mai larg. Are loc la vreo două săptămâni după vacanța de iarnă; asta înseamnă că avem cam trei luni la dispoziție să ne antrenăm. Și o să începem chiar acum.

— La naiba, Navid!

Zâmbetul i s-a șters de pe față.

— Hei, a zis, credeam că o să fii mai drăguță acum.

Cum a rămas cu noul plan?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— De ce nu mi-ai zis că ne-ai înscris în afurisitul ăla de concurs de talente?

— Nu credeam că o să te deranjeze.

— Ei bine, mă deranjează. Habar n-am ce te face să crezi că vreau să dansez în fața întregii școli? Urăsc școala asta!

— Da, dar, sincer, tu urăști cam tot ce-ți iese-n cale, mi-a zis, arătând cu degetul spre mine.

— Voi sunteți de acord cu asta? am întrebat, întorcându-mă.

Jacobi, Carlos și Bijan, care până atunci se prefacuseră că nu aud discuția, s-au uitat înspre noi.

— Voi trei vreți să dansați în fața întregii școli?

Carlos a ridicat din umeri.

În acel moment, Bijan s-a apucat să soarbă prelung din sticla cu apă.

Râzând, Jacobi a zis:

— Nu mă deranjează deloc treaba asta. Ar putea fi mișto.

Minunat! Prin urmare, eu exageram. Eram singura căreia i

se părea o idee proastă. Era absolut minunat!

Am oftat, am zis „Cum vreți voi” și m-am așezat. Îmi pusesem încălțăminte de antrenament, dar nu apucasem să mă leg la șireturi.

— O să fie amuzant, mi-a zis Navid. Promit.

— Abia dacă pot să stau într-o poză în clipa asta, am zis, aruncându-i o privire urâtă. Cum o să fie asta amuzant? O să mă fac de râs.

— Las' pe mine, bine? Ești tot mai pricepută pe zi ce trece, încă mai e timp.

Am bombănit ceva în barbă.

Bijan s-a apropiat și s-a așezat lângă mine. L-am privit cu coada ochiului.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

Purta câte un cercler mare și pătrat, cu diamant, în fiecare ureche. Avea sprâncene perfecte și dinți de un alb imaculat. Am observat asta, pentru că mi-a zâmbit.

— Ce e? l-am mai întrebat o dată.

— Care-i treaba? mi-a zis râzând. De ce te superi așa?

Eu mi-am terminat de legat șireturile.

— Nu mă supăr. E în regulă.

— Bine, a zis. Ridică-te.

— Cum? De ce?

— O să te învăț să execuți un *backflip*¹.

Am făcut ochii mari.

— Sus, te rog! m-a îndemnat, fluturând din mână.

— De ce? am întrebat.

Bijan a râs.

— Pentru că e amuzant. Ești micuță, dar pari puternică. N-ar trebui să fie prea greu pentru tine.

Era greu.

De fapt, eram aproape sigură că-mi rupsesem ambele brațe. Și spatele. Dar da, se dovedea a fi totodată amuzant. Bijan fusese gimnast într-o viață anterioară. Avea mișcări atât de precise și de puternice, încât nu-mi venea să cred că era dispus să-și piardă timpul aici, în micul nostru club. Cu toate acestea, îi eram recunoscătoare. Lui Bijan parcă-i părea rău pentru mine, într-un fel prea puțin jignitor, așa că nu mă deranja compania lui. Și nu m-a deranjat prea tare că, practic, și-a petrecut restul orei distrându-se pe seama mea.

În sfârșit, după cea de-a o suta încercare nereușită - după câte mi se părea mie -, am căzut și nu m-am mai ridicat. Respiram cu greu. Îmi tremurau mâinile și picioarele. Navid mergea în mâini de jur împrejurul sălii de dans, făcând foarfeca. Ja- cobi exersa un *windmill*², o mișcare clasică de forță pe care și-o perfecționase cu mult timp în urmă; acum încerca să-și transforme, în aceeași secvență, mișcarea *windmill* într-un *fiare*. Carlos îl urmărea, cu mâinile pe șolduri și cu o

¹Săritură executată prin rostogolire, în aer, spre spate (n. tr.).

²„Morișca" (n. tr.).

casă ținută sub braț. Era în stare să se învârtă în cap zile în șir; nici măcar nu avea nevoie de casă. Privindu-i, mă simțeam entuziasmată și inferioară deopotrivă. Eram de departe cea mai puțin talentată din grup. *Desigur*, ei se simțeau mai în largul lor să danseze în public. Erau deja atât de buni!

în schimb, eu mai aveam mult de muncă.

— O să te descurci! m-a încurajat Bijan, înghiontindu-mă. Eu am ridicat privirea la el.

—Și să știi că nu ești singura care urăște liceul. Nu ai inventat tu asta.

Eu am ridicat o sprânceană.

—Da. Nici nu credeam să o fi făcut.

—Bine, a zis, uitându-se la mine. Voiam doar să mă asigur.

—Și, ascultă, i-am zis, dacă nu ești decât 80% homosexual, nu înseamnă că ești bisexual?

Bijan s-a încruntat. A ezitat o clipă.

—Ce? a zis. Da, presupun.

—Nu știi sigur?

Și-a înclinat capul spre mine și mi-a zis:

—încă încerc să mă lămuresc.

—Părinții tăi știu?

—Ăăă..., a făcut, ridicând din sprâncene. Tu ce crezi?

—Presupun că nu?

—Corect. Și hai să rămână așa, bine? Nu am chef să discut despre asta acum.

—Bine.

—Poate când voi fi pe patul de moarte.

—Cum dorești, i-am zis, ridicând din umeri. Cele 80% sunt în siguranță cu mine.

Bijan a râs, abia uitându-se la mine.

—Știi că n-are niciun sens ce zici, nu?

—Poftim? De ce?

El a clătinat din cap, uitându-se lung prin încăpere.

—Pur și simplu.

N-am mai avut timp să-i pun altă întrebare. Navid tocmai îmi striga să-mi iau geanta, fiindcă se terminase ora noastră în sala de dans.

— Mor de foame, ne-a zis, venind în fugă spre noi. Vreți să mergem să mâncăm ceva?

Nici măcar nu-mi trecuse prin minte că e ciudat ca eu - o elevă dintr-a zecea - să-mi petrec timpul cu un grup de băieți din ultimul an de studiu. Nu privisem niciodată lucrurile astfel. Navid era fratele meu, iar ei erau prietenii lui. Era un habitat familiar mie. Navid îmi infestase dintotdeauna spațiul personal - de acasă, de la școală - cu băieți, prieteni de-ai lui, iar asta, în general, nu mă deranja. El și prietenii lui îmi mâncau mereu mâncarea. Umblau cu lucrurile mele. Ieșeau din baia mea spunând fără pic de jenă că au crăpat puțin fereastra și că, dacă vreau să mă protejez câtuși de puțin, îmi sugerează să folosesc o vreme altă toaletă.

Foarte scârbos era!

La început, mi se părea că prietenii fratelui meu arată bine, dar, după numai o săptămână în care îi analizez pe îndelete, ajungeam să-mi doresc să mă baricadez în dormitor.

Așa că, abia când părăseam sala de dans, mi-am amintit deodată că sunt în liceu și că, dintr-un motiv sau altul, Navid și prietenii lui erau niște tipi mișto.

Suficient de mișto, încât să convingă o majoretă să mă bage în seamă.

De la o vreme începusem să le observ pe majorete peste tot. Eram mereu prin preajmă după ore. Mi-a luat jenant de mult timp ca să mă prind că, probabil, erau prin preajmă pentru că se adunau la antrenamente. Așa că n-am mai fost surprinsă când am dat nas în nas cu un grup de fete. Ce m-a mirat a fost că una dintre ele mi-a făcut semn cu mâna.

La început am fost nedumerită. Am crezut că face o criză de isterie. Eram atât de sigură că nu mie îmi face cu mâna, încât vreo cincisprezece secunde am ignorat-o total, până când Navid mi-a dat un ghiont și mi-a zis:

—Ăăă, cred că fata aia încearcă să-ți atragă atenția.

Părea o nebunie, dar chiar așa era.

—Drăguț, am zis. Acum putem pleca?

—Ai de gând să o ignori? s-a mirat Jacobi, indispus.

—Sunt sută la sută sigură că nu are un motiv bun pentru care să vrea să stea de vorbă cu mine, l-am lămurit. Așa că, da. Am de gând să o ignor.

Bijan m-a privit clătinând din cap. Și aproape - doar *aproape* - că a zâmbit.

Navid m-a împins în față.

—Ziceai că o să fii drăguță.

—Ba n-am zis asta!

Cu toții păreau atât de dezamăgiți de mine, că, în cele din urmă, am cedat. M-am detestat toți cei douăzeci și cinci de pași cât a fost distanța până la ea, și totuși m-am dus.

Cum am ajuns lângă ea, m-a luat de braț.

Eu m-am încordat.

— Bună, a zis repede, fără ca măcar să se uite la mine, ci undeva, în spatele meu. Cine e tipul de acolo?

Puține lucruri uram mai mult decât această conversație.

— Ăăă, cine ești fu? am întrebat eu.

— Ce? a zis, uitându-se la mine. O, eu sunt Bethany. Hei, cum de ești prietenă cu tipii ăștia?

Iată despre ce era vorba. De aceea nu stăteam la discuții cu nimeni.

— Pentru asta m-ai chemat? Pentru că vrei să te cuplez cu unul dintre indivizii de acolo?

— Da. Cu acela, a precizat fata, dând din cap. Cel cu ochii albaștri.

— Cine? Carlos? m-am încruntat eu. Tipul cu păr negru, cârlionțat?

Ea a încuviințat din cap.

— Îl cheamă Carlos?

Am oftat.

— Carlos! l-am strigat. Vrei să vii puțin, te rog?

El s-a apropiat nedumerit. Dar, când i-am făcut cunoștință cu Bethany, a devenit încântat.

— Distracție plăcută! le-am urat. Pa!

Bethany a dat să-mi mulțumească, dar eu am expediat-o, fluturând din mână. Nu fusesem niciodată mai dezamăgită de suratele mele de același sex. Această interacțiune feminină fusese cu mult sub așteptările mele. Tocmai mă pregăteam să plec, când un chip familiar mi-a distras atenția.

Era Ocean, care părăsea sala de sport.

Avea o geantă sport mare petrecută peste piept și părea că tocmai ieșise din duș; avea părul ud și obraji

îmbujorați. L-am zărit doar o secundă, cât a traversat culoarul, apoi a intrat în altă încăpere.

M-am întristat.

Nu mai vorbisem cu Ocean de trei zile. Și îmi doream să o fac. Îmi doream mult, dar încercam să fac ce e bine. Nu voiam să-l dezamănesc. Nu voiam să creadă că noi doi avem vreo șansă să fim împreună. A încercat de două ori să mă ajungă din urmă după ore, dar eu l-am ignorat. Am făcut tot posibilul să-i evit privirea. Nu am mai intrat pe internet. Am scurtat cât am putut discuțiile la ora de biologie, făcându-le cât mai neinteresante cu putință. Încercam să nu mai am de-a face cu el, fiindcă nu voiam să mă înțeleagă greșit. Totuși, îmi dădeam seama că e deopotrivă rănit și confuz.

Nu știam ce altceva să fac.

O părtică din mine, una lășă, spera că Ocean își va da seama singur că nu eram o variantă demnă de explorat. Părea fascinat de mine într-un fel atât de familiar și totuși atât de nou, și mă întrebam dacă nu cumva fascinația lui va dispărea cu timpul, cum se întâmpla de regulă în astfel de situații! Mă întrebam dacă nu cumva mă va uita și se va întoarce la prietenii lui. Și dacă își va găsi o prietenă blondă și drăguță, în schimb.

Era derutant, știu, cum trecusem pe neașteptate de la dorința de a avea un prieten în această școală, la cea de a șterge totul cu buretele. Cu toate că, sinceră să fiu, căutasem o prietenie platonică, de preferință cu o fată. Nu cu un băiat, departe de asta! Nu îmi dorisem decât o experiență obișnuită, adolescentină. Voiam să iau prânzul cu prietenii, la plural. Voiam să merg cu

cineva la film. Poate chiar și să pretind că îmi pasă de SAT-uri. Nu știu. Dar începeam să mă întreb dacă într-adevăr căutam o experiență adolescentină normală.

— Putem să mergem? Mor de foame, a zis Navid, bătân- du-mă pe umăr.

***A! Da,
am
răspuns
,
holbân***

***du-mă
în
continu
are la
ușa pe
care***

***dispăru
se
Ocean.
Da. Să
merge
m. 16***

SAISPREZECE

»

A doua zi m-am dus la ora domnului Jordan, așa cum promisesem, dar revenirea a fost și mai bizară decât mă așteptasem. Nici măcar nu îmi imaginasem că toți ceilalți știu - sau că au remarcat - că plecasem de la curs și că nu mai venisem deloc o săptămână. Nu credeam că-i va păsa cuiva. Dar, când m-am așezat la locul meu, colegii din micul meu grup s-au uitat la mine de parcă îmi crescuseră aripi.

—Ce e? i-am întrebat, dând drumul genții pe podea, lângă mine.

—Chiar ai încercat să te retragi de la curs? m-a întrebat una dintre fete, pe nume Shauna.

—Da, i-am răspuns. De ce?

—Uau! a exclamat cealaltă fată, Leilani, zgâindu-se la mine. E o nebunie.

Ryan, cel de-al patrulea membru al grupului nostru - un tip care îmi vorbea mereu fără să mă privească în ochi -, și-a ales exact acel moment ca să sloboade un câscat. Unul sonor.

—Ce ți se pare așa nebunesc? m-am încruntat eu la Leilani. Domnul Jordan m-a făcut să mă simt foarte prost.

Răspunsul nu i s-a părut acceptabil niciuneia dintre fete.

—De ce a venit Ocean după tine ieri? Ce voia? a reluat Leilani.

De data asta, am fost de-a dreptul șocată. Nu-mi puteam imagina de ce le pasă într-atât de mult de toate astea! Nici măcar nu-mi dădusem seama că Leilani știe cine este Ocean. Era un curs opțional, așa că orarul era flexibil - nu eram cu toții în același an de studiu; Leilani și Shauna, de exemplu, erau în clasa a unsprezecea.

— Nu știu, i-am răspuns. Presupun că s-a simțit prost.

Shauna tocmai se pregătea să mă mai întrebe ceva, când domnul Jordan a bătut tare din palme și ne-a salutat cu glas tare.

— Ascultați cu toții, astăzi vom inversa lucrurile.

Domnul Jordan dansa cha-cha în fața clasei. Se purta atât de ciudat! Eu am râs, iar el m-a observat cu coada ochiului. Mi-a zâmbit.

— Mă bucur să te revăd, Shirin, mi-a zis, și atunci colegii s-au întors și s-au uitat lung la mine.

Eu m-am oprit din râs.

— Așadar, a reluat el, adresându-se clasei, sunteți pregătiți?

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Grupuri noi! Toată lumea în picioare!

Elevii s-au lamentat zgomotos, iar eu eram în asentimentul lor. Categorie nu-mi doream să cunosc și alte persoane. Uram să-mi fac cunoștințe noi.

Totuși, mi-am dat seama că tocmai asta era ideea.

Așa că am oftat resemnată, când domnul Jordan s-a apucat să ne împartă în grupuri noi. M-am trezit în celălalt capăt al clasei, alături de trei fete noi. Câteva minute, cu toate ne-am evitat privirile.

— Bună!

M-am întors speriată.

Ocean se afla alături, dar nu tocmai lângă mine, ci în alt grup. Se lăsa pe spate în scaunul lui. Zâmbea, cu toate că avea o privire obosită și oarecum îngrijorată.

— Bună! am zis.

—Bună! a repetat.

Avea un creion după ureche. Nu credeam că oamenii fac asta în realitate, dar, în acel moment, chiar avea un creion după ureche. Ce drăguț! El era cu totul așa de drăguț!

—Ți-a căzut asta, mi-a spus, întinzându-mi o hârtiuță împăturită.

M-am uitat la hârtia pe care o ținea în mână. Eram sigură că nu-mi pierdusem nimic, dar cine știe? Am luat-o, și expresia de îngrijorare din ochii lui a dispărut ca prin minune, transformându-se în altceva.

Simțeam cum mi se întetesc bătăile inimii.

Oare s-a mai prins cineva că ascuți mereu muzică în timpul orei? Asta faci și acum? Cum reușești să ascuți mereu muzică fără să ai note mici la toate materiile? De ce ți-ai șters profilul de pe AÎM când am vorbit prima dată?

Am atâtea să te întreb.

L-am privit din nou, surprinsă, iar el mi-a zâmbit atât de larg, că ai fi zis că râde. Părea foarte mândru de el.

Am clătinat din cap, zâmbind totodată. Și apoi mi-am scos înadins iPod-ul din buzunar și l-am pornit.

Când m-am întors la loc pe scaun, aproape că mi-a stat inima în loc.

Celelalte fete din grupul meu se holbau la mine, și mai nedumerite de existența mea decât mă așteptasem.

—Nu uitați să vă prezentați! a strigat domnul Jordan. Numele sunt importante! ne-a zis, apoi și-a luat borcanul mare, nelipsit de pe catedră în fiecare zi, și a continuat să explice. Tema zilei este..., și a scos o

hârtiuță din borcan, de pe care a citit, conflictul israeliano-palestinian. Ar trebui să fie un subiect foarte bun, a comentat. Hamas! Terorism! Este Iranul complice? Subiectele de dezbatere vor fi afișate pe tablă. Distracție plăcută!

Eu mi-am lăsat capul pe bancă.

Probabil că nu va constitui o surpriză pentru nimeni faptul că nu reușeam să-l ignor pe Ocean.

M-am prefăcut cât am putut că personajul nu mă interesează, dar doar atât. La prefăcătorie eram bună. Îmi interzisesem să mă gândesc la el, ceea ce mă făcea să mă gândesc și mai mult.

Acum îl urmăream prea insistent.

Dintr-odată, părea prezent pretutindeni. Într-atât, încât am început să mă întreb dacă nu cumva mă înșel, dacă nu cumva drumurile ni se intersectau din pură coincidență. Poate că fusese mereu prin preajmă, și eu abia începusem să-i observ prezența. Era ca atunci când Navid își cumpărase mașina Nissan Sentra; înainte să și-o achiziționeze, nu remarcasem niciuna pe stradă. Acum vedeam peste tot numai Nissan Sentra.

Povestea asta mă stresa enorm.

Mă simțeam agitată doar știind că ne aflăm în aceeași clasă. Colaborarea la ora de biologie devenise mai dificilă decât fusese vreodată, fiindcă, deși încercam să nu îmi placă de el, planul meu nu funcționa. Îmi plăcea aproape fiecare celulă din ființa lui. Era o prezență calmă, care mă făcea mereu să, nu știu, să las garda jos când eram lângă el.

Iar asta mă neliniștea și mai tare.

Mă gândeam că, dacă tac și nu vorbesc decât atunci când e absolut nevoie, tensiunea dintre noi se va disipa, dar situația devenea și mai încordată. Atunci când nu vorbeam, un tentacul invizibil se încolăcea în jurul trupurilor noastre. Într-un fel, tăcerea mea era mai grăitoare decât orice altceva. Ajunsesem într-un impas.

Încercam întruna să mă detașez, dar nu reușeam. Astăzi - era o zi de luni -, la biologie, nu am reușit să îl ignor pe Ocean decât o jumătate de oră. Băteam cu creionul într-o foaie goală din caiet, evitând cadavrul pisicii dintre noi și încercând să găsesc lucruri care să-mi displacă la el, când Ocean s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Ascultă, eu îți pronunț corect numele?

Am fost atât de surprinsă, că aproape am sărit în picioare. M-am uitat fix la el și i-am răspuns:

—Nu.

—Ce? Serios? m-a întrebat râzând, dar cu un aer supărat. Și de ce nu mi-ai zis?

Am ridicat din umeri și m-am întors la caietul meu.

—Pentru că nimeni nu îl pronunță corect niciodată.

—Ei bine, mie mi-ar plăcea să o fac, mi-a zis, atingându-mă pe braț și ridicând din nou privirea. Cum se pronunță corect?

Până atunci articulasem *Shi-ren*, ceea ce era mai bine decât îl rosteau ceilalți; majoritatea oamenilor îl pronunțau în două silabe accentuate: *Shir-în*, ceea ce nu era bine deloc. Corect era *Shi-rin*. Am încercat să-i explic. Am încercat să-i spun că e un „r” prelung. Că e un nume care se rostește încet. Cu blândețe chiar.

Ocean a încercat de mai multe ori să-l pronunțe corect, ceea ce m-a mișcat profund. Și m-a și amuzat într-o oarecare măsură.

—Sună atât de frumos! a comentat el. Ce înseamnă?

Eu am râs. Nu voiam să-i dezvălui asta, așa că am clătinat din cap.

—Ce e? a insistat el, făcând ochii mari. E ceva rău?

—Nu, am oftat eu. înseamnă „drăgălaș”. Doar că mi se pare amuzant. Cred că părinți mei sperau să fiu altfel.

—Ce vrei să spui?

—Adică nimeni nu m-a acuzat vreodată de drăgălășenie.

Ocean a râs, ridicând ușor din umeri.

—Nu știu. Nu ești tocmai *drăgălașă*, așa zice. Dar, a spus cu o ușoară ezitare, apoi și-a luat creionul și l-a răsucit între palme, ești destul de...

S-a oprit și a oftat, fără să se uite la mine.

Eu nu știam ce să fac. Nu știam ce să spun. Îmi doream, desigur, să știu ce gândește, dar nu voiam să știe că îmi doresc asta, așa că am rămas acolo, așteptând.

—Ești atât de puternică! a zis în cele din urmă, fixând în continuare creionul cu privirea. Parcă nu te temi de nimic.

Nu știu ce sperasem exact, dar răspunsul lui m-a surprins, într-atât, încât o clipă am rămas fără cuvinte.

Rareori mă simțeam puternică. De obicei eram speriată.

Când, într-un târziu, a ridicat ochii, privirea mea era ațintită asupra lui.

— Mă tem de multe lucruri, am șoptit.

Ne uitam unul la celălalt, abia respirând, când deodată a sunat clopoțelul. Am tresărit, neașteptat de rușinată, mi-am luat lucrurile și m-am făcut nevăzută.

În seara aceea, Ocean mi-a trimis un mesaj.
de ce fi-e frică? mi-a scris.
Dar eu nu i-am răspuns.

A doua zi, mă îndreptam spre ora de biologie, pregătită să fac un efort supraomenesc să trec drept un partener de laborator distant și plictisitor, când planurile mi-au fost date peste cap. Zădărnice.

Ocean a dat peste mine.

Nu știu ce s-a întâmplat exact. Ferindu-se brusc de cineva care alerga printre mesele din laborator cu un cadavru de pisică în mână, se izbise de mine. Parcă era o scenă dintr-un film.

Avea un corp puternic și totodată delicat. Eu am ridicat mâinile, m-am sprijinit de el, iar el m-a prins, înfașurându-și brațele în jurul meu și spunând „O, scuze...”, și încă mai eram îmbrățișați, când, instinctiv, am ridicat capul, surprinsă, și am încercat să spun ceva, în schimb, buzele mele i-au atins gâtul, iar pentru o clipă l-am adulmecat, apoi el mi-a dat drumul atât de repede, încât eu m-am împleticit și m-am retras, îndepăr-tându-mă de el, amețită.

A fost cea mai neîndemânatică interacțiune fizică; toată povestea nu a durat decât câteva secunde. Sunt sigură că nici măcar nu a remarcat nimeni. Însă l-am văzut mângâindu-și gâtul acolo unde îl atinsesem cu gura. Mi-am simțit inima bătând cu putere când mi-am amintit cum mă ținuse în brațe.

Niciunul dintre noi nu a mai zis nimic tot restul pauzei.

Odată ce a sunat clopoțelul, mi-am înșfăcat ghiozdanul, pregătită să fug ca să-mi salvez viața, când el mi-a rostit numele, așa că, din politețe, am rămas pe loc. De o oră, inima îmi bătea nebunește. Mă simțeam încordată ca o baterie supraîncărcată. Lucrurile stăteau să explodeze în mine și simțeam nevoia să o iau la fugă, să mă îndepărtez de el. Îmi fusese deosebit de greu, dureros chiar, să stau lângă el toată ora.

Mai făcusem pasiuni neînsemnate și pentru alți băieți până atunci. Avusesem reverii jalnice și fantezii prostești și dedicasem multe pagini din jurnalul meu unor oameni deloc remarcabili, pe care îi cunoscusem și la care renunțasem repede de-a lungul anilor.

Dar niciodată în viața mea nu mai atinsesem pe cineva și nu mă mai simțisem astfel: de parcă aș fi fost un izvor de electricitate.

— Bună! mi-a zis.

Cu mare efort, m-am întors, și atunci am observat că arăta altfel. Părea la fel de înspăimântat ca mine.

— Bună! i-am răspuns cu jumătate de gură.

— Putem să vorbim puțin?

Eu am clătinat din cap.

— Trebuie să plec.

El a înghițit în sec, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și-n jos în gâtlej.

— Bine, mi-a zis.

S-a apropiat de mine, s-a apropiat foarte mult, iar eu am simțit că îmi explodează ceva în cap. Probabil că îmi cedau neuronii. Nu se uita la mine, ci la cei câțiva

centimetri de podea dintre noi, și am crezut că o să spună ceva, dar nu a făcut-o. Stătea acolo, iar eu îi urmăream mișcările pieptului, în timp ce inspira și expira, și m-am simțit cuprinsă de o ușoară amețală, corpul mi se încinsese, iar bătăile inimii refuzau să se domolească, pur și simplu nu izbuteam, și, în cele din urmă - fără să mă atingă sau să mă privească -, mi-a șoptit:

—Trebuie să știi dacă și tu simți la fel.

Atunci a ridicat privirea și s-a uitat în ochii mei.

Eu nu am spus nimic. Nu-mi aminteam cum să fac asta. Dar trebuie să fi ghicit ceva în căutătura mea, pentru că a expirat încet; a aruncat apoi o privire fugară la buzele mele și s-a retras. Și-a luat ghiozdanul. Și a plecat.

Nu credeam că o să-mi mai revin vreodată

.ȘAPTESPREZECE

La antrenament am fost practic bătută-n cap.

Nu îmi aminteam nici cele mai simple mișcări. Mă gândeam întruna la faptul că eu și Ocean ne atinseserăm *din întâmplare* și mă întrebam dacă, totuși, fusese *intenționat*. Simțeam că o să-mi explodeze capul. Dar totodată mă gândeam că nu vreau să fiu rănită. Nu știam ce o să se aleagă de toate astea și nici cum vom traversa această perioadă tulbure, așa că habar nu aveam ce să fac.

Mi se părea că pierdusem controlul.

Dintr-odată nu mă mai gândeam decât la cum ar fi să-l sărut. Nu mai sărutasem pe nimeni până atunci. Odată, un băiat fusese provocat să mă sărute și mă pupase pe obraz, ceea ce nu fusese tocmai respingător, în schimb, povestea fusese atât de bizară, încât până și amintirea ei îmi repugna.

În privința asta eram complet nepregătită.

Știam că fratele meu sărutase o grămadă de fete.

Nu știam dacă mai făcuse și altceva și nici nu-l întrebam. De fapt, de câteva ori fusesem nevoită să-i cer să tacă, fiindcă, din nu știu ce motiv, îi era comod să-mi împărtășească astfel de detalii. Bănuiesc că părinții mei erau la curent cu numeroasele lui relații, dar se prefăceau bucuroși că nu știu nimic. De asemenea, eram aproape convinsă că părinții mei ar face infarct simultan dacă ar afla că eu mă gândesc să sărut un băiat, ceea ce, în mod surprinzător, nu îmi schimba câtuși de puțin intențiile.

Nu mi se părea nimic greșit în a-l săruta pe Ocean.

Doar că nu vedeam cu ce m-ar ajuta dacă aș face-o.

în momentul acela, fratele meu a aruncat o sticlă de apă spre mine.

Am ridicat privirea.

—Ești bine? m-a întrebat. Arăți de parcă ți-ar fi rău!

Chiar așa și era. Mă simțeam de parcă aveam febră.

Nu eram

sigură că așa e, dar îmi simțeam pielea neobișnuit de încinsă, îmi doream să mă bag în pat și să mă ascund acolo.

—Da, i-am răspuns. Mă simt cam ciudat. Te superi dacă mă retrag mai devreme și mă duc acasă?

Fratele meu s-a apropiat și și-a luat sticla. Mi-a pus o mână pe frunte și a făcut ochii mari.

—în regulă. Te duc eu acasă, s-a oferit.

—Serios?

—Crezi că mi-aș lăsa sora febrilă să meargă pe jos până acasă? a zis, dintr-odată iritat.

— Dar nu am febră.

—Ba da, ai, m-a contrazis.

Nu se înșela. Ajunseserăm acasă mai devreme decât de obicei, așa că mama și cu tata nu se întorseseră încă de la muncă. Navid mi-a adus apă, mi-a dat niște medicamente și m-a vârât în pat. Cu toate acestea, nu îmi era rău, ci doar mă simțeam inexplicabil de ciudat. Aparent, nimic nu era în neregulă cu mine, cu excepția temperaturii crescute.

Totuși, am adormit.

Când m-am trezit, casa era cufundată în întuneric. Eram dezorientată. Am clipit des, m-am uitat în jur și, însetată, am luat sticla de apă pe care mi-o lăsase Navid. Am băut-o pe toată și mi-am sprijinit capul

înfierbântat de peretele rece, între- bându-mă ce naiba se întâmplase cu mine. Abia atunci mi-am observat telefonul de pe noptieră. Aveam cinci mesaje necitite.

Pe primele două le primisem în urmă cu șase ore.
bună
cum a fost la antrenament?

Ultimele trei mesaje fuseseră trimise în urmă cu zece minute. M-am uitat la ceas. Era două dimineața.

probabil că dormi

dar, dacă nu, vrei să mă suni?

(îmi pare rău că îți consum toate mesajele!)

Nu eram sigură că am mintea suficient de limpede ca să sun pe cineva acum, dar nu am stat pe gânduri. I-am căutat numărul, l-am sunat imediat, apoi m-am cuibărit în așternut, trăgându-mi pătura peste cap, ca să-mi înăbuș sunetul vocii. Nu-mi doream să fiu nevoită să le explic părinților de ce consumam minutele prețioase de convorbiri telefonice stând de vorbă cu un băiat la ora două dimineața. Habar n-aveam ce-aș fi putut să le spun.

Ocean a răspuns de la primul apel, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate și el se ferea de mama lui. Dar, când a zis tare și răspicat „Bună!”, mi-am dat seama că nu era deloc așa, că doar părinții mei stăteau permanent după fundul meu.

—Bună! am șoptit. Mă ascund sub pătură.

—De ce? a întrebat el râzând.

—Toată lumea doarme, am continuat încet. Mama și tata m-ar ucide dacă m-ar găsi la telefon la ora asta. În plus, minutele sunt scumpe.

Mi-a cerut scuze, deși nu părea că-i pare rău.

—Apropo, am febră. Am stat în pat tot timpul, i-am explicat. Abia acum m-am trezit și am văzut mesajele tale.

—De ce? a zis el, îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

—Nu știu.

—Acum te simți mai bine?

—Mă simt cam ciudat, dar cred că sunt bine.

A făcut o pauză mai lungă.

—Mai ești acolo?

—Da. Doar că... nu băgasem de seamă, dar acum, că ai spus-o tu, nici eu nu m-am simțit prea bine în ultima vreme.

—Serios?

—Da, a zis. Eu doar...

îmi simțeam din nou capul vâjâind.

—Te rog, putem să discutăm despre asta? mi-a zis încet, cu o voce speriată. Știu că m-ai tot evitat în ultima vreme, dar nu înțeleg de ce și, dacă nu vorbim despre asta, eu...

—Despre ce să vorbim?

—Despre noi, a rostit dintr-o suflare. Despre noi. Dumnezeu! Vreau să vorbim despre noi. Nici măcar nu pot să gândesc limpede când ești prin preajmă. Nu mai înțeleg ce se întâmplă, a adăugat.

îmi simțeam mintea încetinind, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Mă gătuia o stare de agitație îngrozitoare, dar minunată.

Mă simțeam ca paralizată.

Tanjeam să spun ceva, dar nu știam ce anume și cum sau dacă ar trebui să-mi bat capul. Nu reușeam să mă hotărâsc. Analizam totul prea mult. Pentru câteva

secunde s-a așternut tăcerea. Până la urmă, Ocean a zis:

—Mi se pare mie? Îmi imaginez eu toate astea?

Vocea lui mi-a rănit inima. N-avusesem nici cea mai vagă idee cât de curajos era Ocean! Nicio idee despre cât de vulnerabil poate deveni! El nu se juca. El nu afirma nimic neclar și pe ocolite. Își spunea oful, își pune inima pe tavă, și îl respectam pentru asta.

Și totuși, mă speria.

De fapt, începeam să mă întreb dacă nu cumva febra mea era o consecință a situației, a atitudinii lui, deoarece, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă simțeam mai amețită. Mi se învârtea capul, iar mintea mi se golea încet.

Am închis ochii.

—Ocean, am șoptit.

—Da?

—Eu... Eu...

M-am oprit. Am încercat să-mi limpezesc gândurile. Îi auzeam respirația. Simțeam că așteaptă ceva, orice, îmi simțeam inima sfâșiindu-se și mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mint. Merita măcar să știe adevărul.

—Nu ți se pare, i-am mărturisit.

L-am auzit expirând zgomotos.

—Nu? a zis ceva mai tare.

—Nu, l-am asigurat. Și eu simt la fel.

O vreme, niciunul dintre noi nu a mai zis nimic. Am rămas acolo, în liniște, fiecare ascultând respirația celuilalt.

—Și atunci de ce mă respingi? m-a întrebat, într-un final. De ce te temi?

—De asta, i-am zis, cu ochii închiși în continuare. Mă tem de asta. Povestea noastră nu poate continua, i-am explicat. Nu are niciun viitor.

—De ce? a insistat el. Din cauza părinților tăi? Pentru că eu sunt un puști alb oarecare?

Am deschis ochii și am râs, dar râsul meu suna trist.

—Nu, i-am răspuns. Nu din cauza părinților. Adică, e adevărat că părinții mei nu te vor accepta, însă nu pentru că ești alb. Părinții mei nu ar accepta niciodată niciun băiat. În general. Nu e vorba doar despre tine. Și, oricum, nu-mi pasă, am oftat eu din toți răunchii. Nu ăsta e motivul.

—Atunci care?

Am tăcut îndelung, dar el nu m-a forțat să vorbesc. Nu a zis niciun cuvânt. Doar a așteptat.

Într-un târziu, eu am rupt tăcerea.

—Ești o persoană foarte drăguță, i-am zis. Dar habar nu ai cât de complicat ar fi. Habar nu ai cât de complicată ar deveni viața ta alături de mine. Pur și simplu, nu știi.

—La ce te referi?

—Vreau să spun că lumea e de-a dreptul îngrozitoare, Ocean! Oamenii sunt foarte rasiști.

Ocean a tăcut o clipă, apoi a spus șocat:

—Asta te frământă?

—Da, am șoptit. Da.

—Ei bine, mie, unul, nu-mi pasă ce crede lumea.

Capul mi se înfierbânta din nou. Mă simțeam amețită.

— Uite, mi-a zis cu blândețe. Nu trebuie să fie nimic serios. Nu vreau decât să te cunosc mai bine. Eu... am dat *din greșeală* peste tine și nu am mai putut să respir cum trebuie câteva ore bune, mi-a zis, cu o voce din nou încordată. Parcă am înnebunit. Mă simt de parcă... Adică, vreau să înțeleg ce înseamnă asta, a rostit. Nu vreau decât să știu ce mi se întâmplă acum.

Inima îmi bătea prea tare. Prea repede.

— Și eu simt același lucru, am șoptit.

— Serios?

— Da.

Ocean a inspirat adânc. Părea agitat.

— Am putea să... petrecem ceva timp împreună? mi-a propus. În afara școlii? Poate undeva mai departe de dezgustătoare noastră lucrare de laborator?

Am râs. Mă simțeam ușor amețită.

— Asta înseamnă că ești de acord?

Am oftat. Ardeam de dorință să accept. În schimb, i-am răspuns:

— Poate. Dar fără cereri în căsătorie, bine? Și așa primesc prea multe.

— Glumești, nu? a râs Ocean. Frânghi inimi și apoi faci glume pe seama lor. Uau!

— Mda, am oftat eu.

Nu știam ce e cu mine. Zâmbeam.

— Stai puțin! Ce-a însemnat acel „mda”? Adică accepti să te întâlnești cu mine?

— Sigur.

— Sigur?

— Da, am șoptit. Mi-ar plăcea mult să petrec timp cu tine.

Eram agitată, fericită și înspăimântată deopotrivă, dar simțeam cum îmi crește din nou temperatura. Eram gata să leșin.

—Acum chiar ar trebui să mă retrag, am zis. Te sun mai târziu, bine?

—Bine, bine, a spus.

Și am închis amândoi.

***Iar eu
nu m-
am dat
jos din
pat
timp de***

trei zile. 1\$

OPTSPREZECE

Restul săptămânii am fost practic imobilizată la pat. În cele din urmă, vineri mi-a scăzut febra, dar mama m-a obligat să rămân acasă. Am încercat să-i explic că mă simt bine, că nu mai aveam alte simptome, însă a refuzat să mă asculte. Nu răcisem. Nu mă durea corpul. Nu simțeam nimic altceva în afară de faptul că mi se încingea capul.

Era ca și cum cineva îmi fierse capul într-o baie de aburi.

Ocean îmi trimisese mesaje, dar rareori avusesem mintea limpede, așa că nu reușisem să-i răspund. Mi-am imaginat că o să afle, într-un fel sau altul, că mă simt rău în continuare, dar nicio clipă nu m-am gândit că o să apeleze la fratele meu.

Navid a venit să mă vadă vineri, după ore. S-a așezat pe pat și mi-a tras un bobârnac peste frunte.

— Încetează! am mormăit eu, întorcându-mă și îngro- pându-mi fața în pernă.

— Te-a căutat prietenul tău azi.

M-am răsucit atât de repede, încât aproape că mi-am sucit gâtul.

— Poftim?

— Ai auzit bine ce-am zis!

— Nu e prietenul meu.

Navid a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, nu știu ce i-ai făcut acestui puști, despre care zici că nu ți-e prieten, dar sunt aproape sigur că e îndrăgostit de tine.

— Ia mai taci! m-am răstit eu, îngropându-mi fața la loc, în pernă.

— Nu glumesc.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Treaba ta! a zis Navid. N-ai decât să nu crezi. Mă gândeam că ar trebui să știi. E tare îngrijorat. Poate că ar fi bine să-l suni.

De data asta m-am încruntat. M-am întors încet, mi-am așezat o pernă sub cap și m-am uitat insistent la fratele meu.

— Vorbești serios?

Navid a ridicat din umeri.

— Nu mai ameninți că o să-l iei la bătaie? Adică mă sfatu- iești *să-l sun*⁷.

— Mi-e milă de el. Pare un tip de treabă.

— Aha! am zis râzând. Bine.

— Serios, a spus Navid și s-a ridicat. Și nu o să-ți dau decât un singur sfat, așa că ascultă cu atenție.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă tipul nu te interesează, spune-i-o acum!

— Poftim? Despre ce vorbești?

Navid a clătinat din cap.

— Nu fi rea!

— Nu sunt rea.

Fratele meu ajunsese deja la ușă, când a început să râdă zgomotos.

— Ești *nemiloasă*, mi-a zis. Nu vreau să văd cum îi frângi inima tipului ăstuia, bine? Pare inocent. E clar că nu are nici cea mai vagă idee în ce se bagă.

Am rămas holbându-mă la Navid, consternată.

— Promite-mi că, dacă nu îți place de el, îl lași să-și vadă de drum, bine? m-a rugat fratele meu.

Dar mie îmi plăcea de el. Problema nu era dacă îmi place sau nu de el. Problema era că *nu voiam* să-mi placă de el.

Parcă vedeam deja viitorul. Îmi imaginam cum mergem undeva, oriunde, și cineva îmi adresează niște vorbe îngrozitoare. Îmi imaginam cum el încremenește; stânjeneala care ne cuprinde pe amândoi, în timp ce încercăm să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, cu toate că eu mă simt tot mai umilită; știam că, inevitabil, o astfel de experiență îl va face să conștientizeze ce înseamnă să petrecem timp împreună și că, într-o bună zi, își va da seama că nu mai vrea să se afișeze în public cu mine. Îl vedeam prezentându-mă celor din anturajul lui, observând dezgustul lor ușor voalat și/sau dezaprobarea lor, mi-l imaginam cum, alături de mine, avea să își dea seama că propriii prieteni sunt rasiști nedecarați, că părinții lui pot doar să poarte conversații superficiale cu mine, însă numai atâta vreme cât nu încercam să îl sărut pe fiul lor.

O relație cu mine avea să destabilizeze zona de siguranță și confort în care se afla Ocean. Tot ce ține de

mine - chipul meu, hainele mele - devenise o chestiune politică. A fost o vreme când prezența mea nu făcea decât să-i deruteze pe ceilalți; pe atunci eram o ciudată ca toate celelalte, un soi de entitate neînțeleasă pe care o treceai ușor cu vederea și pe care o uitai la fel de repede. Dar, într-o zi, în urma unei teribile tragedii, mă trezisem în lumina reflectoarelor. Nu conta că eram la fel de zdruncinată și de îngrozită ca toți ceilalți; nimeni nu credea în durerea mea. Oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată mă acuzau dintr-odată de crimă. Pe stradă, la școală, în magazin, în benzinării și restaurante, străinii îmi strigau să mă întorc acasă, *întoarce-te la tine, în Afganistan, teroristă nenorocită călare pe cămilă!*

Voiam să le spun că locuiesc ceva mai încolo, pe aceeași stradă. Că nu fusesem niciodată în Afganistan. Că nu văzusem o cămilă decât o dată, într-o excursie în Canada, și că respectiva cămilă fusese infinit mai prietenoasă decât oamenii pe care îi întâlneam.

Dar nu mai conta ce spun. Oamenii vorbeau peste mine, vorbeau *pentru* mine, discutau despre mine fără ca măcar să îmi ceară părerea. Devenisem un subiect de bârfă: o statistică. Nu mai aveam libertatea de a fi o simplă adolescentă, o ființă umană în carne și oase - nu, trebuia să fiu mai mult decât atât!

Eram o ofensă. Un subiect incomod de discuție.

Și știam deja că toată povestea asta cu Ocean - oricare ar fi fost ea - nu se putea sfârși decât cu lacrimi.

Așa că nu l-am sunat.¹

1

NOUĂSPREZECE

Nu credeam că, ignorându-l din nou, procedez bine, chiar nu credeam asta. Doar că nu știam ce altceva să fac. Nu aveam răspunsuri la toate întrebările. Țineam la Ocean și încercam să-l protejez, în felul meu. Încercam să ne protejez pe amândoi. Voiam să redevenim simple cunoștințe; voiam să fim amabili unul cu celălalt și cu asta, basta!

Aveam șaisprezece ani, mi-am zis.

Totul avea să treacă.

Ocean se va duce la balul de sfârșit de an școlar în compania unei fete drăguțe, cu un nume ușor de

pronunțat, iar eu voi merge mai departe, la propriu, atunci când tata va obține, inevitabil, o slujbă cu un salariu mai bun și ne va anunța cu mândrie că ne vom muta într-un oraș și mai mare, într-un cartier mai bun, că vom avea un viitor mai strălucit.

Totul avea să fie bine. Sau cam așa ceva.

Desigur, singurul inconvenient în legătură cu planul meu era că Ocean nu era de acord cu el.

Luni, m-am prezentat la cursul domnului Jordan, dar aproape sigur am picat la acel subiect, pentru că nu am spus nimic toată ora, din două motive:

1. încă mai încercam să-mi revin după febra aceea incredibilă și

2. Mă străduiam să nu atrag atenția asupra mea.

În timpul orei nu m-am uitat la Ocean. Nu m-am uitat la nimeni. M-am prefăcut că nu sunt atentă, sperând că Ocean va pricepe aluzia și că nu îmi va mai vorbi.

Era un plan stupid.

Abia ieșisem din clasă, înaintând ca din pușcă pe coridorul pustiu, când el m-a prins din urmă. M-a apucat de braț și atunci m-am întors. Părea agitat. Și cam palid. Mă întrebam cum îi par eu lui.

— Bună! mi-a șoptit.

— Bună! i-am răspuns.

Încă nu îmi dăduse drumul; degetele lui îmi înconjurau în continuare antebrațul, asemenea unei brățări largi. M-am uitat insistent la mâna lui. De fapt, nu-mi doream să se retragă, dar, când a văzut că mă uit insistent, s-a speriat și mi-a dat drumul la mână.

— Scuze! a zis.

— Pentru ce?

— Pentru orice ți-am făcut, a zis. Am greșit cu ceva, nu? Am stricat ceva.

Mi s-au înmuiat picioarele. Am încremenit. Era atât de drăguț! Era atât de drăguț și complica toată povestea!

— N-ai greșit cu nimic, l-am liniștit. Serios.

— Nu? s-a mirat, încă agitat.

Eu am clătinat din cap.

— Acum chiar trebuie să ajung la oră, bine?

Am dat să plec, când mi-a rostit numele ca pe o întrebare. M-am întors.

S-a apropiat puțin.

— Putem să stăm de vorbă? La prânz?

I-am studiat ochii, durerea pe care se străduia să și-o mascheze, și în clipa aceea mi-am dat seama că lucrurile merseseră prea departe. Lăsasem ca lucrurile să meargă prea departe, iar acum nu-l mai puteam ignora, sperând că va înțelege el. Nu puteam fi așa de nemiloasă! Nu, de fapt trebuia să-i spun - cu propoziții scurte și concise - ce avea să se întâmple. Că trebuia să punem capăt poveștii, orice ar fi însemnat ea.

Așa că am acceptat.

I-am zis care este copacul meu și l-am rugat să ne întâlnim acolo.

Desigur, nu aveam cum să anticipez faptul că cineva mă va aștepta deja acolo.

Yusef stătea sprijinit de copac.

Yusef.

Uf, aproape că uitasem cu desăvârșire de el!

Încă îl mai consideram un tip bine și aș minți dacă aș spune că nu mă întrebasesm, o dată sau de două ori în ultimele două săptămâni, ce mai face, dar, în mare, îmi ieșise complet din minte. Nu aveam niciun motiv pentru care să mă gândesc în continuare la el, pentru că rareori îl văzusem prin școală.

Și habar n-aveam ce caută aici.

Îmi doream să plece, dar Ocean nu sosise încă, iar eu eram deja agitată la gândul discuției pe care urma să o purtăm; și nici nu voiam să mă văd nevoită să-i cer lui Yusef să se mute în altă parte. În plus, nu mi se părea corect să revendic un loc aflat pe proprietatea publică. Așa că mi-am scos telefonul, am cotit brusc la stânga și am început să-i scriu un mesaj lui Ocean, cerându-i să ne întâlnim în altă parte.

Yusef m-a strigat.

M-am uitat în urmă surprinsă; nu apucasem să termin și să expediez mesajul.

— Da?

— Unde te duci? m-a întrebat, apropiindu-se și zâmbind.

Poate că în altă zi, la altă oră, zâmbetul lui m-ar fi atras.

Astăzi însă, mintea îmi era în altă parte.

— Scuze! am spus. Caut pe cineva.

— O! a exclamat el, urmărindu-mi privirea.

Am mijit ochii și m-am uitat spre curtea liceului, unde, la prânz, se aduna în fiecare zi majoritatea elevilor. Prin urmare, curtea era un loc pe care îl evitam mai mereu, așa că acum mă uitam în jur, neștiind exact ce caut. Yusef nu avea cum să ghicească

ce mă frământa. Nu mă jignise cu nimic - nici măcar nu era un musafir nepoftit -, era doar un moment nepotrivit.

— Am vrut să vin să văd copacul, mi-a zis. Speram că vei fi aici.

— Ce drăguț! am exclamat, privind în continuare încruntată în depărtare.

Yusef și-a înclinat capul în direcția în care mă uitam.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, i-am spus. Eu doar...

— Bună!

M-am întors. Într-o clipă, teama a luat locul ușurării pe care o simțisem inițial să îl văd. Ocean venise, dar părea derutat. Se holba la Yusef, care se afla mult prea aproape de mine.

M-am îndepărtat un metru și jumătate de Yusef.

— Bună! i-am răspuns lui Ocean, încercând să zâmbesc.

El s-a întors șovăitor spre mine.

— Pe el îl cauți? a reluat Yusef, surprins.

Cu mari eforturi, m-am abținut să nu-l alung pe Yusef, să nu-i spun că era, în mod evident, un moment nepotrivit ca să stăm la taifas și că, desigur, habar n-avea să interpreteze indiciile oferite de cei din jur.

— Salut, omule, care-i treaba? a zis Yusef, rostind întrebarea aproape ca pe o afirmație și întinzându-se ca să dea mâna cu Ocean.

Însă nu a dat mâna cu el, ci a făcut cum fac uneori băieții, când se îmbrățișează, bătându-se unul pe celălalt pe spate.

—O cunoști pe Shirin? Ce mică e lumea! a exclamat el.

Ocean i-a primit gestul, acceptând involuntar îmbrățișarea frățască și prietenoasă a lui Yusef, cel mai probabil doar din politețe și din amabilitate. Cu toate acestea, avea privirea aproape furioasă. Nu i-a adresat niciun cuvânt lui Yusef. Nu i-a oferit niciun răspuns și nicio explicație.

—Ascultă, i-am zis, trebuie să vorbesc cu prietenul meu între patru ochi, bine? O să mergem undeva...

—A, bine, m-a întrerupt Yusef. Atunci, îți spun pe scurt. Voiam să te întreb dacă o să ții post săptămâna viitoare. Familia mea organizează mereu un mare *iftar*¹ în prima noapte, așa că tu și fratele tău - și părinții voștri, dacă vor - sunteți bine-veniți.

Ce naiba?

—De unde știi că am un frate?

Yusef s-a încruntat.

—Na vid vine la majoritatea cursurilor la care particip și eu. Și, după ultima noastră discuție, am făcut legătura. Nu ți-a spus?

—Bine, păi..., am zis, uitându-mă la Ocean, care arăta de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în burtă. O să-i spun lui Navid să ia legătura cu tine. Acum trebuie să plec.

Apoi mi-am luat un vag la revedere. Eram atentă numai la expresia de pe chipul lui Ocean în timp ce ne îndepărtam.

¹ La musulmani, masă tradițională care se ia seara, după apusul soarelui, în timpul postului de Ramadan (n. tr.).

Arăta de parcă ar fi fost înșelat.

I-am spus lui Ocean că nu știam încotro să mergem, că voiam să stau de vorbă cu el într-un loc unde să fie liniște și unde am putea fi singuri, iar biblioteca a fost singurul loc care mi-a venit în minte, dar acolo nu ai voie să vorbești, așa că el a sugerat:

—Am mașina în parcare.

Doar atât mi-a spus. L-am urmat în liniște până la mașină. Abia după ce ne-am instalat înăuntru și am închis ușile, des- părțind micul nostru univers de restul lumii, s-a uitat la mine și mi-a zis:

—Tu..., a oftat și, dintr-odată, și-a plecat privirea în podea, tu te vezi cu tipul ăla? Cu Yusef?

—Poftim? Nu.

Atunci, a ridicat privirea.

—Nu. Nu mă văd cu nimeni.

—O! a exclamat, plecându-și umerii.

Stăteam față-n față pe bancheta din spate a mașinii lui, când el s-a sprijinit de portiera din spatele lui și și-a lăsat capul pe geam. Părea epuizat. Și-a trecut o mână peste față și, în cele din urmă, a zis:

—Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat de când am vorbit ultima dată?

—Cred că am avut prea mult timp de gândire.

Părea devastat. Nu văd cum altfel puteam să îi interpretez expresia. Și vocea lui era la fel de devastată când mi-a zis:

— Nu vrei să fii cu mine.

Ocean era o persoană directă. Mereu cinstit și decent, iar eu îl admiram foarte tare pentru asta. Dar,

în clipa aceasta, sinceritatea lui ne îngreuna discuția mai mult decât era necesar.

Îmi făcusem un plan.

Îl încropisem pe tot în minte; sperasem că voi spune o poveste, că voi zugrăvi un tablou, că voi ilustra cât se poate de clar de ce toată povestea asta era sortită pieirii și de ce ar trebui să evităm să ne repezim spre inevitabilul și durerosul destin a ceea ce construim noi aici.

Dar, deodată, toate motivele mele cântărite cu grijă păreau insignifiante. Prostești. Imposibil de rostit. Privindu-l în ochi, planurile mi s-au năruit; gândurile mi s-au încâlcit, sădindu-mi dezordine în minte, și nu am mai știut cum să procedez altfel decât să le dau glas într-o ordine aleatorie.

Cu toate acestea, dura prea mult. Tăceam amândoi de prea multă vreme.

Bâjbâiam.

Ocean s-a îndreptat și s-a aplecat înspre mine. Și atunci am simțit un gol în stomac. Dintr-odată simțeam pretutindeni mirosul - parfumul lui aparte și familiar. Mi-am dat seama că mă aflu în mașina lui și atunci mi-a venit ideea să mă uit în jur și să văd unde suntem și cine este el cu adevărat. Voiam să evaluez clipa, să o rețin în imagini și cuvinte. Voiam să-mi amintesc toate astea. Voiam să îmi amintesc de el.

Nu-mi mai dorisem niciodată să-mi amintesc de cineva.

— Hei, a zis el încet.

Nu știu ce a citit pe chipul meu, ce a citit în ochii sau în expresia mea, dar deodată a părut schimbat. De

parcă își dăduse seama că m-am îndrăgostit nebunește, că nu-mi era deloc ușor și că, de fapt, nu voiam să plec.

Privirile ni s-au întâlnit.

Mi-a atins obrazul, mângâindu-mi pielea cu degetele, și iar mi s-a tăiat răsuflarea. M-am lăsat pe spate. Era neașteptat. Exageram. Respiram prea greu, iar obrații mi se încinseseră din nou.

— Scuză-mă! i-am zis. Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că... Pentru că...

— Pentru că ce?

— Pentru că nu o să funcționeze.

Devenisem agitată. Vorbele mele păreau proteste.

— Sigur nu o să funcționeze.

— Asta nu ține de noi? m-a întrebat. Nu noi deținem controlul a ceea ce funcționează și ce nu funcționează?

Am clătinat din cap.

— Nu e chiar așa de simplu! Nu înțelegi! Și nu e vina ta că nu pricepi, doar că nu știi ce nu știi, i-am zis. Nu ai cum să vezi asta. Nu ai cum să prevezi cât de diferită va fi viața ta - cum ar fi dacă ai fi cu mine, dacă ți-ai petrece timpul cu cineva ca mine, am zis și m-am oprit, încercând să-mi găsesc cuvintele, îți va fi greu, cu prietenii și familia ta...

— De ce ești așa de convinsă că îmi pasă de ce crede lumea?

— O să-ți pese.

— Ba nu! Deja nu-mi pasă.

— Asta spui acum, am zis, clătinând din cap. Dar nu ai de unde să știi. O să-ți pese, Ocean. O să-ți pese.

— De ce nu mă lași pe mine să hotărâsc de ce o să-mi pese?

Eu clătinam în continuare din cap. Nu mă puteam uita la el.

— Ascultă-mă! mi-a zis, apucându-mă de mâini, și abia atunci mi-am dat seama că îmi tremurau mâinile.

M-a strâns de degete. M-a tras mai aproape de el. Inima îmi bătea nebunește.

— Ascultă! a repetat. Nu-mi pasă ce cred ceilalți. Chiar nu mă interesează, bine?

— Ba îți pasă! am șoptit eu. Crezi că nu îți pasă, însă realitatea e alta.

— De ce zici asta?

— Fiindcă... Fiindcă așa zic eu mereu. Mereu spun că nu mă interesează ce cred alții. Susțin că nu mă deranjează, că nu dau doi bani pe părerea unor tâmpiți, dar nu e adevărat, i-am explicat, simțind că mă ustură ochii. Nu e adevărat; mă doare de fiecare dată, ceea ce înseamnă că încă îmi mai pasă. Înseamnă că încă nu sunt suficient de puternică, fiindcă, de fiecare dată când cineva îmi adresează o vorbă rea sau o remarcă rasistă, de fiecare dată când o persoană bolnavă mintal și fără adăpost face un război îngrozitor atunci când mă vede pe stradă, de fiecare dată *mă doare*. Mă doare întruna. Doar că, pe parcurs, îmi revin mai ușor. Și nu știi cum e, i-am zis. Nu știi cum e viața mea și nici cum ar fi să faci parte din ea. Să fii în public de partea mea. Nu cred că îți dai seama că te vei transforma într-o țintă. Că riști să-ți pierzi viața fericită și comodă pe care o duci.

— Nu duc o viață fericită și comodă, a intervenit el, cu ochii lucioși și cu o privire intensă. Și, dacă viața pe care o duc poate fi considerată un model de fericire, atunci lumea e chiar mai haotică decât credeam.

Fiindcă eu nu sunt fericit și nu vreau să semăn cu părinții mei. Nu vreau să semăn cu niciunul dintre cunoscuții mei. Vreau să decid singur cum să-mi trăiesc viața, înțelegi? Vreau să aleg cine să-mi fie alături.

Mă holbam la el, cu inima bătându-mi cu putere.

— Poate că ție îți pasă ce cred alții, mi-a zis, cu glas ceva mai moale. Și e în regulă. Dar, sincer, pe mine nu mă interesează.

— Ocean, am șoptit. *Te rog.*

Încă mă mai ținea de mâini, prezența lui făcându-mă să mă simt că trăiesc și că sunt în siguranță, și nu știam cum să-i spun că nu mă răzgândisem câtuși de puțin și că, pe cât vorbea mai mult, pe atât simțeam că îmi plesnește inima.

— Te rog să nu faci asta, mi-a spus. Te rog să nu fugi de mine doar pentru că te temi de părerile unor rasiști și ale unor ticăloși. Fugi de mine dacă mă urăști! Dacă mă consideri urât și prost, spune-mi-o, și îți jur că mă va durea mai puțin!

— Nu pot să fac asta, i-am zis. Ești un om minunat.

Ocean a oftat. Nu se uita la mine când mi-a zis:

— Asta nu prea mă ajută.

— Și mai cred că ai niște ochi foarte frumoși.

— Serios? s-a mirat el, ridicând privirea.

Am dat din cap că da.

El a râs discret. M-a apucat de mâini și mi le-a strâns la piept; părea foarte puternic. Îi simțeam inima bătând nebunește sub palmele mele. Îi simțeam linia corpului pe sub cămașă și eram ușor amețită.

— Hei, mi-a zis.

Eu l-am privit în ochi.

—Nu ai nicio jignire pe care ai vrea să mi-o aduci?
Ceva care să mă facă să te urăsc câtuși de puțin?

Am clătinat din cap.

—îmi pare rău, Ocean! Sincer, îmi pare rău pentru tot!

—Nu înțeleg cum poți fi atât de sigură! mi-a zis el, cu o față tristă. Cum poți fi atât de sigură că relația nu va funcționa, dacă nu ești dispusă să-i acorzi o șansă?!

—Dar o știu deja, i-am răspuns. Știu deja ce o să se întâmple.

—Nu știi ce o să se întâmple, m-a contrazis.

—Ba da, știu! i-am zis. Chiar știu. Știu deja cum se va desfășura întreaga poveste.

—Ba nu! Doar crezi că știi. Dar nu ai nici cea mai vagă idee.

—Ba știu, i-am zis, fiindcă eu...

Și atunci m-a sărutat.

Nu era așa cum citisem că va fi. A fost un sărut fugar, nu unul blând și simplu. M-a sărutat, iar eu m-am simțit cuprinsă de euforie, de parcă toate simțurile mi se amestecaseră, iar ființa mea fusese redusă la răsuflare și la bătăi de inimă. Nu a fost deloc cum credeam că o să fie. A fost mai bine, infinit mai bine, de fapt cred că a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu mai făcusem asta niciodată, dar, după cum am constatat, nu am avut nevoie de un ghid. M-am lăsat purtată de val, de el, și mi-a plăcut când mi-a despărțit buzele, am savurat senzația, gustul lui dulce și calduț, și am simțit că delirez, sprijinită de portieră, cu mâinile în părul lui. Nu mă mai gândeam la nimic, la nimic în afară de asta, la cât de incredibil era

ce se întâmpla, când el s-a retras puțin ca să respire. Și-a lipit fruntea de a mea și a exclamat „O! Uau!", iar eu am crezut că s-a sfârșit, însă el m-a sărutat din nou. Iar și iar.

Am auzit ceva sunând undeva. Îl auzeam de parcă era primul sunet pe care îl percepusem vreodată.

Și atunci mi-a venit mintea la loc.

A fost ca o explozie sonică.

M-am ridicat repede. Aveam o privire sălbatică. Și abia mai respiram.

— O, Doamne! am exclamat. Pentru Dumnezeu, Ocean!

El m-a sărutat din nou.

Și eu m-am lăsat dusă de val.

Când ne-am dezlipit unul de celălalt, amândoi respiram greoi. Uitându-se fix la mine, el a exclamat:

— Măi, să fie!

Vorbise însă atât de încet, de parcă ar fi zis-o doar pentru el!

— Trebuie să plec, trebuie să plec! i-am spus.

M-a privit buimac cum îmi iau ghiozdanul, a făcut ochii mari și, deodată atent, m-a rugat:

— Nu pleca!

— Trebuie să plec, i-am răspuns. S-a sunat, trebuie să ajung la oră.

Era, desigur, o minciună, fiindcă nu dădeam doi bani pe acel curs, ci fugeam din lașitate. Am apucat de mâner și am deschis portiera.

—Nu, așteaptă! m-a rugat el.

— Poate că ar fi mai bine să rămânem doar prieteni, bine? i-am zis și am coborât repede din mașină, înainte să apuce să mă sărute din nou.

O singură dată am privit în urmă și l-am văzut uitându-se lung după mine pe geam, în timp ce mă îndepărtam.

Părea șocat.

Și am știut că tocmai înrăutățisem și mai mult situația

.20

DOUĂZECI

Am chiulit de la ora de biologie.

Experimentul pe cadavrul de pisică se încheiase oficial și, de o vreme, ne reluaserăm lucrul obișnuit cu manualul, până când aveam să primim următoarea temă, dar eu tot nu puteam face față situației. Nu știam cum o să reacționez când o să dau din nou ochii cu el. Întâmplarea era încă prea recentă, îmi simțeam trupul ca pe un pachet de nervi, de parcă mușchii și oasele îmi fuseseră extirpate, ca să facă loc tuturor acestor trăiri inedite.

Între noi, lucrurile scăpaseră oficial de sub control.

Toată după-amiaza îmi pipăisem buzele, confuză și uimită, temându-mă ca nu cumva să îmi fi imaginat totul. Febra ce-mi învăluia capul refuza să cedeze. Habar nu aveam ce mi se întâmplase. Dar toată nebunia zilei mă umplea de nerăbdare să ajung la

antrenament. Breakdance-ul mă ajuta să mă concentrez și să mă controlez; dacă munceam din greu, vedeam și rezultatele, îmi plăcea cât de simplu era totul.

Fără dedesubturi.

— Ce naiba ai?!

Așa m-a întâmpinat fratele meu.

Am dat drumul genții pe podea. Jacobi, Bijan și Carlos stăteau grămadă într-un colț al sălii de dans și se prefăceau că nu se uită la mine.

—Ce e? am zis, încercând să discern ceva pe fețele lor. Ce s-a întâmplat?

Navid și-a închis ochii strâns. Apoi i-a redeschis. Și-a ridicat privirea în tavan și și-a trecut mâinile prin păr.

—Ți-am zis *să-l suni*. Nu să te *cuplezi* cu el.

Am încremenit.

Îngrozită.

Navid clătina din cap.

—Ascultă, a reluat. Nu-mi pasă, bine? Nu-mi pasă că te săruți cu un tip - niciodată nu te-am considerat o sfântă -, dar trebuie să fii atentă. Nu poți să te cuplezi cu cineva ca el. Te vede lumea.

Până la urmă, am reușit să deschid gura, dar, când am încercat să vorbesc, cuvintele sunau ca niște șoapte.

—La ce te referi, Navid? l-am întrebat, străduindu-mă să nu fac un atac de cord.

Dintr-odată, Navid părea derutat. Se holba la mine de parcă nu era sigur că teama mea e reală. De parcă nu știa dacă mă prefăceam că nu înțeleg cum naiba aflase că astăzi mă sărutase cineva pentru prima dată.

—Mașinile au geamuri, să știi.

—Și ce-i cu asta?

—Și ați fost văzuți împreună, mi-a răspuns iritat.

—Da, asta am înțeles, dar cui îi pasă? aproape că am strigat, panica inițială transformându-se rapid în furie. De ce i-ar păsa cuiva? Și de ce ți-ar spune *ție**.

Navid s-a încruntat la mine. încă nu se putea hotărî dacă mă joc sau nu cu mintea lui.

—Măcar știi ceva despre el? m-a iscodit. Despre acest Ocean?

—Normal că știu.

—Atunci, nu înțeleg de ce ești așa de nedumerită!

Respirația mi se întetise. îmi venea să țip.

—Navid, i-am zis precaută, jur că, dacă nu îmi spui chiar acum ce naiba se petrece, o să-ți trag una la boașe!

—Hei, nu-i nevoie să devii violentă! a zis el, dându-se înapoi.

—*Nu înțeleg*, am reluat, de astă dată țipând. De ce i-ar păsa cuiva pe cine aleg eu să sărut sau nu? Nu cunosc *pe nimeni* în școala asta.

—Puștoaico, a zis el râzând, nu-i nevoie să cunoști tu pe cineva în școală. E de-ajuns să cunoască el. Prietenul tău e mare vedetă.

—Nu e prietenul meu.

—Mă rog.

Atunci am simțit cum mă cuprinde panica, gâtuindu-mă...

—Ce vrei să spui? Cum adică „e mare vedetă”?

—Este, cum s-ar zice, băiatul lor de aur. Face parte din echipa de baschet a liceului.

Amețită, am simțit nevoia să mă așez. Mi se făcea rău. Îmi era greață la propriu. Nu mă pricepeam deloc la baschet. În general, sporturile nu mă interesau. Nu eram în stare să spun cine și ce rahat a făcut cu mingea sau cine a dat coș sau de ce era așa important pentru ceilalți că o făcuse, dar aflasem un lucru important despre această școală atunci când ajunsesem aici: cu toții erau obsedați de echipa de baschet.

Sezonul trecut fusese unul extraordinar pentru ei și erau încă în fruntea clasamentului. Auzeam asta în fiecare zi la știrile de dimineață. Ni se amintea aproape zilnic că sezonul începe în două săptămâni, să nu uităm să ne susținem echipa, că ar trebui să asistăm la meciurile de acasă și la cele din deplasare, că ar trebui să mergem la antrenamentele echipei îmbrăcați în culorile școlii, fiindcă, după cum insistau, era important să menținem viu spiritul școlii. Dar eu nu mă duceam niciodată. Nu asistasem niciodată la niciun meci. Nu faceam decât lucrurile absolut obligatorii. Nu fusesem niciodată voluntar. Nu participam la nimic. Nu făcusem niciodată parte din nenorocitul ăla de Key Club. Chiar azi promisem un e-mail prin care mi se amintea că, peste cincisprezece zile - în ziua primului meci de baschet al sezonului -, cu toții trebuia să ne îmbrăcăm în negru din cap până-n picioare. Prin asta, conducerea școlii voia să facă o glumă: trebuia să ne prefacem că asistăm la înmormântarea echipei adverse.

Ideea mi s-a părut *ridicolă*.

Și atunci...

—Stai puțin, am zis, confuză. Cum poate să fie în echipa școlii? El e în clasa a zecea.

Navid ar fi vrut să-mi ardă una peste ceafa.

—Vorbești serios? Cum de știu eu mai multe despre tipul ăsta decât tine? E într-a unsprezecea.

—Dar participă la două dintre..., am început, apoi m-am întrerupt.

Ocean venea la cursul avansat de biologie. Eu nu aveam ce căuta acolo - de fapt, o luasem cu un an înainte; în mod normal, cursul avansat de biologie era destinat elevilor dintr-a unsprezecea și a douăsprezecea. Celălalt curs, cel de Perspective globale, era opțional.

Numai celor din clasa a noua nu le era permis să participe.

Ocean era cu un an mai mare decât mine. Așa se explica de ce părea în felul acela de sigur în privința facultății, când am adus vorba despre asta. Îmi vorbise despre alegerea școlii ca despre ceva palpabil; ceva ce chiar ar trebui să te îngrijoreze. Pentru el, facultatea se apropia. În curând avea să susțină o testare SAT. Anul următor avea să-și depună candidatura la facultate.

Era baschetbalist.

O, Doamne!

M-am întins pe spate pe podeaua tocită a sălii de dans și m-am uitat îndelung la spoturile din tavan. Îmi venea să intru în pământ.

—Și asta-i rău? l-am întrebat cu voce speriată. E rău de tot?

L-am auzit pe Navid oftând. S-a apropiat și și-a plecat privirea spre mine.

—Nu e rău. E doar... ciudat. E un subiect numai bun de bârfă. Lumea e confuză.

— *La naiba!* am exclamat, strângând din ochi.
Era exact ce nu-mi dorisem

.21

DOUĂZECI SI UNU

»

Când m-am întors acasă în ziua aceea m-am bucurat pentru prima dată de faptul că părinților mei nu le păsa de ce se întâmpla la școală. De fapt, erau atât de zăpăciți, încât, sincer, nici măcar nu credeam că tata știe unde se află liceul. Mai întâi mă întorsesem de la filmul *Harry Potter* cu o oră mai târziu, iar acum asta - *asta* era ceva ce i-ar fi făcut să înnebunească! Să își mai imagineze și că liceul meu american ar putea fi mai înspăimântător decât străzile rău famate de la periferia orașului? Părea un salt aproape imposibil.

Nu reușisem niciodată să-i fac pe părinții mei să se intereseze cu privire la ce se petrece la școală. Nu făceau niciodată voluntariat; nu veneau niciodată la întrunirile de la școală. Nu citeau buletinele informative. Nu făceau parte din asociația de părinți și nici nu se ofereau să supravegheze balurile școlare. Mama nu intrase în campus decât ca să semneze documentele de înscriere la școală. Altfel, povestea asta nu îi interesa. Singura dată când au manifestat vreun interes a fost imediat după 11 septembrie, în ziua în care indivizii aceia m-au imobilizat când mă întorceam de la școală și mă îndreptam spre casă. În ziua aceea, Navid mi-a salvat, practic, viața. A venit cu

polițiștii exact când tipii ăia se pregăteau să mă dea cu capul de un zid de beton. Fusese ceva premeditat; cineva din clasă îi auzise vorbind și plănuiind să vină după mine și îl anunțase pe Navid.

Polițiștii nu au arestat pe nimeni în ziua aceea. Farurile mașinii de poliție îi speriaseră îndeajuns pe atacatori, care s-au retras, așa că, atunci când ofițerii de poliție au coborât din mașină, m-au găsit șezând pe trotuar, tremurând și chi- nuindu-mă să-mi dezleg eșarfa de la gât. Polițiștii au oftat, i-au sfătuit pe cei doi nemernici să se lase de prostii și i-au trimis acasă.

Navid era furios.

Le repeta întruna să facă ceva, că indivizii aceia trebuie arestați, dar polițiștii i-au cerut să se liniștească, motivând că sunt doar niște copii și că nu era nevoie de atâta dramatism. Apoi, ofițerii s-au apropiat de mine, în timp ce mă aflu încă pe jos, și m-au întrebat dacă mă simt bine.

N-am înțeles prea bine întrebarea.

— Te simți bine? a repetat unul dintre polițiști.

Nu murisem și, dintr-un motiv sau altul, mi-am zis că probabil asta însemna că sunt bine. Așa că am dat din cap că da.

— Ascultă, mi-a zis el, poate că ar trebui să te mai gândești în legătură cu... ținuta asta a ta, m-a sfătuit, arătând discret spre chipul meu. Așa umbli tot timpul? m-a iscodit, clătinând din cap și oftând. Îmi pare rău, puștoaico, dar parcă o cereai cu tot dinadinsul! Nu te mai transforma singură în țintă! Acum, situația e complicată. Lumea e speriată. Înțelegeți? m-a întrebat. Vorbești engleză? a continuat.

Îmi amintesc că am clătinat atât de tare din cap, că abia mă puteam ține pe picioare. Îmi amintesc că am ridicat privirea la polițist, de-a dreptul neputincioasă. Îmi amintesc că mă holbam înspăimântată la pistolul pe care îl avea prins la șold.

— Uite, mi-a zis și mi-a întins o carte de vizită. Dacă te crezi vreodată în pericol, sună la numărul ăsta, bine?

Am luat cartea de vizită. Era un număr de telefon de la Protecția copilului.

Nu fusese prima experiență de acest fel - nu aici debutase furia mea -, dar fusese un moment cheie, pe care nu aveam să îl uit.

Când am ajuns acasă în ziua aceea, încă atât de șocată, încăl nu izbuteam să plâng, părinții mei s-au schimbat. A fost pentru prima dată când mi s-au părut așa de neputincioși! Erau înmărmuriți. În ziua aceea, tata mi-a sugerat să renunț la eșarfa. Că poate așa îmi va fi mai bine. Mai ușor.

Dar eu am refuzat.

I-am spus că situația e sub control, că totul va fi bine, că nu trebuie să-și facă griji, că nu voiam decât să fac un duș, după care mă voi simți mai bine. Nu era nimic grav, i-am liniștit. Le-am zis părinților că sunt bine fiindcă am știut cumva că ei aveau nevoie de o minciună mai mult decât mine. Dar, o lună mai târziu, când ne-am mutat, am știut că nu fusese o simplă coincidență.

În ultima vreme mă gândisem mult la toată situația asta insuportabilă. La epuizarea care îmi însoțea decizia personală de a-mi acoperi zilnic părul cu o bucată de pânză. Obosisem să mă confrunt că toate

porcăriile astea. Uram gândul că prostia asta părea să otrăvească totul în jur. Uram faptul că îmi pasă. Uram felul în care oamenii mă intimidau, încercând să mă convingă că, de fapt, eu eram problema.

Simțeam că nu voi avea niciodată o clipă de răgaz.

Înainte să deschid ușa casei, m-am oprit o clipă cu mâna pe clanță. Știam că mama gătește, fiindcă în aerul rece plutea o aromă delicioasă. Era mirosul acela perfect, care mă purta înapoi în vremea copilăriei: mirosul de ceapă călită în ulei de măsline.

Mi-am simțit corpul relaxându-se.

Am intrat, am pus ghiozdanul jos și m-am așezat pe un scaun la masa din bucătărie. M-am lăsat purtată de sunetele și mirosurile reconfortante și familiare ale căminului nostru, agățându-mă de ele ca de un colac de salvare, și m-am uitat lung la mama, care era, negreșit, o ființă de-a dreptul superioară. Se confrunta cu atâtea. Supraviețuise atâtor greutăți. Era cea mai curajoasă și mai puternică femeie pe care o cunoscusem și, cu toate că știam că e discriminată zilnic, rareori vorbea despre asta. În schimb, depășea orice obstacol și nu se plângea niciodată. Aspiram la nivelul ei de bunăvoință și perseverență. Muncea cât era ziua de lungă și se întorcea acasă cu puțin timp înaintea tatălui meu, apoi pregătea o masă copioasă. Zâmbea mereu, ne dădea o palmă peste ceafă sau ne servea o lecție de înțelepciune.

Azi, îmi doream cu disperare să îi cer sfatul. Dar știam că probabil voi primi o palmă peste ceafă, așa că m-am răzgândit, în schimb, am oftat. M-am uitat la

telefon. Aveam șase apeluri ratate și două mesaje de la Ocean...

sună-mă, te rog
te rog

Le citisem deja de vreo sută de ori. Mă zgâiam la cuvintele din telefon, copleșită de tot soiul de emoții. Numai când îmi aminteam că mă sărutase, și simțeam cum roșesc! Mi-l aminteam perfect, fiecare părticică din trupul lui. Mintea mea înregistrase momentul în detalii surprinzătoare, pe care le rememoram iar și iar. Când închideam ochii, încă îi mai simțeam buzele lipite de ale mele. Îmi aminteam ochii lui, felul în care mă privise, și îmi simțeam pielea încinsă și vibrând. Dar, când m-am gândit la consecințe - la nebunia cu care va trebui să mă confrunt la școală a doua zi -, m-am simțit groaznic și m-am rușinat. Mă simțeam ca o proastă care nu știuse care-i e locul în ierarhia acestei școli stupide - nu îl întrebasesm niciodată ce face în timpul liber! Dintr-odată îmi părea rău că lipsisem de la toate acele întruniri premergătoare meciurilor. L-aș fi văzut atunci, când baschetbaliștii defilau în mijlocul sălii de sport!

Și aș fi știut.

Dar acum mă afundasem până la genunchi în rahat, metaforic vorbind, și nu știam ce să fac. Nu credeam că soluția ar fi să îl ignor pe Ocean - de fapt, nici nu sunt sigură că fusese vreodată -, dar nu știam nici dacă o discuție cu el avea să-mi fie de ajutor. Încercasem deja. De fapt, chiar azi. În asta constase planul meu. Considerasem că e matur din partea mea să pun capăt personal situației. Aș fi putut fi - de fapt, aș fi preferat să fiu - o lașă și să-i trimit un simplu mesaj nepolitic,

prin care să-i cer să mă lase în pace, definitiv; dar alesesem să procedez cum se cuvine. Considerasem că merită să discutăm. Dar reuşisem, cumva, să stric totul şi mai rău.

În seara aceea am trăgănat totul. Am rămas jos cu părinţii mult mai mult decât de obicei. Am mâncat cina încet, plimbând mâncarea prin farfurie mult timp după ce toţi ceilalţi se ridicaseră de la masă, şi am răspuns „Sunt bine, doar puţin obosită” atunci când părinţii mi-au pus îngrijoraţi mai multe întrebări. Navid nu mi-a spus prea multe, adresându-mi totuşi câte un zâmbet înţelegător, pe care îl apreciam.

Cu toate acestea, nimic nu îmi era de ajutor.

Trăgeam de timp. Nu voiam să urc în camera mea, unde uşa închisă, liniştea şi intimitatea mă forţau să iau o decizie.

Mă temeam că voi ceda şi că îl voi suna pe Ocean, că îi voi auzi vocea şi că nu voi mai putea fi obiectivă şi că, în cele din urmă, voi accepta, în mod inevitabil, să mă mai văd o dată cu el şi să încerc să văd ce va fi şi, într-un final, să mă întâlnesc iarăşi cu el fiindcă, uau!, îmi doream cu disperare să îl sărut din nou. Dar ştiam că toată situaţia îmi pune în pericol sănătatea. Aşa că am evitat să o fac.

Şi am reuşit să evit asta până la trei dimineaţa.

Stăteam întinsă în pat, perfect trează, incapabilă să îmi deconectez mintea şi corpul, când telefonul a bâzâit pe masa de alături. Mesajul lui Ocean era deopotrivă simplu şi înduioşător.

Nu știu de ce, dar emoticonul cu față tristă m-a făcut să las garda jos. Poate pentru că părea atât de uman! Atât de real!

Am luat telefonul, căci eram slabă și îmi era dor de el și pentru că petrecusem deja ore în șir întinsă acolo și gândin- du-mă la el. Creierul meu cedase ispitei cu mult înainte ca el să-mi scrie.

Și, cu toate acestea, eram prudentă.

M-am uitat după numărul lui - deși ezitam, plimbându-mi degetul peste butonul de apel -, conștientă că o căutam cu lumânarea. Totodată eram o adolescentă foarte sentimentală. Nu eram un model de perfecțiune. Și, categoric, nu eram o sfântă, după cum subliniasse fratele meu. Nu eram nici pe departe o sfântă.

Așa că l-am sunat.

Când a răspuns, Ocean părea schimbat. Agitat. L-am auzit expirând înainte să spună:

— Bună!

— Bună! am șoptit, ascunsă din nou sub așternuturi. Câteva secunde el nu a zis nimic.

Am așteptat.

—Eram convins că nu o să mă suni, mi-a spus, într-un final. Că nu o să mă mai suni niciodată.

—îmi pare rău!

—Asta-i din cauză că te-am sărutat? m-a întrebat încordat. N-ar fi trebuit să o fac?

Am închis ochii strâns. Discuția aceasta se juca deja cu nervii mei.

—Ocean, a fost un sărut uimitor, l-am încredințat.

îi auzeam respirația modificându-se în timp ce vorbeam.

— Sărutul a fost perfect, l-am liniștit. M-a dat gata. El tot nu zicea nimic.

Și apoi...

— De ce m-ai sunat? a șoptit, parcă dintr-odată dărâmat. Știam că sosise clipa. Acum e-acum. Era momentul să o spun. După toate așteptările mele, aveam să sufăr cumplit, dar trebuia să dau glas gândurilor mele.

—Fiindcă..., am început, nu vreau să fac asta.

L-am auzit cum își ține răsuflarea. L-am auzit întorcându-se cu spatele la telefon și înjurând, apoi a reluat:

—E din cauza idioților ălor de la școală? Pentru că am fost văzuți împreună?

— Da, are legătură cu asta. El a înjurat din nou. Apoi eu am șoptit:

—Nu știam că ești baschetbalist.

Părea o remarcă stupidă, de fapt n-ar fi trebuit să conteze ce sport practică în timpul liber, dar începusem să cred că îmi ascunsese dinadins acest detaliu. Nu era un puști ca oricare altul, care se apucase și el de baschet în timpul liber. Era un jucător cheie în echipă. Se pare că înscrișese impresionant de multe goluri, ținând cont de vârsta lui. Mă rog, de coșuri. În cele din urmă, când îmi făcusem curaj să mă încui în cameră, îl căutasem pe internet. Erau o mulțime de articole despre el în ziarele locale. Colegiile îi dădeau deja târcoale, se vehiculau burse, se discuta despre potențialul și despre viitorul lui. Am dat peste câteva

bloguri și emisiuni online sponsorizate de școală, care erau destul de edificatoare, dar, când am mers mai departe, am descoperit pe o rețea de socializare un cont anonim, care îi era dedicat în întregime și care conținea statistici din ultimii ani - o mulțime de numere, pe care nu le înțelegeam, privitoare la puncte, defensive și interceptii -, și dintr-odată devenisem confuză.

Evident, baschetul juca un rol important în viața lui Ocean; și asta de mult, în mod cert. Și tocmai îmi dădeam seama că, deși era și vina mea că nu îl întrebasem mai multe despre el, faptul că omisese acest detaliu era la fel de ciudat. Nu menționase despre baschet nici măcar în treacăt, în niciuna dintre conversațiilor noastre.

— Mi-aș dori să nu fi aflat niciodată despre asta, mi-a zis, și întreaga poveste a început să capete sens.

Și atunci... s-a apucat să mi se confeseze.

Mi-a zis că începuse să joace baschet când părinții lui divorțaseră, fiindcă noul prieten al mamei lui era antrenorul echipei de baschet pentru tineret. Susținea că o făcuse doar pentru că mama lui părea fericită că petrece timp în compania noului ei prieten. Juca bine, ceea ce-l făcea fericit pe prieten. Iar asta o făcea pe mama lui fericită. Și astfel era el însuși fericit.

Ocean avea doisprezece ani când mama se despărțise de prietenul ei. A vrut să renunțe la baschet, dar mama nu l-a lăsat. Susținuse că lui îi face bine. Că ea e fericită să îl vadă jucând astfel. Apoi, pe nepusă masă, ambii părinți ai mamei lui s-au stins din viață în urma unui tragic accident de mașină, iar mama lui

aproape că își pierduse mințile. Dar era groaznic din două motive, mi-a explicat el. Zicea că femeia suferise un puternic șoc emoțional și totodată se pomenise că nu mai era nevoită să lucreze. Părinții ei îi lăsaseră toată averea lor - terenuri, investiții, tot soiul de lucruri -, iar Ocean susținea că toți acei bani sfârșiseră prin a-i distruge viața.

Mi-a zis că și-a petrecut următorii ani încercând să-și împiedice mama să plângă la tot pasul și că, până la urmă, schimbaseră rolurile. Se pomenise că el devenise responsabil de toate, în timp ce ea era o ruină și pierduse legătura cu toată lumea, mai puțin cu ea însăși. În sfârșit, când mama lui reușise să depășească acele momente grele, se concentrase în întregime asupra obligațiilor ei sociale. Mi-a zis că era obsedată să-și găsească un nou soț - priveliște îngrozitoare și dureroasă.

— Nici măcar nu observă atunci când nu sunt acasă, mi-a zis. E mereu plecată, mereu în compania prietenilor sau la întâlnire cu vreun alt tip pe care eu nu vreau să-l cunosc. E atât de convinsă că o să-mi fie bine - îmi spune la tot pasul că sunt un băiat bun -, iar apoi dispare! îmi lasă bani pe masă, după care nu știu când o să mai aud de ea. E mereu pe drumuri. Nu are un program stabilit. Nu își ia niciodată niciun angajament. Nu vine niciodată la meciurile mele. Odată am lipsit de acasă o săptămână, ca să văd ce o să se întâmple, și nici măcar nu m-a sunat. Într-un târziu, când m-am întors, a părut surprinsă să mă vadă. Mi-a zis că a presupus că sunt în cantonament la baschet

sau ceva asemănător. Dar eram la jumătatea anului școlar, a adăugat după o scurtă ezitare.

Mi-a mărturisit că juca în continuare, deoarece echipa devenise un substitut pentru familia lui. Era singurul lucru care-i mai rămăsese.

— Dar simt atâta presiune! mi-a mărturisit. E atâta presiune să joc, încât încep să urăsc baschetul. Tot ce ține de el. Antrenorul mă ucide, mă stresează în legătură cu statisticile lui și cu toate premiile astea stupide și... nici nu mai știu de ce fac asta! mi-a zis. Nu am jucat niciodată baschet de plăcere. Baschetul a pus stăpânire pe toată viața mea. Ca un parazit. Iar lumea e atât de *obsedată* de asta! a zis furios. De parcă nu se pot gândi la nimic altceva. Numai despre asta mi se vorbește. De parcă numai asta sunt eu. De parcă asta e *tot* ce înseamnă eu. Și nu e așa deloc!

— Normal că nu e, l-am încredințat în șoaptă.

Înțelegeam prea bine cum e să fii caracterizat prin prisma

unui lucru superficial, de parcă nu vei putea să scapi nicicând din cușca în care ai fost închis.

Simțea că era gata să explodezi.

— Ocean, îmi pare rău de mama ta! i-am zis.

— Iar mie îmi pare rău că nu ți-am povestit toate astea mai înainte!

— E în regulă, serios, l-am liniștit. Te înțeleg.

Ocean a oftat.

— Poate că o să sune ciudat, știu - sau protest - , dar mi-a plăcut faptul că nu te interesa cine sunt. Că nu mă cunoștea. Că nu știa *nimic* despre mine. Și nu mă refer la prima zi, ci la toate lunile care au urmat, mi-a

zis. Am tot așteptat să afli - mă gândeam că poate o să mă vezi la întrunirile dinaintea meciurilor sau că vei veni la vreun eveniment sau ceva similar. Dar n-a fost așa. Nici măcar nu mă vedeai după ore.

— După ore? am zis.

Și atunci, într-un moment de limpezime a minții, mi-am amintit că l-am zărit în ușa sălii noastre de dans. Și, câteva clipe mai târziu, părăsise sala de sport.

— Ce faci după ore?

Ocean a râs.

— Vezi? La asta mă refer. Mă duc la antrenamente, mi-a răspuns. Suntem mereu la sala de sport. Te-am văzut intrând în sala de dans cu tipii ăia și mă întrebam dacă poate, a zis, râzând din nou, nu știi, poate că într-o bună zi o să treci pe lângă mine. Și o să mă vezi în echipament de baschet. Doar că nu s-a întâmplat niciodată. Și m-am obișnuit să vorbesc cu tine așa. Fără gălăgia din jur. Ca și cum ți-ai fi dorit cu adevărat să mă cunoști.

— Dar chiar mi-am dorit să te cunosc, am recunoscut eu. Și încă îmi mai doresc.

El a oftat.

— Și atunci, de ce dai înapoi? De ce renunți la toate astea?

— Nu trebuie să renunțăm la nimic. Putem să fim din nou prieteni. Să stăm de vorbă, i-am zis. Și totodată să păstrăm o anumită distanță.

— Eu nu vreau distanță, mi-a zis el. Nu mi-am dorit asta niciodată.

Nu știam ce să zic. Mă durea sufletul.

—Tu chiar îți dorești asta? m-a întrebat, și vocea îi suna din nou încordată. Tu chiar îți dorești să fii departe de mine? Sincer?

—Normal că nu, am șoptit.

A tăcut o clipă, două. Apoi mi-a vorbit din nou, cu blândețe. Era atât de dulce!

—Iubito, te rog, nu face asta, mi-a cerut.

M-am simțit străbătută de un fior care m-a lăsat o clipă fără suflare. Acel *iubito* era totul și nimic în același timp. Cuvântul era atât de încărcat de emoție, de parcă își dorea să fiu a lui, de parcă își dorea să ne aparținem unul altuia.

— Te rog, mi-a șoptit. Hai să fim un cuplu. Să ieșim împreună. Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

Mi-a zis că-mi promite că nu va mai încerca să mă sărute, iar eu voiam să-i răspund „să nu cumva să îndrăznești să nu mă mai săruți”, dar m-am abținut.

În schimb, am făcut exact ceea ce îmi propusesem să nu fac.

Și anume, am cedat

.22

DOUĂZECI SI DOI

t

Pe negândite, la școală totul devenise al naibii de ciudat.

Din persoana pe care oamenii pretindeau că nu o văd, acum se holbau la mine fără ocolișuri. Unii elevi

nici nu se mai deranjau să se ferească atunci când treceam prin preajmă, ci vorbeau deschis despre mine. De fapt, unii dintre ei chiar mă arătau cu degetul.

Faptul că mă antrenasem să ignor chipurile celorlalți îmi era acum de folos. Nu mă uitam la nimeni și nimic atunci când treceam pe culoare. Ocean și cu mine nu aveam niciun plan; nu ne gândiserăm cum va fi ziua de azi, pentru că Ocean era absolut sigur că totul va decurge bine, că suntem înconjurați de niște idioți și că nimic din toate astea nu conta. Știam că se înșela, desigur, că totul conta, că înotam prin acea canalizare numită liceu și că nu era în beneficiul nostru să pretindem altceva. Știam că era doar o chestiune de timp până când lucrurile vor lua o turnură urâtă. Dar, cel puțin, acea primă zi a fost complet lipsită de incidente. Sau cam așa ceva.

Primele patru ore au trecut ușor. M-am detașat complet; mi-am ascuns căștile sub eșarfă și am ascultat muzică, în timp ce lumea își vedea de ale ei. Era destul de bine. În plus, Ocean și cu mine nu ne-am așezat unul lângă celălalt la ora domnului Jordan, așa că povestea noastră era discretă. Ocean a venit la mine după ce s-a sunat de ieșire, zâmbind atât de larg, încât toată fața i se luminase. M-a salutat. Eu i-am răspuns. Apoi ne-am despărțit. Mai departe aveam cursuri diferite.

Pe la prânz, situația a luat-o razna.

O fată necunoscută m-a încolțit. S-a întâmplat rapid. M-a luat complet pe neașteptate. M-a împins spre una dintre băncile de picnic din curte.

Eram șocată.

— Pot să te ajut cu ceva? m-am răstit la ea.

Era o indiană frumoasă. Avea părul lung și închis la culoare și ochii foarte expresivi, care astăzi îmi spuneau răspicat că și-ar dori să mă ucidă. Era foarte palidă.

— Ești un model jalnic pentru fetele musulmane *de pretu- tinden* V. mi-a zis.

Eram atât de surprinsă, încât practic am început să râd. Scurt, și totuși am râs.

Îmi imaginasem atâtea feluri în care ziua asta ar fi putut să meargă prost, dar la asta nu mă așteptasem.

O clipă am crezut că glumește. Am așteptat să-și retragă cuvintele și să-mi zâmbească.

Dar nu a făcut-o.

— Vorbești serios? am întrebat-o.

— Știi cât trebuie să muncesc zi de zi ca să îndrept răul pe care cei ca tine îl fac credinței noastre?

Imaginii femeii musulmane, în general?

De data asta m-am încruntat.

— Ce naiba spui acolo?

— E interzis să umbli de colo-colo, sărutându-te cu băieți! mi-a aruncat ea.

Am privit-o cu atenție.

— Tu nu ai sărutat niciodată un băiat?

— Aici nu e vorba despre mine, ci despre tine, s-a răstii ea. Porți hijab, mi-a zis. E o lipsă de respect la adresa tuturor lucrurilor pe care trebuia să le susții.

— Ăăă, bine, am zis, mijind ochii la ea și schițând un zâmbet.

I-am arătat degetul mijlociu și mi-am văzut mai departe de drum.

Ea s-a ținut după mine.

— Fetele ca tine nu merită să poarte hijab, mi-a zis, ținând pasul cu mine. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai renunța la el!

În cele din urmă, m-am oprit. Am oftat și m-am întors spre ea.

— Ești întruchiparea a tot ce e mai rău în oameni, știai asta? A tot ce e mai rău în religie. Cei ca tine ne fac pe noi, ceilalți, să părem nebuni! Și nici măcar nu cred că îți dai seama de asta, am zis clătinând din cap. Nu știi absolut nimic despre mine, înțelege? Habar nu ai cum am trăit, prin ce am trecut și de ce aleg să port hijab. Și nu e datoria ta să mă judeci pe mine și stilul meu de viață. Sunt o ființă umană cât de poate de bună, ai înțeles? Cât despre tine, n-ai decât să te duci dracului!

A rămas cu gura căscată, într-o expresie atât de dramatică, încât o clipă a părut un personaj dintr-o bandă desenată. A deschis ochii incredibil de mult și gura ei forma un „o” perfect.

— Uau! a exclamat ea.

— La revedere!

— Ești și mai îngrozitoare decât te credeam.

— Cum zici tu.

— O să mă rog pentru tine.

— Mersi! i-am zis și am luat-o din nou din loc. Am un test după prânz, așa că ar fi grozav dacă ți-ai putea canaliza întreaga energie în acea direcție.

— Ești o ființă groaznică! mi-a strigat.

Eu am plecat, făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun.

Ocean stătea sub copacul meu.

Când m-a văzut apropiindu-mă, s-a ridicat.

— Bună! mi-a zis.

Avea o privire atât de luminoasă - de fericită - în lumina soarelui! Era o zi frumoasă, de sfârșit de octombrie. Oficial, era toamnă. Era răcoare, și îmi plăcea la nebunie!

— Bună! i-am răspuns zâmbind.

— Cum a fost ziua asta pentru tine? am întrebat amândoi în același timp.

— Ciudată, am răspuns la unison. El a râs.

— Da, a zis, trecându-și mâna prin păr. Ciudată rău. M-am abținut cu greu să nu-i spun *Ți-am zis eu*, pentru că

nu voiam să fiu genul acela de persoană, cu toate că îi spuseseam că așa va fi, prin urmare am ales o variațiune a aceleiași fraze, sperând că nu o să observe:

— Da, i-am zis. Mi-am... imaginat că așa va fi.

— Da, da. Știu, mi-a spus rânjind.

— Așadar, am zis, întorcându-i zâmbetul. **Îți** pare rău? Ești gata să renunți?

— Nu! mi-a răspuns, părând o clipă de-a dreptul supărat. Bineînțeles că nu.

Bine, am ridicat eu din umeri. **În** cazul ăsta, să înceapă distracția

!23

douazec **T** **si** **trei**

»

Primele două săptămâni nu au fost chiar așa de rele cum mă așteptasem, cu excepția faptului că începusem postul, care mă cam obosea. Sincer, Ramadanul era luna mea preferată din an, oricât de bizar ar suna. Majoritatea oamenilor nu se omorau să țină post o lună întreagă - în fiecare zi de la răsărit până la apus dar mie îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea nespus senzația pe care mi-o dădea. Simțeam că mi se deschidea sufletul și mi se ascutea mintea; atunci îmi simțeam mintea limpede cum rareori mi se mai întâmpla în tot restul anului. Și asta mă făcea parcă mai puternică. După ce supraviețuiam unei luni întregi de concentrare și autodisciplină, mă consideram în stare să depășesc orice obstacol. Fie mental, fie fizic.

Navid *ura* asta.

Toată ziua nu făcea decât să se plângă. Nu era niciodată mai enervant decât în timpul Ramadanului. Se văicărea întruna. Sustinea că postul îi distruge dieta echilibrată, constând în grătar din piept de pui, și își studia mușchii abdominali în oglindă. Zicea că postul îl încetinește, că mușchii lui au nevoie de energie, că toate eforturile lui se duceau pe apa sâmbetei, că pierde prea mult în greutate, că slăbește pe zi ce trece mai tare și că nu știa ce se va alege de musculatura lui,

pe care se chinuise să o lucreze atât de mult! În plus, îl dureau capul, era obosit și îi era sete; apoi își studia din nou abdomenul și, scoțând un sunet furios, exclama: „E un mare rahat!”

Și o ținea așa cât era ziua de lungă.

Deloc surprinzător, Ocean era curios în legătură cu toată povestea. Renunțasem să mai folosesc cuvântul *fascinat* ca să descriu felul în care se atașa de mine și de viața mea, fiindcă sensul peiorativ al cuvântului nu mi se mai părea corect. De fapt, sentimentele lui păreau atât de sincere, încât nici măcar nu mai eram în stare să-l tachinez în această privință. Era genul pe care îl răneai ușor. Într-o zi, când m-a întrebat din nou despre mâncarea persană, iar eu m-am amuzat că știe așa puține, că avusese impresia că falafelul și humusul sunt mâncăruri de-ale noastre, dintr-odată s-a simțit atât de jenat, încât a refuzat să se mai uite la mine.

Așa că încercam să-l iau cu duhul blândeții.

Așa cum susținuse, lui Ocean nu părea să-i pese de ciudățenia generală care descria situația noastră. Dar eram totodată foarte atenți. Evenimentele legate de baschet deveniseră și mai dese decât mă așteptasem - Ocean era ocupat mai tot timpul. Așa că o luam pas cu pas.

La început nu am făcut prea multe.

Nu i-am cunoscut pe prietenii lui. Nu m-am dus la el acasă. Nu petreceam tot timpul împreună; nici măcar nu mâneam mereu la prânz împreună. Ca să fiu sinceră, toate astea se întâmplau la propunerea mea, nu a lui. Ocean nu era prea încântat de distanța pe care o impuneam, dar numai așa simțeam că pot să fac față -

voiam ca lumile noastre să se contopească treptat, fără să semene haos -, iar el accepta resemnat. Cu toate astea, îmi era teamă. Mă temeam de toate lucrurile cărora va trebui să le facă față. De cele cu care poate că dădea piept deja.

Îi întrebam zilnic cum se simte, dacă se întâmplase ceva, daci cineva făcuse vreun comentariu, dar el refuza să discute. Zicea că nu vrea să se gândească la asta. Nu voia să întrețină astfel de situații.

Așa că am cedat.

După o săptămână, am renunțat să-l mai iscodesc.

Nu voiam decât să mă bucur de prezența lui.

Weekendul următor avea loc un alt concurs de breakdance, la puțin timp după ce eu și Ocean începuserăm să ieșim, oficial, împreună, și eram foarte entuziasmată. Voiam să vină cu mine, să vadă cum e să asisti personal la așa ceva și, ca bonus, era o ieșire cu aprobarea părinților, ceea ce făcea mai lesne de crezut orice minciună suplimentară pe care le-o spuneam mamei și tatălui meu. Nu aveam de gând să le mărturisesc adevărul despre Ocean, căci nu-mi puteam imagina că m-ar fi lăsat să ies noaptea în compania unui băiat dornic să mă sărute, și nu mă deranja deloc să mint în legătură cu asta. Părinților mei nu le-ar fi păsat de rădăcinile și de religia lui Ocean; știam asta deja. Dimpotrivă, ar fi dezaprobat întâlnirea noastră indiferent cine ar fi fost el. Sub nicio formă nu voiau să accepte faptul că sunt o adolescentă obișnuită, pe care o atrag băieții, și cu asta, basta! Așa că mă simțeam ușurată că nu trebuie să le dau nicio explicație. Toată

povestea era deja suficient de dramatică fără să-i mai implic și pe părinții mei și inevitabilele lor crize.

În ultimă instanță, mi-am zis că o să ticluiesc un plan; aveam să petrec o sâmbătă seară foarte amuzantă. În plus, Ocean îi putea cunoaște oficial pe Navid și pe ceilalți băieți, iar eu aveam ocazia să-l introduc în această lume pe care o iubeam. Dar, când i-am spus lui Ocean, el a părut surprins. Apoi, politico.

— O! a exclamat el. Bine. Sigur. Ceva nu era în regulă.

— Nu-ți surâde planul meu, am zis. Nu ți se pare prea bun. Vorbeam la telefon. Era târziu, foarte târziu, și eu șușoteam din nou de sub așternuturi.

— Nu, nu, mi-a zis râzând. E un plan grozav. Mi-ar plăcea nespun să văd o întrecere din astea - sună excelent -, doar că...

A ezitat. A râs din nou și, în cele din urmă, l-am auzit oftând.

—Ce e? l-am întrebat.

—De fapt, îmi doream să fim singuri.

—O! am exclamat și mi-a venit inima la loc.

—Iar tu mă inviți să ies cu tine și cu încă... patru tipi, a continuat și, din vocea lui, am dedus că zâmbea. Ceea ce e în regulă, dacă asta îți dorești, doar că eu...

—Uau! Ce proastă sunt!

—Ce? Nu, nu ești proastă. Să nu mai spui asta, m-a rugat. Nu ești proastă. Eu sunt egoist. Eram nerăbdător să te am doar pentru mine.

Mi-am simțit obrazii învăluiți de o căldură plăcută și am zâmbit.

—Putem să le facem pe amândouă? mi-a propus. Să participăm la eveniment și apoi, nu știu, să facem ceva doar noi doi?

—Categoric, am încuviințat.

Evenimentul avea loc târziu, mult după apusul soarelui, așa că Navid și cu mine am terminat postul și am cinat înainte să ieșim în oraș. Am mers împreună cu mașina, apoi, când am ajuns, ne-am întâlnit cu Carlos, cu Jacobi și cu Bijan în parcare. Ceva mai târziu și-a făcut apariția și Ocean, dar ne-am întâlnit înăuntru, după ce am schimbat mai întâi câteva mesaje, încăperea era ticsită de lume.

Mai asistasem deja la câteva dueluri - aveau loc aproape la fiecare sfârșit de săptămână -, dar acesta era de departe cel mai important. Trupele din seara aceasta erau mai bune, miza era mai mare. Privind în jur, mi-am dat seama că părinții mei sigur nu știau la ce fel de eveniment consimțiseră să mergem în tot acest timp; nu-mi imaginam că, dacă ar fi venit și ar fi văzut ce se petrecea aici, ar mai fi aprobat să venim.

Nu prea era un loc potrivit pentru niște adolescenți.

Majoritatea celor prezenți păreau studenți - sau aproape -, dar, deși arătau ca o adunătură de huligani, în realitate nu erau. Aspectul participanților era așa cum te-ai fi așteptat - piercing-uri, tatuaje, o puzderie de hanorace și pantaloni de trening -, dar nu îți puteai da seama prea ușor care dintre ei e cel mai bun. Era mereu o surpriză. Știam, de exemplu, că un coreean aflat în celălalt capăt al încăperii, care rareori vorbea și care mereu venea la dueluri îmbrăcat cu aceeași cămașă albă, modestă, aceiași pantaloni și aceiași

ochelari cu rame subțiri, mai târziu se lăsa într-un șort de culoare metalizată și executa mișcările *air flare*¹ ca nimeni altul. Erau momente când, după încheierea duelului și cât timp muzica duduia în continuare, participanții se adunau roată și te dădeau pe spate. Nu era nimic oficial. Era pură adrenalină.

Adoram asta.

Ocean măsura încăperea cu privirea, cu ochii mari. Trupele se pregăteau, juriul se așeza la locul lui, iar DJ-ul încălzea atmosfera, dând basul atât de tare, încât făcea pereții să vibreze. Trebuia să strigăm ca să ne auzim.

— Asta faci tu în weekend? m-a întrebat.

— Asta, plus teme, i-am răspuns râzând, încăperea era atât de aglomerată, încât eu și Ocean ne aflam deja foarte aproape unul de celălalt. Stătea în spatele meu, ca să nu-mi obstrucționeze vederea, și nu i-a trebuit decât un pas ca să elimine distanța de câțiva centimetri dintre noi. I-am simțit mâinile pe talie și am inspirat adânc; m-a tras încet în spate, mai aproape de el. A fost o mișcare discretă; nu cred că a mai observat ceva. Mulțimea era așa de zgomotoasă și dezlănțuită, că abia îi zăream capul lui Navid câțiva metri mai încolo. Dar mi-am petrecut restul serii cu mintea în două locuri în același timp.

Evenimentul a fost uimitor. Duelurile mi s-au părut din- totdeauna palpitate. Adoram să văd oamenii

1 Mișcare acrobatică, în care dansatorul își învârtește corpul în jurul unei axe verticale, rotindu-și picioarele în aer, și descrie o mișcare circulară pe ringul de dans, deplasându-se pe mâini (n. tr.).

făcând lucruri la care erau foarte buni, iar trupele care se duelau erau mereu dintre cele mai bune.

Dar, de data asta, pentru mine nu a mai fost la fel. Eram numai pe jumătate prezentă.

Cealaltă jumătate era concentrată în fiecare clipă la trupul cald și puternic care stătea lipit de mine. Nu crezusem că e posibil ca un lucru atât de simplu să aibă un efect în felul ăsta de puternic asupra sistemului meu cardiovascular, dar inima mea nu-și încetinea nicio clipă bătăile rapide! Nu reușeam să mă relaxez deloc. Nu știam cum. Nu petrecusem niciodată o oră atât de aproape de cineva! Aveam nervii încordați la maximum, iar senzația era cu atât mai intensă, cu cât nu vorbeam mai deloc. Nu știam cum să spun cu voce tare că era o nebunie felul în care cineva poate să transmită altcuiva atâtea senzații cu așa de puțin efort! Dar știam că și eu, și Ocean ne gândeam la același lucru. Îmi dădeam seama din mișcările subtile ale trupului lui. O auzeam în felul în care inspira ușor, dar sacadat. În respirația lui încordată, atunci când s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

—De unde naiba ai apărut?

Am întors capul puțin, cât să-i văd fața, și i-am șoptit:

— Credeam că ți-am spus că m-am mutat aici din California. Râzând, Ocean m-a tras și mai aproape, cuprinzându-mi talia cu brațele, apoi a clătinat din cap și mi-a zis:

—Nu a fost deloc amuzant. A fost o glumă proastă.

—Știu. Îmi pare rău! i-am spus râzând. Doar că îmi dai o stare de agitație.

—Chiar așa?

Eu am dat din cap că da.

*L-am
simțit
inspirâ
nd
adânc,
pieptul
umflân*

*du-i-se.
Nu a
coment
at
nimic,
dar am
percep*

*ut
tremur
ul
respira
ției,
atunci
când a*

expirat. **24**

DOUĂZECI SI PATRU

În seara aceea, Navid m-a scos din încurcătură.

După ce mulțimea s-a retras, mi-a înlesnit plecarea undeva cu Ocean o oră.

—O oră, nu mai mult, m-a avertizat. Doar atât pot să-ți ofer. E târziu deja și, dacă te duc acasă mai târziu de ora unsprezece, mama o să mă ucidă. Bine?

Eu m-am mulțumit să-i zâmbesc.

—Nu, nu, mi-a zis, clătinând din cap. Fără zâmbete. Mă întorc fix într-o oră. Și lasă zâmbitul. Vreau să te găsesc pe jumătate fericită când mă întorc. Dacă te distrezi prea mult, voi fi nevoit să trag o bătaie cuiva. Pari un tip de treabă, dar vreau să-ți fie clar că, dacă-i faci vreun rău, te omor, a zis apoi, uitându-se la Ocean. Ai înțeles?

—Navid...

—Nu, nu, am înțeles, a râs Ocean. E în regulă. Am băgat la cap.

Navid l-a cercetat cu atenție.

—Bun băiat!

—Pa! i-am zis.

Navid a ridicat o sprânceană la mine, apoi, în cele din urmă, a plecat.

Ocean și cu mine am rămas deodată singuri în parcare și, cu toate că luna era abia în primul pătrar, cerul era frumos și strălucitor. **În** aer pluteau un miros înghețat și proaspăt și aroma unei plante al cărei nume nu îl cunoșteam, dar care părea că se trezise la viață în ultimele câteva seri.

Deodată, lumea părea plină de promisiune.

Ocean m-a condus la mașina lui și, abia după ce mi-am pus centura de siguranță, mi-am dat seama că nu îl întrebam unde mergem. Într-un fel, nici nu-mi păsa. Aș fi fost mulțumită doar să stăm în mașină și să ascultăm muzică.

Atunci mi-a zis, fără să-l întreb, că mergem într-un parc.

—E în regulă? m-a întrebat, uitându-se la mine. E unul dintre locurile mele preferate. Voiam să ți-l arăt și ție.

—Sună grozav! i-am zis.

Când a pornit mașina, am coborât geamul și m-am sprijinii de portieră, cu brațele pe geamul deschis și capul lăsat pe brațe. Am închis ochii, savurând vântul care îmi biciuia fața. Adoram vântul. Adoram aroma nopții. Mă umplea de o fericire imposibil de descris.

Ocean a tras într-o parcare.

În depărtare, în lumina felinarelor, se zărea conturul discret al unor dealuri joase, acoperite de verdeață. Părea un parc imens, care se întindea la nesfârșit, dar era, în mod evident, închis la ora aceea.

Și totuși, era luminat de felinarele puternice ale unui teren de baschet din apropiere.

Nu era deloc impresionant. Terenul părea părăsit, iar coșurilor le lipseau plasele. Dar câteva felinare stradale îi dădeau un aspect impunător, în special la această oră târzie din noapte. Ocean a oprit mașina. Deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Doar în depărtare se zărea o lumină difuză, lăptoasă. Deveniserăm niște simple siluete.

—Aici am învățat să joc baschet, mi-a explicat în șoaptă. Aici vin uneori, când simt că îmi pierd mințile, a zis, apoi a făcut o pauză. În ultima vreme vin des aici. Încerc întruna să-mi amintesc că nu am urât dintotdeauna baschetul.

I-am cercetat chipul în întuneric.

Aveam foarte multe să-i spun, dar părea un subiect așa de important pentru el, încât voiam totodată să fiu atentă. Nu știam dacă era bine să-i spun ce aveam de gând.

În cele din urmă i-am zis.

—Nu înțeleg de ce *ești nevoit* să joci baschet! Dacă-ți displace în felul ăsta de mult, nu poți, pur și simplu, nu știu, să renunți?

Ocean a zâmbit. Se uita drept înainte, prin parbriz.

—Apreciez că te-ai gândit să-mi spui asta, mi-a zis. Face ca totul să pară așa de simplu! a zis oftând. Dar, aici, oamenii sunt nebuni după baschet. E mai mult decât un joc. E, mai degrabă, un stil de viață. Dacă renunț, voi dezamăgi o grămadă de lume. Voi enerva o grămadă de lume. Și ar fi... foarte rău.

—Da, înțeleg, am zis. Dar cui îi pasă?

El s-a uitat la mine și a ridicat din sprâncene.

—Vorbesc serios. E adevărat că nu mă pricep la baschet, dar nu-mi e greu să-mi dau seama că ești obligat să faci ceva ce nu-ți dorești. Așa că de ce ai face-o - de ce să te supui la un asemenea chin - de dragul altcuiva? Ce câștigi din asta?

—Nu știu, a zis el încruntându-se. Doar că îi cunosc pe oamenii ăștia. Baschetul este singurul lucru despre care mai discut cu mama. Iar pe antrenorul meu îl știu dintotdeauna - îl cunosc încă dinainte să încep să joc în liceu -, și el și-a pierdut atâta timp ajutându-mă, antrenându-mă. Simt că îi datorez asta. Iar acum se bazează pe mine să joc. Nu doar pentru el, ci pentru întreaga școală. În ultimii doi ani - clasa a unsprezecea și a douăsprezecea - pentru asta ne-am tot pregătit. Echipa mea se bazează pe mine. E greu să dau înapoi acum. Nu pot să-i trimit la naiba pe toți.

Am tăcut o clipă. Îmi era tot mai limpede că sentimentele lui Ocean în legătură cu acest sport erau mult mai complicate decât lăsa să se înțeleagă. Erau atâtea lucruri în legătură cu orașul acesta și cu interesele lui pe care eu încă nu le înțelegeam. Poate că eram incapabilă să o fac.

Cu toate acestea, aveam încredere în instinctul meu.

— Ascultă, i-am zis cu blândețe. Nu cred că ar trebui să continui ceva ce nu te face să te simți bine, înțelegi? Nu trebuie să renunți la baschet. Nu asta e soluția. Vreau să subliniez un lucru. Ceva la care sper

că te vei gândi data viitoare când te simți presat de povestea asta.

— Da?

Am oftat.

— Te gândești întruna dacă-i vei dezamăgi sau nu pe oamenii ăștia. Pe mama ta. Pe antrenor. Pe colegii de echipă. Și pe toți ceilalți. Dar nimănui nu pare să-i pese că te dezamăgește *pe tine*. Ceilalți te rănesc permanent, i-am zis. Iar asta mă face să-i urăsc.

El a clipit.

— Nu e corect, i-am șoptit. În mod evident, suferi din cauza asta, iar lor nu le pasă nici cât negru sub unghie.

Ocean și-a întors privirea.

— Uau! a exclamat el râzând. Nimeni nu mi-a mai expus astfel situația.

Mi-ar plăcea să îți ie singur apărarea. Te frământă atâta cu privire la alții. Dar eu o să-mi fac griji pentru tine. O să fac eu asta pentru tine, bine

?Ocean a înlemnit. S-a întors la mine cu o privire impenetrabilă.

— Bine, a șoptit într-un târziu. Eu am șovăit.

—Scuze! Am fost răutăcioasă? Toată lumea îmi spune că sunt răutăcioasă, dar nu o fac intenționat, nu voiam decât să...

— Eu cred că ești perfectă, m-a întrerupt el.

Pe drumul de întoarcere, am tăcut amândoi. Am stat învăluți într-o tăcere reconfortantă, până când, în cele din urmă, Ocean a dat drumul la radio. M-am uitat la el, la mâinile lui scăldate de lumina lunii, în timp ce alegea o melodie, ale cărei versuri nu le auzeam și nici nu aveam să mi le amintesc vreodată. Inima îmi bătea nebunește.

Mult mai târziu în noaptea aceea, mi-a scris.

îmi e dor de tine
mi-aș dori să te pot ține în brațe

M-am holbat îndelung la cuvintele acelea, copleșită de emoții.

și mie îmi e dor de tine atât de dor

Stăteam întinsă în pat, cu ochii pironiți în tavan.

Abia respiram. Mă întrebam de ce, atunci când te simți bine, îți vine greu să respiri, când telefonul a bâzâit din nou.

ador faptul că te gândești mine
începeam să cred că nimeni nu-și mai face griji pentru mine

Ceva din sinceritatea lui mi-a frânt inima, e ciudat?

să-fi dorești ca un om să-și facă griji pentru tine **nu e ciudat e**

ceva omenesc

Apoi l-am sunat.

—Bună! mi-a zis, dar vocea lui era pierită, oarecum absentă. Părea trist.

- O, iartă-mă! Dormeai?
- Nu, nu. Doar stăteam în pat.
- Și eu.
- Sub pătură?
- Fie vorbim așa, fie nu vorbim deloc, bine? am zis eu, râzând.
- Nu mă pot plânge, mi-a spus, și mai că l-am văzut zâmbind. Accept orice-mi poți oferi.
- Serios?
- Îhî.
- Pari somnoros.
- Da, a recunoscut în șoaptă. Nu știu. Sunt obosit și totodată foarte fericit.
- Chiar așa?
- Da, mi-a șoptit. Mă faci atât de fericit! a zis, a inspirat adânc și a râs. Ești ca un drog pentru mine. Am zâmbit, neștiind ce să-i răspund.
- Mai ești acolo?
- Da, sunt aici.
- La ce te gândești?
- Mă gândeam că mi-ar plăcea să fii aici.
- Da?
- Da. Ar fi grozav.
- El a râs și m-a întrebat de ce.
- Aveam sentimentul că amândoi ne gândeam la același lucru și că niciunul dintre noi nu îi dădea glas. Dar îmi dorisem toată noaptea să îl sărut. De fapt, mă gândisem insistent la asta. Mă gândisem la trupul lui, la cum mă simțisem când mă aflasem în brațele lui, dorindu-mi să mai fim singuri, să avem mai mult timp la dispoziție, visând la mai mult. Mai mult din toate.

Deseori visam cu ochii deschiși că e aici, în camera mea. Mă întrebam cum ar fi să adorm în brațele lui. Voiam să experimentez tot soiul de momente alături de el.

Mă gândeam la asta tot timpul.

Ceva îmi spunea că spera să i-o mărturisesc. Cu voce tare. **În** seara asta. Poate chiar acum. Iar gândul ăsta mă speria de moarte.

Întotdeauna făcuse el pasul și în locul meu.

Mereu își mărturisise deschis sentimentele. Îmi spunea cum se simte, chiar și atunci când un lucru era nesigur, când altfel eu aș fi tăcut.

Așa că am încercat să fiu curajoasă.

— Mi-e dor de tine, i-am șoptit. Știu că nu au trecut decât câteva ore de când te-am văzut, dar îmi e deja dor de tine. Vreau să-ți văd chipul. Vreau să îți simt brațele în jurul meu, am spus închizând ochii. Pari atât de puternic și mă faci să mă simt în siguranță - ești extraordinar! i-am șoptit. Ești atât de minunat, că uneori nu-mi vine să cred că existi cu adevărat!

Am deschis ochii, ținând telefonul încins apăsând pe obrazul îmbujorat, și m-am simțit ușurată când el nu a spus nimic. Am lăsat liniștea să mă învăluie, ascultându-l cum respiră. Tăcerea lui îmi dădea senzația că plutesc, că tocmai aterizasem într-un confesional.

— **În** seara asta mi-am dorit sincer să te sărut, am șoptit. Mi-ar plăcea să fii aici.

L-am auzit oftând.

Sau, mai degrabă, expirând încet și prelung. Avea vocea încordată și ușor gătită când, în cele din urmă, a zis:

— Chiar nu ai cum să ieși din casă la ora asta?

— Mi-aș dori să pot, am zis râzând. Și crede-mă că m-am gândit la asta.

— Nu cred că te-ai gândit la fel de mult ca mine.

— Ar trebui să închid, i-am spus zâmbind. E trei dimineața.

— Chiar așa?

— Da.

— Uau!

Am râs din nou încet.

Ne-am urat noapte bună.

*Am
închis
ochii,
strângă*

*nd
telefon
ul la
piept,
și am
simțit
camera*

învârti ndu-se cu mine.2 5

DOUAZECISI CINCI

Ocean și cu mine am petrecut mai bine de trei săptămâni fără nicio problemă. Din când în când, lumea ne privea întrebătoare, dar regulile mele în legătură cu timpul petrecut împreună nu lăsaseră ca lucrurile să scape de sub control. Vorbeam aproape în fiecare seară, ne vedeam cât de des ne permitea orarul, însă la școală păstram distanța. Curând, majoritatea oamenilor își văzuseră de treburile lor, neavând nimic nou de povestit. Refuzam să le hrănesc bârfele. Nu

răspundeam la întrebările stupide ale celor din jur. Ocean își dorea mult să mă ducă el cu mașina la școală, dar, cu toate că și eu îmi doream la fel de mult, nu i-am acceptat propunerea, fiindcă nu voiam să ne dăm în spectacol.

Lui nu-i plăcea asta. De fapt, ura felul în care îl respingeam. Dar, cu cât mă îndrăgosteam mai tare de el, cu atât voiam să-l protejez mai mult. Și dragostea era tot mai mare în fiecare zi.

Într-o zi ne-am oprit la dulăpiorul meu, ca să-mi schimb cărțile, iar el m-a așteptat sprijinindu-se de peretele metalic al compartimentelor acelora urâte, trăgând cu ochiul din când în când în dulăpiorul meu deschis. Dintr-odată, privirea i s-a însuflețit.

—Ăla e jurnalul tău? m-a întrebat.

A întins mâna și a înșfăcat caietul jerpelit - atunci mi-am simțit inima bătând atât de repede, că parcă vedeam numai scânteii în fața ochilor. I l-am smuls din mână și l-am strâns la piept o clipă, de-a dreptul îngrozită. Nu voiam să-l citească. Niciodată. Aveam să-mi pierd orice fărâmbă de demnitate în prezența lui dacă ar fi citit pasajele lungi care descriau ce simt când sunt cu el - sau măcar în preajma lui. Erau mult prea grăitoare.

Probabil că avea să mă considere nebună.

El s-a amuzat de mine, de expresia mea, de viteza cu care îi smulsesem jurnalul, dar, în final, m-a luat de mână zâmbind. Mi-a mângâiat palma cu degetele și jur că uneori nu era nevoie de nimic mai mult ca să simt că mi se învârtește capul!

Mi-a strâns mâna la piept. Deseori îmi strângea mâinile la piept, iar eu nu înțelegeam exact de ce o face. Nu mi-a explicat niciodată, dar nu mă deranja. Mi se părea adorabil.

—De ce nu vrei să-ți citesc jurnalul? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, cu ochii cât cepele.

—E foarte plictisitor.

El a râs zgomotos.

Îmi amintesc limpede când l-am văzut prima oară - m-am uitat la el exact când Ocean râdea, pentru că simțisem că cineva mă străpungea cu privirea. Rareori îmi venea să caut sursa privirilor ațintite asupra mea, dar acum era altceva. Era o nevoie stringentă. Și atunci m-am întors și l-am văzut pe antrenorul lui de baschet pentru prima dată.

A clătinat din cap la mine.

Eram atât de surprinsă, că am făcut un pas în spate. Nu am știut cine e tipul, până când Ocean nu s-a uitat să vadă ce m-a speriat. Fața i s-a luminat. L-a salutat și, cu toate că tipul - am aflat atunci că era antrenorul Hart - a răspuns frumos cu un semn din cap, am sesizat milisecunda în care a ezitat, analizând detaliile aspectului meu. L-am văzut uitându-se rapid la mâinile noastre împreunate.

Apoi s-a îndepărtat.

Iar eu m-am simțit cuprinsă de o stare de greață

.26

DOUĂZECI SI SASE » »

Ocean a venit pe la noi de Ziua Recunoștinței.

Părinții mei adorați Ziua Recunoștinței și o sărbătoreau foarte frumos. Totodată, mama avea o slăbiciune: ținea mereu ușa deschisă pentru cei care nu aveau unde să meargă, mai ales de sărbători. Era o tradiție în familia noastră. În fiecare an, la masa de Ziua Recunoștinței se strâneau diverși musafiri; mereu era câte cineva - de obicei prieteni de-ai fratelui meu - care nu avea familie cu care să petreacă acea zi sau care își ura familia și nu voia să-și petreacă ziua împreună. Cu toții își găseau refugiu în casa noastră.

Așa îi convinsesem pe părinții mei să-l lase pe Ocean să vină.

Nu le-am spus decât că e un prieten de la școală, un prieten despre care am pretins că nu are cu cine să pregătească un curcan de Ziua Recunoștinței, dar care e foarte interesat de mâncarea persană.

Ultima informație i-a încântat enorm pe părinții mei.

Așteptau mereu ocazia să-i învețe pe alții secretele mâncărurilor persane. Orice mâncare fusese inventată de persani și, chiar dacă n-ar fi inventat-o, cu siguranță o îmbunătățiseră. Dacă știai să le explici cu delicatețe și în detaliu că exista ceva ce persanii nu inventaseră și

nici nu îmbunătățiseră, părinții mei susțineau că atunci probabil că nu merita să încerci acel lucru.

Partea interesantă e că anul acesta Ziua Recunoștinței picase fix în mijlocul Ramadanului, așa că aveam să ne întreru- pem postul și să luăm cina toți odată. Dar începeam devreme pregătirile pentru cină, iar musafirii erau mereu invitați să ne ajute.

Navid s-a văicărit toată ziua, deși primise cea mai simplă sarcină, aceea de a face piureul de cartofi. Ocean îl găsea pe Navid amuzant. Am încercat să-i explic că fratele meu nu făcea nimic, că era extrem de enervant când ținea post, dar Ocean a ridicat din umeri.

— Cu toate astea, e amuzant, mi-a zis.

Poate veți fi surprinși să aflați că părinților mei le-a plăcut enorm de Ocean. Poate pentru că nu i-a contrazis când i-au explicat că în limba persană Shakespeare se pronunță *sheikheh peer*, care înseamnă „șeic bătrân”, și că ei considerau că e o dovadă clară că Shakespeare a fost, de fapt, un erudit persan. Sau poate pentru că Ocean a mâncat tot ce i-au pus în față și pentru că părea că a savurat bucatele din plin. Părinții mei pregătiseră șase feluri de mâncare complet diferite pentru prietenul meu care nu mai încercase niciodată mâncarea persană. Se uitau la el cum mănâncă și, de fiecare dată când spunea că îi place, ei ridicau privirea la mine radiind, mândri ca niște păuni, găsind în Ocean o dovadă în plus că persanii inventaseră exclusiv cele mai bune lucruri, inclusiv mâncarea.

Ocean stătea răbdător lângă tata, căruia îi plăcea să le arate tuturor clipurile lui preferate de pe internet. Nu a dat nici cel mai mic semn de iritare, nici măcar atunci când tata l-a obligat să urmărească videodip după videodip despre designul și eficiența robinetelor de proveniență europeană.

Mai târziu, după terminarea mesei, când mama a pornit samovarul, Ocean a ascultat cu atenție în timp ce părinții mei încercau să-l învețe limba persană. Doar că nu îi explicau cu adevărat, ci doar discutau. Nu înțeleg de ce mama era convinsă că poate întipări în creierul cuiva talentul de a vorbi limba persană.

Tocmai spusese ceva foarte complicat și dădea din cap spre Ocean, despre care credea că va fi un student desăvârșit, fiindcă de ce *n-ar vrea* să învețe persana, câtă vreme persana era, în mod evident, cea mai bună dintre limbi, așa că a repetat fraza. Apoi i-a făcut semn lui Ocean.

—Așadar, ce-am spus? l-a întrebat.

Ocean a făcut ochii cât cepele.

—Nu așa înveți pe cineva o limbă străină, am intervenit eu, dându-mi ochii peste cap. Nu-l poți învăța persana prin osmoză.

Mama m-a concediat, fluturând din mână.

—Înțelege el, mi-a răspuns, uitându-se la Ocean. Înțelegi, nu? Înțelege, i-a zis tatălui meu.

Tata a încuviințat din cap, de parcă era lucrul cel mai limpede din lume.

—Ba nu înțelege! am insistat eu. Nu vă mai purtați atât de ciudat!

—Dar nu suntem ciudați, a protestat tata, cu o expresie jignită. Lui Ocean îi place persana, a zis, uitându-se la prietenul meu. Nu-i așa, băiete?

—Da, a răspuns el.

Iar părinții mei s-au simțit încântați.

—Asta-mi amintește de o poezie pe care am citit-o aseară, a reluat tata, cu privirea tot mai însuflețită.

S-a ridicat în grabă de la masă și a dat fuga după ochelari și după cărți.

Eu am gemut.

—O să stăm aici toată noaptea, i-am șoptit mamei. Oprește-1!

Mama mi-a făcut semn să iau loc.

—*Harf nazan*, mi-a zis, adică „fa liniate”.

Apoi l-a întrebat pe Ocean dacă mai vrea niște ceai, iar el a zis că nu, mulțumesc, și totuși ea i-a mai turnat puțin, iar tata a petrecut restul serii citind și traducând poezie veche persană - Rumi, Hafez, Saadi -, unii dintre cei mai mari poeți, și eu m-am întrebat dacă Ocean va mai sta vreodată de vorbă cu mine. De fapt, adoram acest ritual al părinților mei; petrecusem multe nopți cu ei la masa din bucătărie, mișcată până la lacrimi de câte un vers deosebit de profund. Problema acum era că îți lua o veșnicie să traduci din persana veche în engleză. Chiar și o simplă poezie dura nespus de mult, fiindcă părinții mei petreceau zece minute traducând din persana veche în persana modernă, apoi mă rugau să îi ajut să o traducă din persana modernă în engleză.

— Ei bine, nu e același lucru, au zis douăzeci de minute mai târziu, ridicând mâinile în aer. În engleză, pur și simplu, nu e la fel! Nu are aceeași savoare. Se

pierde din emoție. Va trebui să înveți persană! i-au spus lui Ocean, care s-a mulțumit să le zâmbască.

Nu a durat mult până când au început să-i ceară încuviințarea. Ori de câte ori le spuneam să-l lase, să-i mai dea o pauză, se întorceau la Ocean, așteptând ca el să-i susțină. Desigur că, din politețe, el le-a luat apărarea, insistând că nu îl deranjează, iar mama l-a întrebat încă o dată dacă mai vrea ceai, el a răspuns că nu, dar ea i-a mai turnat puțin, apoi l-a întrebat dacă mai vrea ceva de mâncare și el a zis că nu, mulțumesc, și ea i-a umplut patru caserole cu resturi de mâncare, pe care i le-a pus în față. Totuși, când a văzut mâncarea, Ocean a părut sincer recunoscător, așa că, până la finalul serii, părinții mei erau pe jumătate îndrăgostiți de el, gata să renunțe la mine în schimbul unui adolescent exemplar.

— E atât de politicos! îmi repeta mama întruna. Tu de ce nu ești așa? Cu ce-am greșit noi? a continuat, uitându-se la Ocean. Ocean, *azizam*¹, a zis, te rog să-i spui lui Shirin să nu mai înjure atât.

O clipă, Ocean a fost cât pe ce să se dea de gol. Era gata să izbucnească în râs, dar s-a abținut în ultimul moment.

Eu l-am străfulgerat cu privirea.

Mama continua să vorbească:

— Folosește cuvinte ca „tâmpit” și „rahat” la tot pasul. Și o întreb mereu: Shirin joon², de ce te obsedează rahatul într-atât? De ce e totul de rahat?

— Iisuse! Mamă! am exclamat eu.

1 „Dragul meu”, în lb. persană în orig. (n. tr.).

2 „Dragă”, în lb. persană în orig. (n. tr.).

— Nu-l amesteca pe Iisus în povestea asta! m-a certat ea, arătând spre mine cu lingura de lemn, înainte să-mi dea una după ceafa cu ea.

— O, Doamne! am exclamat. încetează!

Mama a oftat teatral.

— Vezi? i s-a adresat lui Ocean. N-are pic de respect.

El s-a mulțumit să zâmbescă. Părea că abia se abține să nu transforme acel zâmbet într-un hohot de râs. A strâns din buze și și-a dres glasul. Dar ochii îl trădau.

În cele din urmă, a oftat și s-a ridicat, s-a uitat lung la grămada de cutiute de plastic din fața lui și a zis că ar fi mai bine să se retragă. Era miezul nopții. Nu glumeam când vă ziceam de clipurile acelea nesfârșite despre robinete.

Dar, în timp ce-și lua rămas-bun, se uita la mine de parcă nu-și dorea cu adevărat să plece, de parcă îi părea rău că trebuie să o facă. I-am făcut cu mâna din celălalt capăt al încăperii, el le-a mai mulțumit o dată părinților mei și, când l-am văzut îndreptându-se spre sufragerie, am urcat la etaj. Nu voiam să rămân prea mult și să-mi iau la revedere de nenumărate ori. Părinții mei erau prea inteligenți; eram sigură că se prinseseră că sunt îndrăgostită de tipul ăsta, dar nu voiam să creadă că sunt obsedată de el. La nici măcar un minut după ce am închis ușa dormitorului, am auzit un ciocănit discret. Am rămas șocată să-i văd pe Navid și pe Ocean.

— Aveți cincisprezece minute, ne-a zis Navid. Cu plăcere, a adăugat și l-a împins pe Ocean în dormitorul meu.

Ocean zâmbea, clătinând din cap. Și-a trecut o mână prin păr, oftând și râzând în același timp.

— Sunt amuzanți ai tăi, mi-a zis. Navid m-a târât până aici, pretinzând că vrea să-mi arate banca de forță din camera lui. Chiar are așa ceva?

Eu am dat din cap că da. Dar începeam să intru în panică.

Ocean se afla la mine în dormitor, iar eu nu eram pregătită pentru asta. Absolut deloc. Știam că Navid încerca să-mi facă o favoare, dar nu avusesem ocazia să-mi fac ordine în cameră, să mă asigur că nu rămâne vreun sutien la vedere sau să, nu știu, să fac să par mai grozavă decât eram în realitate. Deodată m-am pomenit îngrijorată de cum se vede dormitorul meu prin ochii altcuiva.

Dar Ocean nu se uita în jur.

Patul meu mic, de o persoană, se afla în colțul din dreapta al camerei. Pilota era boțită, iar pernele stăteau unele peste altele, într-un echilibru precar. Pe pat zăceau aruncate la întâmplare câteva haine - un tricou și pantalonii scurți în care dormeam. Telefonul era pe noptieră, conectat la încărcător. Pe peretele opus se afla biroul, pe care se odihneau calculatorul și o grămadă de cărți. În celălalt colț al camerei se afla un manechin, pe care fixasem o haină cu bolduri. Mașina de cusut aștepta alături, pe podea, iar lângă ea, o cutie plină cu toate celelalte materiale necesare - multe papiote, bolduri, o pernuță și plicuri cu ace.

În mijlocul camerei era un amestec de lucruri.

O mână de carioci stăteau înșirate pe covor, lângă un caiet de schițe, un casetofon vechi și o pereche și

mai veche de căști de-ale tatălui meu. Pe perete nu era mare lucru, cu excepția unor schițe în creion, pe care le realizasem cu un an în urmă.

Am examinat încăperea în doar câteva secunde și am hotărât că e în regulă. Pe de altă parte, Ocean încă se uita insistent; el analiza totul și mai îndelung. Mă neliniștea.

—Dacă aș fi știut că o să urci la mine în cameră în seara asta, aș fi... făcut puțină ordine, am zis.

Dar el nu părea să mă audă. Privirea lui rămăsese ațintită asupra patului.

—Aici stai în fiecare seară, când vorbești cu mine? m-a întrebat. Atunci când te ascunzi sub pătură?

Am dat din cap că da.

S-a îndreptat spre pat și s-a așezat. S-a uitat în jur. Apoi mi-a observat pijamalele și s-a zăpăcit o clipă, după care a zis, ridicând privirea la mine:

—O, uau! Poate pare o prostie, dar tocmai mi-am dat seama că trebuie să îți dai jos eșarfa când ajungi acasă.

—Ăăă, da, am zis, râzând scurt. Nu dorm așa.

—Prin urmare, a reluat încruntându-se, noaptea, când vorbești cu mine, arăți cu totul altfel.

—Nu complet diferit. Dar cam așa ceva. Da.

—Și asta porți? m-a întrebat, atingând tricoul și pantalonii scurți de pe pat.

—Asta am purtat noaptea trecută, am încuviințat întrucâtva agitată, da.

— Noaptea trecută, a șoptit el, ridicând din sprâncene.

Apoi a inspirat adânc, și-a mutat privirea și a luat una dintre pernele mele de parcă ar fi fost de sticlă.

Petrecuserăm ore în șir la telefon noaptea trecută, discutând vrute și nevrute, și numai amintirea conversației noastre mi-a făcut inima să tresară. Nu știam exact la ce oră ne culcaserăm într-un final, dar era așa de târziu, că nu-mi mai amintesc decât cum mi-am vârât fără vlagă telefonul sub pernă, înainte să mă las, fericită, pradă viselor.

Voiam să-mi imaginez că și Ocean se gândește la ce mă gândesc eu: că și el simțea relația noastră consolidându-se cu o viteză înspăimântătoare și impresionantă. Nu știam cum sau dacă ar trebui să încetinesc puțin lucrurile. Dar nu aveam cum să știu cu certitudine. Iar Ocean tăcea de atâta vreme, că începeam să mă îngrijorez. Rămăsese nemișcat pe pat, cerce- tându-mi dormitorul cu privirea, așa că starea de nervozitate mi s-a amplificat și mai tare.

—E ciudat rău? am zis într-un târziu. Povestea asta e ciudată rău?

Ocean a râs și s-a ridicat, a clătinat din cap și a zâmbit.

—La asta crezi că mă gândesc acum?

Am ezitat, cumpănind din nou situația.

—Poate?

El a râs din nou. Apoi s-a uitat la ceasul meu de perete.

—Se pare că ne-au mai rămas doar cinci minute, a zis, înaintând și oprindu-se în fața mea.

—Da, am îngăimat.

S-a apropiat și mai mult de mine. Și-a strecurat mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor mei și aproape că mi s-a oprit respirația. M-a tras spre el, trupurile ni s-au atins, iar el s-a aplecat, lipindu-și fruntea de a mea. M-a cuprins de talie și m-a ținut așa o clipă.

— Ascultă, mi-a șoptit. Pot să-ți spun că ești foarte, foarte frumoasă? Am voie să-ți spun asta?

Mi-am simțit obrajii arzând. Stătea atât de aproape, încâl eram convinsă că îmi aude bătăile inimii. Trupurile noastre păreau lipite.

I-am șoptit numele.

M-a sărutat o dată încet, apoi a zăbovit, buzele noastre atin- gându-se în continuare. Îmi tremura tot corpul. Ocean a închis ochii.

— *E o nebunie*, a zis.

Apoi m-a sărutat cu disperare, pe neașteptate, și eu m-am simțit străbătută de un fior și de o căldură explozivă și mistuitoare. Dintr-odată am simțit că mă topesc. Avea buzele moi și mirosea atât de bine, că mi s-a golit mintea. Mâinile mi-au urcat de pe talie, pe spatele lui, și, dintr-o mișcare greșită, le-am băgat sub pulloverul lui.

Am înmărmurit.

Atingerea pielii lui mi-a dat o senzație neașteptată. Inedită. Oarecum înspăimântătoare. Ocean a întrerupt sărutul și a zâmbit discret fără să se retragă.

— Ți-e teamă să mă atingi? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

L-am simțit zâmbind și mai larg.

Atunci, mi-am trecut degetele peste spatele lui neted, și el a inspirat brusc și scurt. I-am simțit mușchii încordându-i-se.

I-am urmărit cu grijă curbura coloanei vertebrale. I-am atins talia, mișcându-mi mâinile pe trupul lui. Părea atât de puternic! Contururile corpului lui erau atât de alarmant de excitante! Tocmai când deveneam mai îndrăzneată, el și-a coborât mâinile, apucându-le pe ale mele.

A mai inspirat o dată neregulat și și-a lipit fața de obrazul meu. A râs tremurat, fără niciun cuvânt. A dat din cap, și atât.

Plăcerea de a mă afla aproape de el nu semăna cu nimic din ce îmi imaginasem până atunci! Era supraréalist. Imposibil. Acum, mă cuprinsese în brațele lui puternice și calde, trăgându-mă și mai mult spre el, și aproape că m-a ridicat de la podea.

O părticică din creierul meu știa că nu e o idee bună. Știam că Navid ar fi putut să apară în orice clipă. Și că părinții mei se aflau la doar câțiva pași de noi. Știam, dar într-un fel nu-mi păsa.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, adormecându-l.

Ocean s-a retras puțin. M-a privit în ochi și dintr-odată ochii lui au devenit intenși. Lucioși, profunzi și înspăimântați.

— Ce-ai face dacă m-aș îndrăgosti de tine? m-a întrebat.

Tot trupul meu i-a răspuns la întrebare. Căldura mi-a invadat sângele și oasele. Inima mi s-a umplut de

emoție și nu am mai știut cum să spun ce gândesc, ce vreau să spun, și anume...

Asta înseamnă dragostea?

Dar nu am mai apucat.

Navid a ciocănit tare la ușă și ne-am despărțit ca așchiile unui obuz.

Ocean era ușor îmbujorat. O clipă s-a uitat în jur, apoi s-a uitat la mine. Nu și-a luat tocmai rămas-bun. Doar m-a privit.

Apoi a plecat.

Două ore mai târziu, mi-a scris.

ești în pat?

da

pot să te întreb ceva ciudat?

M-am holbat o clipă la telefon și am inspirat adânc.

bine

cum arată părul tău?

Am râs zgomotos, apoi mi-am amintit că părinții mei dormeau. Fetelor nu părea că le pasă de părul meu, dar băieții mă întrebaseră asta dintotdeauna. Mereu aceeași întrebare, de care parcă nu se plictiseau niciodată.

e castaniu. Și destul de lung.

Și atunci m-a sunat.

— Bună! mi-a zis.

— Bună! i-am răspuns zâmbind.

— Îmi place că-mi pot imagina locul în care te afli.

Cum arată camera ta.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ai fost azi aici.

— Da. Apropo, mersi pentru invitație! Părinții tăi sunt minunați. M-am distrat grozav!

— Mă bucur că nu ți s-a părut un chin, i-am zis, dar dintr-odată m-am întristat, căci nu știam cum să-i spun

că mi-aș dori ca mama lui să-și revină. Apropo, părinții mei sunt oficial îndrăgostiți de tine.

—Serios?

—Da. Sunt convinsă că m-ar schimba cu tine în orice zi.

Ocean a râs. O vreme nu a mai zis nimic.

—Hei, am spus într-un târziu.

—Da?

—E totul în regulă?

—Da, da, mi-a răspuns cam fără suflare.

—Ești sigur?

—Mă gândeam doar că fratele tău nu prea știe să-și aleagă momentele.

Rămăsesem o clipă în urmă; abia după o secundă am înțeles ce voia să spună.

Nu apucasem să-i răspund la întrebare.

Și deodată m-a cuprins tulburarea.

—La ce te refereai când m-ai întrebat ce aș face? am zis. De ce m-ai întrebat asta?

—Cred că voiam să știu dacă te-ai speria și te-ai îndepărta, mi-a explicat, inspirând scurt.

O parte din mine adora nesiguranța lui. Faptul că parcă habar nu avea că și eu eram în aceeași stare ca el.

—Nu, i-am răspuns încet. Nu m-aș speria.

—Nu?

Nu, i-am zis. Nici gând

.27

DOUĂZECI BI ȘAPTE » »

Ramadanul a luat sfârșit. Am sărbătorit, am schimbat cadouri, iar Navid a devorat toată mâncarea din bucătărie. Semestrul se apropia de sfârșit cu pași repezi. Ne îndreptam spre a doua săptămână din decembrie și reușisem să păstrez o oarecare distanță între mine și Ocean, atât cât puteam să rezistăm.

Trecuseră aproape două luni de când mă sărutase în mașină.

Nu-mi venea să cred.

În pacea calmă și relativă care ne învăluia eforturile de a trece neobservați, timpul gonea pe lângă noi. Zbura, practic. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită! Ocean era *amuzant*. Era minunat și era deștept! Și nu rămâneam niciodată fără subiecte de conversație. Nu avea prea multe ore libere, deoarece baschetul era o activitate extrașcolară solicitantă, care necesita o grămadă de timp, dar mereu găseam o modalitate de a face lucrurile să funcționeze.

Eram mulțumită de compromisul pe care îl făceam. Așa eram în siguranță. Trebuia să trăim cu secretul, dar era mai sigur așa. Nimeni nu știa de relația noastră. În cele din urmă, oamenii încetaseră să se mai holbeze la mine pe culoare.

Și totuși, Ocean își dorea mai mult.

Nu-i plăcea să se ascundă. Zicea că astfel părea că facem ceva greșit și ura asta. Mi-a subliniat iar și iar că

nu îi pasă ce cred ceilalți. Nu-i păsa și nu voia ca niște idioți să dețină un asemenea control asupra vieții lui.

Sincer, nu puteam să-l contrazic.

Și eu mă săturasem să mă tot ascund; mă săturasem să-l evit la școală, să tot cedez în fața cinismului meu. Dar Ocean era mult mai vizibil decât știa și decât înțelegea el însuși. De îndată ce am devenit mai atentă la el - și la lumea lui -, am început să discern nuanțele subtile ale vieții lui. Ocean avea foste prietene în școală. Foști colegi de echipă. Rivalități. Unii tipi erau invidioși pe succesul lui, iar unele fete îl urau pentru că nu le acorda atenție. Și chiar mai important: existau oameni care își clădiseră cariera pe spinarea echipei de baschet a liceului.

Aflasem între timp că Ocean este foarte bun la baschet, dar nu știam cât de bun, până când nu am început să ascult. Era de-abia în clasa a unsprezecea, dar își întrecea detașat colegii de echipă și, ca urmare, atrăgea o grămadă de atenție; se spunea că e suficient de bun, încât să câștige toate titlurile de Jucător al anului la nivel statal și național - și nu doar el, ci și antrenorul lui.

Informația mă tulbura.

Ocean avea acea înfățișare tipic americană grație căreia toate fetele se îndrăgosteau de el, căutătorii de talente știau unde îi este locul, comunitatea îl considera mereu un băiat bun, cu un mare potențial și cu un viitor strălucit. Am încercat să-i explic de ce prezența mea în viața lui avea să fie atât complicată, cât și

controversată, dar Ocean nu a înțeles. Pur și simplu, nu considera că e mare scofală.

Dar nu voiam să ne certăm pe tema asta. Așa că am ajuns la un compromis.

Într-o dimineață am acceptat să mă conducă la școală cu mașina. Credeam că va fi un pas mic și bine chibzuit. Total nevinovat. Dar, desigur, uitam întruna că liceul găzduia un număr infinit de clișee și că, într-un fel, Ocean nu putea fi separat de propriul stereotip. Până și locul în care își lăsa mașina în parcare a școlii părea să aibă importanță. Nu avusesem niciodată un motiv sau vreo dorință să aflu asta, fiindcă eu eram ciudata care mergea pe jos la școală în fiecare zi. Nu avusesem niciodată de-a face cu această parte a campusului dimineața, nu-i văzusem niciodată pe indivizii ăștia și nu vorbisem niciodată cu ei. Dar în ziua aceea, când Ocean mi-a deschis portiera, am pășit într-o lume complet diferită. Toată lumea era prezentă. Aici, în această parcare, se vedea cu prietenii lui în fiecare dimineață.

— O! Uau! a fost o idee proastă, i-am zis când el m-a luat de mână. Ocean, am repetat, a fost o idee proastă.

— Nu e o idee proastă, m-a contrazis, strângându-mă de degete. Nu suntem decât doi oameni care se țin de mână. Nu e sfârșitul lumii.

Și atunci m-am întrebat cum m-aș simți în pielea lui. Cât de sigură și de normală trebuie să fi fost viața lui, ca să spună așa ceva cu atâta nonșalanță și să o și creadă totodată.

Câteodată voiam să-i spun că pentru unii oameni chiar înseamnă sfârșitul lumii.

Dar n-am făcut-o. Nu i-am spus-o, pentru că atenția mi-a fost distrasă. O tăcere descurajantă a pus stăpânire pe grupul din fața noastră și mi-am simțit corpul încordându-se, în timp ce mă uitam în gol, drept înainte. Așteptam ceva, un soi de ostilitate care nu s-a manifestat nicio clipă. Am reușit să ne croim drum prin parcare fără incidente, în vreme ce toate privirile erau ațintite asupra noastră. Nimeni nu mi-a adresat niciun cuvânt. Tăcerea lor părea combinată cu surpriza și mi se părea că încercau să se hotărască ce să creadă. Ce atitudine să ia.

Ocean și cu mine am reacționat complet diferit în această situație.

Eu i-am spus că ar trebui să ne reluăm drumul spre școală separat, că a fost o încercare drăguță, și totuși, o idee proastă.

El nu a fost deloc de acord.

Îmi spunea întruna că lucrurile decurseseră bine, că era ciudat, dar nicidecum rău, și insista în special asupra faptului că nu accepta ca părerile lor să îi controleze viața.

— Vreau să fiu cu tine, mi-a zis. Vreau să te țin de mână și să luăm prânzul împreună, nu vreau să fiu nevoit să mă prefac că nu..., a spus, oftând din greu. Nu vreau să mă prefac că nu te văd, înțelegi? Nu-mi pasă că altora nu le place asta. Nu vreau să-mi fac griji la tot pasul. Cui îi pasă de oamenii ăștia?

— Nu sunt prietenii tăi? l-am întrebat.

— Dacă într-adevăr mi-ar fi prieteni, s-ar bucura pentru mine, mi-a răspuns.

A doua zi a fost mai rău.

A doua zi, când am coborât din mașina lui Ocean, nimeni nu s-a mai arătat surprins. S-au purtat ca niște nesuferiți.

Cineva chiar l-a întrebat:

— Ce naiba te tot afișezi cu Aladdin pe aici, frățioare?

Nu era o insultă nouă pentru mine. Dintr-un motiv sau altul, le plăcea să folosească numele Aladdin ca să mă jignească, ceea ce mă întrista, pentru că mie chiar îmi plăcea Aladdin. Adoram filmul acela în copilărie. Dar dintotdeauna îmi dorisem să le spun că nu e insulta potrivită. Voiam să înțeleagă, în primul rând, că Aladdin era băiat și, în al doilea rând, că nici măcar nu era el cel care își acoperea părul. Nici măcar nu era o insultă corectă, și mă deranja că era așa de inofensivă! Filmul oferea multe variante mai răutăcioase, ca de exemplu, nu știu, să mă compare cu Jafar, dar nu găsisem niciodată momentul potrivit ca să deschid subiectul în acele situații.

Cu toate acestea, Ocean și cu mine am reacționat diferit la insulta lor.

Eu eram iritată, însă Ocean *era furios*.

În acel moment am simțit că Ocean era de fapt și mai puternic decât îmi păruse. Avea un corp subțire și musculos, dar dintr-odată l-am simțit foarte impozant alături de mine. Tot trupul i s-a încordat; mâna lui părea străină într-a mea. Era furios și totodată dezgustat și clătina din cap. Îmi dădeam seama că e gata să spună ceva, când deodată cineva mi-a aruncat în față un rulou cu scorțișoară pe jumătate mâncat.

Eram șocată.

O clipă s-a așternut o tăcere deplină, cât ruloul dulce și lipicios mi-a atins o parte din ochi și obrazul și apoi mi-a alunecat încet pe bărbie și a căzut pe jos. Eșarfa îmi era plină de glazură.

Asta era ceva nou, mi-am zis.

Persoana care a aruncat cu ruloul în mine râdea nebunește, așa că Ocean aproape că și-a ieșit din minți. L-a apucat pe individ de cămașă și l-a zgâlțâit foarte, foarte tare, iar eu nici nu mai știam ce se întâmplă. Eram atât de uimită, că nu mai gândeam limpede. Tot ce mi-am dorit a fost să dispar.

Și așa am și făcut.

Nimeni nu mai aruncase niciodată *cu mâncare* în mine. M-am îndepărtat paralizată de frică, simțindu-mă ca o proastă, umilită și îngrozită. Încercam să-mi croiesc drum spre toaleta fetelor, fiindcă voiam să mă spăl pe față, dar Ocean m-a ajuns din urmă și m-a prins de mijloc.

— Hei, hei..., mi-a zis, abia respirând.

Însă nu voiam să mă uit la el, nu voiam să mă vadă mânjită pe față cu chestia aia, așa că m-am retras. Fără să-l privesc în ochi.

—Ești bine? m-a întrebat. Îmi pare atât de rău!

—Da, am zis, întorcându-mă. Vreau doar să... să mă spăl pe față, OK? Ne vedem mai târziu.

—Stai, stai! m-a rugat.

—Pe mai târziu, Ocean, promit! i-am zis, făcându-i cu mâna și văzându-mi de drum. Sunt bine.

De fapt, nu eram bine. Aveam să fiu bine. Dar nu ajunseseam acolo încă.

Am intrat în baia fetelor și mi-am pus ghiozdanul pe podea. Mi-am desfăcut eșarfa de pe cap și mi-am șters glazura de pe față cu un șervețel de hârtie umed. Am încercat să-mi curăț tot așa și eșarfa, însă fără rezultat. Am oftat. A trebuit să spăl anumite porțiuni din ea în chiuvetă, așa că am udat-o pe toată și eram ușor demoralizată când mi-am înfașurat eșarfa jilavă în jurul gâtului.

Tocmai atunci cineva a intrat în baie.

Mă bucuram că cel puțin mă ștersesem pe față înainte ca fata să intre. Tocmai îmi desfacusem părul strâns în coadă de cal - trebuia să îmi curăț niște glazură din păr și apoi să mi-l leg la loc -, când ea s-a apropiat de chiuveta de alături. Știam că atrăgeam atenția, pentru că îmi pusesem ghiozdanul pe jos, mă descoperisem, iar acum eram înconjurată de grămăjoare de șervețele umede de hârtie, dar speram că nu va observa. Că nu mă va lua la întrebări. Nu știam cine e și nici nu mă interesa; pur și simplu, nu voiam să am de-a face cu nimeni astăzi.

—Bună! m-a salutat fata și, instinctiv, am ridicat capul.

O să țin minte toată viața clipa în care părul mi-a încadrat chipul, răsfirându-se în valuri lungi, când m-am întors, cu elasticul de păr prins pe încheietura mâinii.

I-am aruncat o privire întrebătoare. Iar ea mi-a făcut o poză.

—Ce naiba?! am izbucnit, retrăgându-mă nedumerită. De ce mi-ai...

—Mersi! mi-a zis, zâmbind.

Eram uluită. A ieșit pe ușă, iar mie mi-a luat o clipă să-mi revin. Și câteva secunde în plus ca să înțeleg. Iar când am înțeles, am încremenit. Și m-a cuprins o greață de am crezut că o să leșin.

Fuse o zi mizerabilă.

În cele din urmă, Ocean m-a găsit pe culoar. M-a luat de mână, iar când m-am întors, la început, nu a spus nimic, ci doar s-a uitat la mine.

— O fată mi-a făcut o fotografie în baie, i-am șoptit. El a inspirat încordat.

—Da, mi-a zis. Știu.

—Știi?

El a dat din cap că da.

M-am întors. Îmi venea să plâng, dar îmi jurasem că nu o să o fac. Îmi promisesem. În schimb, am șoptit:

— Ce se întâmplă, Ocean? Ce se petrece aici? El a clătinat din cap. Părea distrus.

—E vina mea, mi-a zis. E numai vina mea. Ar fi trebuit să te ascult, să nu permit una ca asta...

Și atunci un tip pe care nu îl mai văzusem în viața mea a trecut pe lângă noi, l-a bătut pe Ocean pe spinare și a zis:

— Băiete, te înțeleg, și eu aș vrea o bucățică din asta... Ocean l-a împins cu putere, iar tipul, furios, a strigat ceva și s-a prăbușit pe spate, aterizând pe coate.

—Ce naiba ai? i-a zis Ocean. Ce te-a apucat?

Au început să țipe unul la celălalt, dar eu nu mai suportam.

Simțeam nevoia să plec.

Știam câte ceva despre camerele digitale, dar nu aveam una, așa că în clipa aceea nu înțelegeam cum răspândise lumea atât de repede fotografiile cu mine! Știam doar că cineva mă fotografiase fără eșarfa - fără acordul meu -, iar acum trimitea fotografia tuturor. Era un soi de violare a intimității, cu care nu mai avusesem nimicând de-a face. Îmi venea să urlu.

Era părul *meu* și îmi venea să urlu.

Era părul meu, era fața mea, era corpul meu și era treaba mea ce fac cu ele.

Bineînțeles că nimănui nu-i păsa.

Am chiulit de la școală.

Ocean voia să vină cu mine. Se scuza întruna și încerca din răputeri să îndrepte lucrurile, dar eu nu îmi doream decât să fiu singură. Aveam nevoie de timp.

Așa că am plecat.

M-am plimbat o vreme, încercând să-mi limpezesc gândurile. Nu știam ce altceva să fac. O parte din mine își dorea să se întoarcă acasă, dar mă temeam că, dacă mă închid în dormitor, nu voi mai ieși niciodată. Și nici nu-mi doream să plâng, pentru nimic în lume.

Cu toate astea, îmi venea să plâng și totodată să urlu, dar nu voiam să dau frâu sentimentelor. Nu voiam decât să trec peste asta. Voiam să supraviețuiesc întâmplării fără să mă pierd cu firea.

Câteva ore mai târziu, când mi-a scris Navid, am știut că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. Dacă Navid auzise povestea, însemna că lucrurile luaseră amploare. Așa că el era îngrijorat.

L-am asigurat că sunt în regulă și că am plecat din campus. Sfârșisem prin a mă ascunde într-o bibliotecă locală. Mă oprisem dinadins la secțiunea cu cărți de groază.

Navid mi-a zis să mă duc la antrenament.
de ce?

pentru că o să te ajute să te gândești la altceva o vreme

Am oftat.

cât e de grav?

Câteva secunde mai târziu, mi-a răspuns:

păi, grozav nu e

M-am strecurat înapoi în campus abia când am fost sigură că, oficial, orele se terminaseră. M-am dus la vestiar să îmi iau geanta cu echipamentul, dar, când am deschis ușa, a căzut o bucată de hârtie. Am despăturit-o și înăuntru am descoperit două fotografii cu mine, printate una lângă cealaltă. Într-una purtam eșarfa, în cealaltă nu.

M-am uitat confuză la cea din urmă, însă nimic altceva nu era în neregulă cu fotografia. Era o poză perfect normală. Din- totdeauna îmi plăcuse părul meu. Mi se părea frumos. Arăta bine în fotografie, de fapt arăta chiar mai bine decât în realitate. Dar această constatare a făcut întâmplarea și mai dureroasă. Era mai evident ca niciodată că nu se voia o glumă proastă; ideea nu era să mă facă să par urâtă sau proastă. Cea

care făcuse asta voise să mă demaște fără permisiunea mea, să mă umilească, încăl- cându-mi intenționat decizia de a păstra pentru mine anumite părți din corpul meu. Voiau să mă priveze de puterea pe care credeam că o am asupra propriului corp.

Era o trădare care durea mai tare decât orice altceva.

Când am ajuns la antrenament, Navid părea trist.

— Te simți bine? m-a întrebat îmbrățișându-mă.

— Da, i-am zis. Școala asta e de rahat.

El a inspirat adânc. M-a mai strâns o dată la piept înainte să-mi dea drumul.

— Da, a zis, apoi a expirat. Așa e.

— Oamenii sunt atât de nebuni! mi-a zis Bijan, clătînând din cap. Îmi pare rău că treci prin asta!

Nu știam ce să-i răspund. Așa că am schițat un zâmbet.

Carlos și Jacobi mă compătimeau.

— Hei, să-mi arăți pe cine vrei să caftesc pentru tine. O fac cu plăcere! s-a oferit Carlos.

Atunci am zâmbit de-a dreptul.

— Nici măcar nu știu cine a facut-o, i-am zis. Adică, am văzut-o pe fata care m-a fotografiat, dar asta-i tot ce știu, am spus, oftând. Nu cunosc pe nimeni în școala asta.

Atunci, Jacobi m-a întrebat ce s-a întâmplat, cum reușise fata să mă fotografieze, și le-am povestit că mă dusesem la baie să mă spăl, pentru că un individ îmi aruncase în față cu un rulou cu scortişoară, și am încercat să râd, astfel încât întâmplarea să pară amuzantă, dar dintr-odată toți patru au tăcut.

Privirile lor erau inexpressive.

— A aruncat cineva în tine cu un rulou cu scorțișoară? a repetat Navid, consternat. Faci mișto de mine?

Eu am clipit și am ezitat.

— Nu.

— Cine? a întrebat Jacobi de astă dată? Cine a făcut asta?

— Nu știu...

— Nenorocitul! a exclamat Carlos.

— Și Ocean n-a făcut nimic? a intervenit Bijan. L-a lăsat să arunce cu mâncare în tine?

— Ce? Nu! am zis repede. Nu, nu, Ocean cred că s-a luat la bătaie cu tipul, doar că eu am plecat și nu am mai...

— Așadar Ocean îl cunoaște pe individul ăla, a reluat Bijan fără să se uite la mine, ci la Navid.

— Adică, așa cred, am zis prudentă, dar nu cred că e...

— Știi ceva, la naiba cu prostia asta! a exclamat Navid și și-a luat lucrurile.

Și ceilalți au făcut la fel. Cu toții și-au strâns lucrurile.

— Stați puțin! Unde vă duceți?

— Nu te teme! mi-a zis Carlos.

— Ne vedem acasă! mi-a spus Navid, strângându-mă de braț când a trecut pe lângă mine.

— Navid, stai!

— Te descurci să te întorci singură acasă azi? m-a întrebat Jacobi.

— Da, i-am răspuns. Da, dar...

— Bine, excelent! Ne vedem mâine.

Și au plecat.

A doua zi am aflat că îl bătuseră măr pe tipul acela, fiindcă poliția a venit la noi acasă, căutându-l pe Navid, care a ridicat din umeri. Le-a spus părinților mei, care erau îngroziți, că fusese o mare neînțelegere. I se părea hilar. Le-a zis că albi sunt singurii care cheamă vreodată poliția când văd bătăi pe stradă.

În cele din urmă, puștiul nu a depus plângere. Așa că incidentul a trecut.

Totul avea să fie bine pentru Navid.

*în
schimb,
pentru
mine
situația
devenea
a din*

ce în ce mai rea. 2\$

DOUAZEC T SI OPT

»

Una era să trebuiască să dau eu piept cu o asemenea situație. Mai trecusem prin asta și altă dată. Știam cum să fac față loviturilor și cum să merg mai departe, cu toate că mă răneau. Am avut grijă să mă arăt complet nepăsătoare în legătură cu poza aceea, astfel că, în câteva zile, toată tărășenia a fost dată uitării. Nu am alimentat-o. Deloc. Și s-a stins de la sine.

Pe de altă parte, pentru Ocean era ceva nou.

Cei din jur își dăduseră acum arama pe față. Și îl vedeam cum încearcă să depășească experiența copleșitoare și cumplită...

Era ca un copil care auzea vorbindu-se despre moarte pentru prima oară.

Dintr-odată, lumea nu-i mai dădea pace. Peste noapte, chipul meu devenise celebru, iar faptul că

Navid îl bătuse pe unul dintre puștii ăia pentru că aruncase cu un rulou în mine complicase și mai tare lucrurile. Nu-mi plăceau metodele lui Navid, dar un lucru știu sigur: nimeni nu avea să mai arunce vreodată cu ceva în mine. Însă acum, colegii erau îngroziți numai la gândul de a fi în preajma mea. Erau furioși și speriați totodată, probabil cea mai periculoasă combinație de sentimente, iar faptul că Ocean umbla cu mine era mai scandalos ca oricând! Prietenii lui îi spuneau lucruri îngrozitoare despre el și despre mine - lucruri pe care nu vreau să le repet -, iar el era pus în poziția ingrată de a-mi lua apărarea în fața acestor afirmații injurioase la adresa credinței mele, a ceea ce înseamnă să fii musulman, sau a cum e să fii eu. Era epuizant.

Cu toate acestea, Ocean jura că nu îi pasă.

Lui nu, dar mie da.

Simțeam cum mă retrag în cochilia mea, din dorința de a ne salva, atât pe el, cât și pe mine, sacrificându-ne astfel fericirea recent descoperită, și știam că simte că asta se întâmplă. Simțea distanța tot mai mare dintre noi - mă vedea retrăgându-mă și închizându-mă în mine -, iar eu îi deslușeam panica. I-o ghiceam în felul cum mă privea. I-o distingeam în glas atunci când mă întreba *Te simți bine?* seara, la telefon. O simțeam când mă atingeă discret, temându-se că m-ar putea speria în orice clipă.

Dar, cu cât mă retrăgeam eu mai tare, cu atât mai ferm devenea el.

Ocean făcuse o alegere și era așa de hotărât să și-o urmeze, încât înfuria pe toată lumea. Prietenii îl

respingeau, dar nu-i păsa; antrenorul îl necăjea întruna vorbindu-i despre mine, dar el îl ignora.

Cred că îi scotea din minți tocmai faptul că nu era în asentimentul lor, că nu dădea doi bani pe părerile celor pe care îi cunoștea dinainte să mă fi cunoscut pe mine.

Era jumătatea lui decembrie, cu o săptămână înainte de vacanța de iarnă, când lucrurile au luat o întorsătură foarte urâtă.

La urma urmei, nu era decât o glumă.

O glumă stupidă. Cineva a vrut să-i joace un renghi lui Ocean, iar situația a ieșit complet de sub control, aruncându-ne în aer tot universul.

Un necunoscut a spart sistemul de protecție al calculatoarelor și a trimis un e-mail către întreaga bază de date a școlii. Toți elevii și profesorii din zonă - chiar și părinții care se aflau pe lista de e-mail a școlii - au primit acest mesaj. Era îngrozitor! Și nici măcar nu făcea referire la mine, ci la Ocean.

Era acuzat că e susținător al terorismului, că e împotriva Americii, că sprijină ideea de a omorî oameni nevinovați, fiindcă își dorea să aibă acces la șaptezeci și două de virgine. Mesajul propunea eliminarea lui din echipă. Afirma că nu e un reprezentant demn de orașul lui, că e o rușine pentru veteranii care susțineau meciurile lor. Îi atribuiau diverse apelative îngrozitoare. Și, desigur, mai rău era că apărea și o fotografie cu noi doi ținându-ne de mână în școală. Iată dovada că e prieten cu dușmanul, părea să sublinieze!

Școala a început să primească apeluri furioase. Scrisori. Părinții îngroziți cereau o explicație, o întrevedere, o întâlnire în cadrul primăriei. Nu mi-am imaginat niciodată că oamenilor le pasă atât de mult de dramele care învăluie echipa de baschet a școlii, dar, la naiba!, se pare că era ceva important! S-a dovedit că Ocean Desmond James era un personaj important. Până la întâmplarea cu pricina, cred că nici măcar el nu își dăduse seama cât de important e!

Cu toate acestea, era lesne de înțeles cum se ajunsese aici. Mă așteptasem. Mă temusem de momentul acesta. Însă lui Ocean îi era greu să se obișnuiască cu ideea că lumea e plină de astfel de persoane îngrozitoare. Am încercat să-i explic că dintotdeauna au existat fanatici și rasiști. Mi-a zis că el nu-i privise niciodată astfel, că nu-i crezuse niciodată capabili de așa ceva, iar eu i-am răspuns că îl înțeleg, însă că el văzuse lucrurile dintr-o perspectivă a clasei privilegiate.

Era șocat.

Nu mai aveam intimitate nicăieri - nici măcar ca să discutăm despre cele întâmplate. Vorbeam noaptea, desigur, dar ziua rareori aveam ocazia să ne întâlnim față-n față. La școală încă se făcea vâlvă pe tema asta, așa că nici măcar nu mai puteam să ne oprim și să stăm de vorbă pe culoar. Fiecare curs era un chin. Până și profesorii păreau îngroziți. Numai domnul Jordan era înțeleghător, însă știam că nu putea face prea multe. Persoane cu care nu schimbasem niciodată nici măcar o privire se apropiau zilnic și îmi șopteau diverse lucruri când mă așezam.

—Ce trebuie să facă pentru a obține cele șaptezeci și două de virgine?

—Nu e împotriva religiei tale să te întâlnești cu băieți albi?

—Așadar ești rudă cu Saddam Hussein?

Îi trimiteam pe toți la dracu'; dar era ca în jocul *Omoară cârțița* - continuau să apară la nesfârșit.

Într-o după-amiază, Ocean a chiulit de la un antrenament de baschet, ca să petrecem în cele din urmă o clipă în doi. De la o vreme, antrenorul chema echipa la antrenamente suplimentare și de prisos, iar Ocean susținea că o face ca să-l mențină pe el ocupat - că se străduia să ne țină la distanță. Știam că decizia lui Ocean de a lipsi de la antrenament avea să se întoarcă împotriva noastră, și totodată eram recunoscătoare pentru aceste clipe de liniște. Muream de nerăbdare să-l văd, să-i vorbesc între patru ochi și să mă conving cu ochii mei că se simte bine.

Stăteam în mașina lui, în parcare restaurantului IHOP.

Ocean își sprijinea capul de geam, ținându-și ochii închiși, și îmi povestea cum evoluaseră lucrurile în ultima vreme. Antrenorul îl implora să pună capăt situației, explicându-i că avea să fie ușor: școala îi lua o declarație conform căreia nu fusese decât o farsă, o prostie. Nimic mai mult. Și cu asta, basta!

M-am încruntat.

Ocean era supărat, dar nu înțelegeam de ce. Nu părea o idee chiar așa de rea!

—De fapt, pare soluția perfectă, i-am zis. E simplu.

Atunci Ocean a râs, fără vlagă. În cele din urmă, s-a uitat în

ochii mei și mi-a zis:

— Pentru ca declarația să stea în picioare, va trebui să nu mai fiu văzut niciodată cu tine.

M-am simțit de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în stomac.

— O! am exclamat.

De fapt, cel mai bine ar fi ca lumea să nu mai facă niciodată legătura între mine și Ocean, îi spusese antrenorul. Deja circulau prin școală nenumărate zvonuri la adresa noastră, iar acum fotografia cu noi doi era prea mult, i-a zis. Era o chestiune de natură politică. Toate știrile păreau să indice faptul că ne pregăteam să începem un război cu Irakul și, cu toate că știrile erau mereu nebunești, în ultima vreme deveniseră cu adevărat dementiale. Toată lumea era cu nervii întinși la maximum. Toată lumea era ca pe arcuri. Antrenorul lui Ocean voia să le spună tuturor că fotografia cu noi doi împreună era o farsă, că fusese prelucrată în Photoshop, dar explicația ar fi fost credibilă doar dacă Ocean ar fi promis că nu-și va mai petrece timpul cu mine. Nu trebuia să mai apară poze cu noi doi împreună.

— O! am repetat.

— Da.

Ocean părea epuizat. Și-a trecut ambele mâini prin păr.

— Și atunci, am zis, inspirând adânc și dureros, adică... aș înțelege dacă tu...

— Nu! a zis Ocean și s-a ridicat, deodată speriat. Nu! Nu, la naiba, dă-l încolo, la naiba cu toți, nu-mi pasă!

— Dar...

El a clătinat energic din cap.

— Nu! a zis încă o dată și s-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred că te-ai gândi măcar să... Nu, nici nu încape discuție! I-am zis să se ducă dracului!

O clipă n-am știut ce să zic. Mă simțeam deopotrivă furioasă, rănită și enorm de fericită, toate în același timp. Habar n-aveam cărei emoții să mă las pradă, care dintre ele m-ar fi condus în direcția corectă. Știam că faptul că îmi doream să fiu cu Ocean nu garanta și că o să funcționeze.

Ocean trebuie să-mi fi ghicit lesne gândurile, căci s-a aplecat și m-a luat de mâini.

— Nu e mare scofală, bine? Poate că acum așa pare, dar îți promit că totul o să se rezolve. Nimic din toate astea nu contează. Nimic. Și nu schimbă deloc ceea ce simt.

Dar eu nu îl mai puteam privi în ochi.

— Te rog! mi-a zis. Nu îmi pasă. Sincer. Nu-mi pasă dacă mă elimină din echipă. Nimic din toate astea nu mă interesează. Niciodată nu m-au interesat.

— Da, am șoptit.

Însă eram convinsă că prezența mea în viața lui nu făcuse decât să-i îngreuneze situația.

Lui nu-i păsa.

Dar mie, da.

Mie îmi păsa. Conflictul luase amploare, și încă repede, și nu mai puteam să pretind că nu îmi este

teamă. Mă durea faptul că Ocean avea să fie evitat de toată lumea din oraș. Îmi păsa de șansele lui. Îmi păsa de viitorul lui. I-am explicat că, dacă va fi eliminat din echipă, va rata ocazia de a mai primi o bursă, iar el mi-a zis să nu-mi fac griji în privința asta, că nici măcar nu are nevoie de bursă, că mama lui pusese bine o parte din moștenirea ei, tocmai ca să plătească facultatea.

Cu toate acestea, situația mă frământa.

Îmi păsa. Clătinam din cap, zgâindu-mă la palmele mele deschise, când el mi-a atins obrazul. Avea o privire îndurerată.

— Hei, mi-a șoptit, nu face asta, bine? Nu renunța la mine. Nu am de gând să plec nicăieri.

Mă simțeam ca paralizată.

Nu știam încotro să o apuc. Instinctul îmi spunea să plec. Să-l las să-și vadă de viața lui. Până și Navid îmi zisese că lucrurile ajunseseră prea departe, că ar trebui să pun capăt relației.

Iar a doua zi, m-a încolțit antrenorul Hart.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine să stau de vorbă singură cu el, dar m-a găsit în mulțime și m-a atacat cu o ploaie de cuvinte, chemându-mă la el în birou. Mi-a jurat că nu vrea decât să purtăm o discuție amicală despre toată povestea asta, dar, în clipa în care am intrat, a început să țipe la mine.

M-a acuzat că îi distrug viața lui Ocean. Mi-a zis că și-ar dori să nu mă fi mutat niciodată în orașul lor, că, din clipa în care îmi făcusem apariția, îi distrăsesem atenția, că știuse din capul locului că probabil îi băgăm lui Ocean în cap tot soiul de idei despre retragerea din echipă, făcându-le astfel probleme. Susținea că, de

când venisem, stricasem totul, în tot orașul, și m-a întrebat dacă eu nu vedeam ce am provocat. Părinții și elevii erau înnebuniți. Meciurile se amânaseră. **În** joc era reputația lor! Era un oraș cu oameni patrioți, zicea el, iar relația mea cu Ocean le distrugea imaginea. Echipa aceasta era importantă, mi-a explicat, din motive pe care nu aveam cum să le înțeleg, fiindcă era sigur că, de oriunde aş fi venit, acolo baschetul nu exista. Nu i-am zis că de acolo de unde venisem însemna din California, dar nici măcar nu mi-a dat ocazia să vorbesc. Apoi mi-a spus că trebuie să-l las naibii în pace pe Ocean, înainte să-l privesc de tot ce are mai bun în viață!

— Pune capăt relației, domnișoară! mi-a sugerat. Și fa-o chiar acum!

Îmi doream nespus să-l trimit la dracu', dar adevărul era că mă cam speria. Părea extrem de furios, așa cum nu mai văzusem niciun adult cu care mă aflasem vreodată singură într-o încăpere. Ușa era închisă. Mă simțeam lipsită de apărare. Nu puteam să am încredere în el.

Însă scurta noastră discuție mi-a lămurit cât de cât lucrurile.

Antrenorul Hart era un idiot și, cu cât țipa mai tare la mine, cu atât deveneam mai furioasă. Nu voiam să mă forțeze să iau o decizie serioasă în felul acesta! Nu voiam să fiu manipulată de nimeni. De fapt, începeam să cred că, dacă îl părăseam pe Ocean într-un moment ca acesta, ar fi fost cea mai mare dovadă de lașitate. Și, mai rău, ar fi fost o cruzime din partea mea.

Așa că am refuzat.

Atunci, antrenorul mi-a zis că, dacă nu mă despart de el, se va asigura nu doar că Ocean va fi dat afară din echipă, ci și că va fi exmatriculat pentru comportament inadecvat.

I-am zis că sunt sigură că Ocean se va descurca cumva.

—De ce ești așa de încăpățânată?! mi-a aruncat antrenorul Hart, mijind ochii la mine.

Părea genul care țipă la tot pasul, un tip scund și îndesat, cu o față în permanență roșie.

—Renunță tu la el! a continuat. Ne irosim vremea cu toții din pricina ta și, la final, nici nu va merita toată osteneala. Te va uita într-o săptămână.

—Bine, i-am zis. Acum pot să plec?

El s-a înroșit și mai tare.

—Dacă-ți pasă de el, atunci desparte-te de el! Nu-i distruge viața.

—Sincer, nu înțeleg de ce e toată lumea atât de supărată din cauza unui meci stupid de baschet! i-am zis.

— E vorba despre cariera mea, mi-a răspuns, trântind masa când s-a ridicat. Mi-am dedicat întreaga viață acestui sport. Avem șanse mari în play-off în sezonul acesta. Am nevoie să joace bine. Tu îi distragi atenția, așa că trebuie să dispari, mi-a zis. *Acum*. Nu-mi dădusem seama, în timp ce mă îndreptam spre casă în seara aceea, cât de departe mersese nebunia aceea. Nu îmi dădusem seama că antrenorul lui era atât de hotărât să șteargă totul cu buretele - să mă facă să plec -, încât era dispus să-i facă rău lui Ocean în

acest proces. Aici, departe de antrenorul lui cel nervos, analizam situația ceva mai obiectiv.

Și, sincer, întreaga poveste începea să mă cam înspăimânte.

Nu era vorba că aș fi crezut că Ocean nu-și va reveni dacă va fi dat afară din echipă; nici măcar nu era vorba că nu pot să-i mărturisesc ce îmi spusese antrenorul lui, că practic mă amenințase ca să mă despart de el. Știam că Ocean o să mă creadă și că o să-mi ia apărarea. Ce mă speria cel mai tare nu erau amenințările. Nu erau discursul injurios și xenofobia evidentă. Nicidecum. Ce mă speria cel mai mult era faptul că...

Nu consideram că merit să facă asemenea sacrificiu pentru mine.

Îmi spuneam că într-o lună Ocean o să se trezească, amețit și destabilizat în urma acestei lovituri emoționale, și o să-și dea seama că, de fapt, nu a meritat; că eu nu meritam. Că și-a ratat șansa de a deveni un mare sportiv, într-un moment important al carierei lui la liceu, și că, drept urmare, a pierdut ocazia de a juca baschet la facultate, la nivel profesionist. Dacă e să dăm crezare întregii nebunii, Ocean era numai bun pentru asta, și chiar mai mult! Nu-l văzusem niciodată jucând - ceea ce acum mi se părea amuzant -, dar nu cred că oamenii aceștia ar fi fost *atât* de supărați dacă Ocean nu ar fi fost cu adevărat foarte bun la înscris coșuri!

Deodată m-a apucat frica.

Mă temeam că Ocean va pierde toate lucrurile pentru care muncise încă din copilărie, numai ca, în

final, să-și dea seama că eu nici măcar nu eram deosebită. Că fusesem o alegere proastă.

Avea să ajungă să mă urască.

Aveam șaisprezece ani, mi-am zis. El, șaptesprezece. Eram doar doi copii. Momentul acesta părea o viață întreagă - ultimele luni părușeră o veșnicie -, dar liceul nu reprezenta lumea întreagă, nu? Nu putea fi așa. În urmă cu cinci luni nici măcar nu știam de existența lui Ocean.

Și totuși, nu voiam să-l părăsesc. Mă temeam că nu mă va ierta nicicând dacă îl voi abandona, și mai ales acum, când îmi spunea în fiecare zi că asta nu schimbasese nimic pentru el, că nu va permite ca părerile celor din jur să îi dicteze cum să-și trăiască viața. Mă temeam că, dacă mă voi despărți de el, mă va considera o lașă.

Și știam că nu sunt.

Am ridicat brusc privirea, la auzul unui claxon. A fost necruțător. Insuportabil. Mă aflu pe la jumătatea bulevardului central, deplasându-mă pe aceeași bucată de trotuar pe care mergeam zilnic spre casă, dar eram cufundată în gânduri; nu eram atentă la drum.

În față, mă aștepta o mașină. Trăsese pe dreapta, iar șoferul, oricine ar fi fost el, mă claxona întruna.

Nu am recunoscut mașina.

Mi-a sărit inima din piept și am făcut un pas înapoi. Șoferul îmi făcea frenetic cu mâna, și numai faptul că era femeie m-a făcut să mă opresc. Instinctul îmi dicta să fug mâncând pământul, dar m-am gândit că poate are nevoie de ajutor. Poate că rămăsese în pană de benzină. Poate că voia să împrumute un telefon.

M-am îndreptat într-acolo, precaută. Femeia s-a aplecat pe geam afară.

— Uau! a făcut râzând. Dar greu mai e să ți se atragă atenția! Era o doamnă mai în vârstă, blondă și drăguță. Avea o privire prietenoasă, așa că mi-am simțit pulsul încetinind.

— Sunteți bine? am întrebat-o. Vi s-a stricat mașina? Ea mi-a zâmbit și m-a privit surprinsă.

— Sunt mama lui Ocean, s-a prezentat. Mă numesc Linda. Tu ești Shirin, nu-i așa?

O! mi-am zis. *La naiba! La naiba! La naiba! La naiba!* Am clipit. Inima îmi bătea sacadat.

Vrei să facem o plimbare? DOUAZECI 51 NOUĂ

»

— Uite ce e! Vreau să îți spun încă de la început, mi-a zis, ui- tându-se la mine în timp ce conducea, că nu îmi pasă că provii din alt mediu. Nu de asta sunt aici.

— Bine, am șoptit eu.

— **Însă** relația voastră îi face mari probleme lui Ocean **în** momentul de față. Aș fi o mamă iresponsabilă dacă nu aș încerca să îi pun capăt.

Mai aveam puțin și izbucneam în râs. Nu consideram că tocmai asta ar face-o iresponsabilă, îmi venea să-i spun.

În schimb, i-am zis:

— Nu înțeleg de ce vorbește toată lumea *cu mine* despre asta. Dacă nu doriți ca fiul dumneavoastră să

petreacă timp cu mine, poate ar trebui să discutați *cu el*.

—Am încercat. Dar nu mă ascultă. Nu ascultă pe nimeni.

S-a uitat din nou la mine. Atunci mi-am dat seama că habar nu aveam încotro ne îndreptam.

—Speram că tu vei fi mai înțeleaptă.

—Asta pentru că nu mă cunoașteți, i-am zis. Ocean este înțeleptul în relația noastră.

Ea a zâmbit.

—Nu o să te rețin, îți promit. Îmi dau seama că fiul meu te place cu adevărat. Nu vreau să vă rănesc nici pe tine, nici pe el, doar că sunt unele lucruri pe care tu nu le știi.

—Cum ar fi?

—Păi, a zis ea, inspirând adânc, de pildă faptul că m-am bazat dintotdeauna pe ideea că Ocean va obține o bursă ca jucător de baschet.

Apoi s-a uitat la mine așa de lung, că am crezut că o să ne ciocnim de ceva.

—Nu pot risca să fie dat afară din echipă.

Eu m-am încruntat.

—Ocean susține că nu are nevoie de bursă. Că aveți bani puși deoparte pentru facultate.

—Nu am.

—Poftim? m-am holbat eu la ea. De ce nu?

—Asta nu te privește! mi-a tăiat-o.

—Ocean știe? Că ați cheltuit toți banii lui de facultate?

Pe neașteptate, femeia a roșit și, pentru prima dată, i-am citit răutatea în ochi.

— **În** primul rând, nu sunt banii lui, ci ai mei. Eu sunt adultul familiei și, câtă vreme locuiește în casa mea, eu decid cum trăim. Iar, în al doilea rând..., a ezitat puțin, nu discut cu tine problemele mele personale.

Eram șocată.

— De ce ați vrea să-l mințiți? De ce nu îi spuneți deschis că nu are bani de facultate?

Obrajii i se acoperiseră de pete roșii, inestetice, și strângea atât de tare din dinți, încât credeam că o să cedeze și o să înceapă să țipe la mine. **În** schimb, mi-a zis foarte înțepată:

— Relația noastră este și așa destul de încordată! Nu vedeam ce rost are să înrăutățesc și mai mult situația.

Apoi a pus frână dintr-odată.

Ne aflam în fața casei mele.

— De unde știți unde locuiesc? am întrebat-o uimită.

— Nu a fost greu de aflat.

A parcat mașina și s-a întors spre mine.

— Dacă va fi eliminat din echipă din cauza ta, nu va mai putea merge la școală. Înțelegi?

Mă privea drept în ochi și, dintr-odată, mi-am pierdut curajul. Avea un aer de superioritate. Binevoitor. Mă simțeam ca un copil.

— Trebuie să fiu sigură că înțelegi, mi-a zis. Înțelegi?

— Înțeleg, i-am zis.

— Și vreau să mai știi că nu îmi pasă de unde provine familia ta. Nu îmi pasă ce religie aveți. Orice

părere ai avea despre mine, nu vreau să mă crezi intolerantă. Fiindcă nu sunt. Și nici pe fiul meu nu l-am educat așa.

Rămăsesem holbându-mă la ea. Respiram scurt și ascuțit.

Ea a continuat să vorbească.

—Aici e vorba de mai mult decât de a lua atitudine, bine? Îmi amintesc și eu cum era la șaisprezece ani, dacă-ți vine să crezi. Toate sentimentele acelea, a zis fluturând din mână. Pare o treabă serioasă. De fapt, m-am măritat cu iubitul meu din liceu. Ți-a povestit Ocean?

—Nu, am șoptit.

—Da, a zis, dând din cap. Și vezi cât de bine au funcționat lucrurile.

Uau, cât de mult o uram!

—Nu vreau decât să înțelegi că nu are legătură cu tine, a continuat. Aici e vorba despre Ocean. Și, dacă îți pasă de el câtuși de puțin - ceea ce presupun că e adevărat -, atunci trebuie să renunți la el. Nu-i mai face atâtea probleme, bine? E băiat bun. Nu merită toate astea.

Deodată m-am umplut de furie. O simțeam cum îmi inunda creierul.

— Mă bucur că am stat de vorbă, mi-a zis și s-a aplecat peste mine ca să-mi deschidă portiera. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune lui Ocean ce s-a întâmplat. Îmi doresc să pot salva relația cu fiul meu.

S-a retras în scaunul ei, însă portiera deschisă mă invita să cobor.

În clipa aceea am simțit greutatea imaterială a celor șaisprezece ani ai mei așa cum nu o mai simțisem

niciodată până atunci. Nu aveam niciun control asupra situației. Nicio putere. Nici măcar nu aveam permis de conducere. Nu aveam o slujbă, nu aveam cont în bancă. Nu puteam face nimic. Nu puteam să ajut în niciun fel, ca să îndrept lucrurile. Nu aveam nicio relație și nici nu m-ar fi ascultat nimeni. Simțeam totul și nimic în același timp.

Nu mai aveam nicio șansă. Mama lui Ocean mă privase de toate opțiunile. Ea o dăduse-n bară, iar acum era vina mea că Ocean nu avea bani ca să meargă la facultate.

Devenisem țapul ispășitor. Îmi era așa de clar!

Și totuși, trebuia să o fac. Trebuia să înalț un zid permanent între noi. Mama lui Ocean era îngrozitoare, dar totodată știam că nu puteam permite ca Ocean să fie dat afară din echipă. Nu suportam gândul apăsător că eu aveam să fiu motivul pentru care viața lui a decurs prost.

Și uneori îmi spuneam că adolescența era cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată

.30

TREIZECI

Era îngrozitor.

Habar n-aveam cum să procedez altfel - ne fusese greu să ne vedem așa că i-am trimis un mesaj. Era târziu. Foarte târziu. Ceva îmi spunea că încă e treaz.

**bună
trebuie să vorbesc cu tine**

Nu mi-a răspuns, dar, nu știu cum, am simțit că nu era pentru că nu văzuse mesajul. Mă cunoștea destul de bine, încât să își dea seama când era ceva cu mine. M-am întrebat de multe ori apoi dacă în clipa aceea a simțit că avea să se întâmple un lucru rău.

Mi-a răspuns după zece minute.

nu

L-am sunat.

—încetează! mi-a zis cu o voce aspră. Nu face asta. Nu îmi zice așa ceva, bine? Îmi pare rău, îmi pare foarte rău pentru tot! Regret că te-am pus în postura asta! Regret nespus!

—Ocean, te rog!

—Ce ți-a zis mama?

—Poftim? am făcut, năucită. De unde știi că am vorbit cu mama ta?

—Nu știam, dar acum știu. Mă temeam că o să încerce să stea de vorbă cu tine. M-a bătut la cap toată săptămâna, implo- rându-mă să mă despart de tine. Așa a făcut? Ți-a cerut asta?

Abia mai puteam să respir.

—Ocean...

—Nu o face! m-a rugat. Nu pentru ea! Nu o face pentru niciunul dintre ei...

—Aici e vorba despre tine, l-am întrerupt. Despre fericirea ta. Despre viitorul tău. Despre viața ta. Vreau să fii fericit, iar eu nu îți fac decât rău, i-am explicat.

—Cum poți să spui una ca asta? mi-a zis, cu o voce tremu- rândă. Cum poți să gândești așa ceva? îmi doresc relația asta mai mult decât orice mi-am dorit în viață. Vreau o relație cu tine. Te vreau *pe tine*. Pentru totdeauna.

—Ai șaptesprezece ani, i-am zis. Suntem la liceu, Ocean. Habar nu avem ce înseamnă pentru totdeauna.

—Am putea fi împreună pentru totdeauna, dacă ne-am dori.

Știam că sunt nemiloasă și mă uram pentru asta, dar trebuia să găsesc o cale de a pune capăt conversației înainte să mă distrugă.

—Mi-aș dori să fie mai simplu, i-am zis. Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel. Mi-aș dori să fim mai mari. Să ne putem lua propriile decizii...

—Nu, iubito, nu spune asta...

—Știi, acum poți să-ți vezi de viața ta, i-am zis, cu voce tremurândă și simțind cum mi se sfâșie inima. Poți să fii din nou un adolescent normal.

—Nu vreau să fiu normal! mi-a zis cu disperare. Nu vreau nimic din toate astea, orice ar însemna ele. De ce nu mă crezi?

—Trebuie să închid, i-am spus, fiindcă deja plângeam. Trebuie să închid.

Și asta am și făcut.

M-a sunat înapoi. De o sută de ori. Mi-a lăsat mesaje vocale pe care nu le-am ascultat niciodată. Și am adormit plângând. TREIZECI SI UNU

Au urmat două săptămâni de vacanță de iarnă, timp în care mi-am înecat durerea în muzică, am citit până târziu în noapte, m-am antrenat din greu și am făcut desene urâte și deloc impresionante. Am scris în jurnal. Mi-am făcut haine noi. M-am dedicat antrenamentelor. Ocean continua să mă sune. Îmi scria iar și iar...

Te iubesc Te iubesc Te iubesc Te iubesc

Parcă murise o parte din mine. Dar aici, în furtuna mută din sufletul meu, era o liniște familiară.

Redevenisem eu însămi, singură în camera mea, cu cărțile și gândurile mele. Dimineața beam cafeaua cu tata, înainte ca el să plece la serviciu. Seara stăteam cu mama și urmăream episod după episod din serialul nostru preferat, *Little House on the Prairie*, după ce găsisse de cumpărat la supermarket setul de DVD-uri.

Dar majoritatea zilelor mi le petreceam cu Navid.

În prima seară venise în camera mea. Mă auzise plângând și se așezase pe pat, trăsese pătura de pe mine, îmi îndepărtase părul de pe față și mă sărutase pe frunte.

— Să-l ia naiba de oraș! a exclamat.

De atunci nu am mai vorbit despre asta, și nu pentru că nu mă întreba nimic. Pur și simplu, nu îmi

găseam cuvintele, încă nu îmi exprimasem sentimentele, în afară de lacrimi și de câteva înjurături.

Așa că ne antrenam.

În vacanța de iarnă nu aveam acces în sala de dans a școlii, iar de cutiile de carton pe care le foloseam în weekend ne sătu- raserăm, așa că am făcut o îmbunătățire. Ne-am dus la Home Depot și am cumpărat o rolă de linoleum, pe care am îndesat-o în mașina lui Navid. Era ușor să întindem linoleumul pe aleile pustii și în parcuri. Uneori, părinții lui Jacobi ne lăsa să folosim garajul lor, dar nu prea conta unde eram; ne instalăm casetofonul și dansam.

Vă vine să credeți sau nu, am deprins destul de bine mișcarea *crab walk*. Navid începuse să mă învețe cum să execut un *cricket*, care era ceva mai dificil, și pe zi ce trece deveneam tot mai bună. Navid era în culmea fericirii, dar numai pentru că avea un interes personal în progresul meu.

Încă se gândea la concursul de talente al școlii - lucru de care mie nu-mi mai păsa nici cât negru sub unghie -, dar plănuia asta de atâta vreme, că nu mă lăsa inima să-i spun că nu mai vreau să particip. Așa că îi ascultam ideile legate de coregrafie, melodiile pe care avea de gând să le mixeze și care muzică se potrivea cu mișcările de forță. O faceam pentru el. În mod cert, uram școala aceasta mai mult decât urăsem oricare altă școală pe care o frecventasem și nu mă interesa câtuși de puțin să fac impresie. Dar, în ultimele luni, Navid mă antrenase atât de bine, încât nu mai puteam da înapoi acum.

Și, în plus, deveniserăm foarte buni la breakdance. Prima săptămână de vacanță s-a scurs cu greu. În ciuda oricărei dovezi contrare, îmi era imposibil să mă prefac că, în locul sentimentelor copleșitoare de până atunci, nu aveam un gol imens în suflet. Eram paralizată în permanență.

Mă zgâiam la mesajele lui Ocean înainte de culcare, urân- du-mă pentru tăcerea mea. Voiam cu disperare să-i răspund, să-i spun că și eu îl iubesc, dar mă temeam că, dacă îi scriu, nu voi mai putea da înapoi. Mi-am zis că încercasem de atâtea ori să stabilesc o limită, dar nu fusesem niciodată suficient de puternică încât să o și respect.

De-aș fi făcut-o!

De i-aș fi spus lui Ocean să plece când venise după mine, după cursul domnului Jordan! De nu i-aș fi scris în noaptea aceea! De n-aș fi acceptat să iau prânzul cu el! Dacă nu m-aș fi dus cu Ocean la mașina lui, nu m-ar fi sărutat niciodată și nu aș fi aflat, nu aș fi aflat cum e să fii cu el, și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Dumnezeuule, uneori chiar îmi doream să mă pot întoarce în timp și să șterg toate momentele care ne-au condus la clipa de față! Aș fi putut să ne scutesc pe amândoi de probleme. De Țoală durerea aceasta.

În a doua săptămână, Ocean nu mi-a mai scris. Durerea pulsa ca o lobă; un ritm pe care puteam compune o melodie. Era mereu prezentă, ascuțită, constantă, rareori slăbind în intensilale. Ani învățat să înăbuș sunetele în timpul zilei, dar noaptea urlau prin golul din pieptul meu

.32

EIZECI SI DOI

»

Yusef devenise bun prieten cu Navid, iar eu habar nu avusesem despre asta până când nu a început să participe la antrenamentele noastre de breakdance. Părea că fratele meu îl introdusese în arta breakdance-ului, iar acum era dornic să învețe.

Ne antrenam în colțul unei parcuri mici și puțin frecventate, când Yusef a venit pentru prima dată. Eu eram cu capul în jos când l-am văzut. Navid tocmai mă învăța cum să mă învârt în cap. Când mi-a dat drumul la picioare ca să-l salute pe Yusef, am căzut în fund.

— Doamne! am strigat. Navid, ce naiba!

Mi-am scos casca, mi-am rearanjat eșarfa și am încercat să mă ridic cu demnitate.

— Trebuie să înveți să-ți menții echilibrul, a zis Navid, ridicând din umeri.

— Bună! m-a salutat Yusef zâmbind.

Ochii îi scânteiau; întreaga față părea să-i strălucească. Îi stătea bine când zâmbea.

— Nu știam că o să fii și tu aici.

— Da, am zis, trăgându-mă absentă de tricou.

Am încercat să-i întorc zâmbetul, dar nu îmi venea să zâmbesc, așa că i-am făcut cu mâna.

— Bine ai venit!

Am petrecut restul săptămânii împreună, toți șase.

Carlos, Bîjan și Jacobî îmi deveniseră prieteni, ceea ce

era încurajator. Nu aduceau vorba despre întâmplarea cu Ocean, cu toate că știau povestea, dar își arătau bunăvoința în alte feluri. îmi transmiteau că le pasă, fără să o exprime prin cuvinte. Iar Yusef era grozav. Prietenos.

Ușor.

De fapt, era uimitor că nu trebuia să îi explic totul la fiecare pas. Pe Yusef nu îl înspăimântau fetele cu hijab; nu îl dezorientau. Nu avea nevoie de manual ca să navigheze prin mintea mea. Sentimentele și alegerile mele nu trebuiau însoțite de explicații permanente.

Nu se purta niciodată ciudat cu mine.

Nu-mi puna niciodată întrebări tâmpite. Nu se întreba niciodată cu glas tare dacă trebuie sau nu să fac duș cu chestia aia pe mine. Într-o zi, anul trecut - la alt liceu -, în timpul orei de matematică un tip despre care nu știam mare lucru se holba la mine. Întruna. După cincisprezece minute, am simțit că nu mai suport. M-am întors, pregătită să-i spun să-l ia naiba, când el mi-a zis:

— Bine, să presupunem că faci sex și îți cade chestia aia de pe cap. Ce faci atunci?

Yusef nu puna niciodată astfel de întrebări.

Era drăguț.

A început să vină mai mereu pe la noi pe acasă. Venea după antrenament, ca să mănânce și să joace jocuri video cu fratele meu, și întotdeauna se purta foarte, foarte frumos. Yusef era alegerea perfectă pentru mine, știam asta. Și cred că și el o știa, deși nu

spunea niciodată nimic în acest sens. Doar că se uita la mine ceva mai insistent decât alții. Îmi zâmbea mai des decât o făceau alții. Cred că aștepta să vadă dacă voi face vreun gest.

Dar eu nu am făcut.

În ajunul Anului Nou mă aflam în sufragerie cu tata, care citea o carte. Tata citea tot timpul. Citea dimineața, înainte să plece la muncă, și seara, înainte de culcare. Deseori îmi spuneam că are mintea de geniu nebun și inima de filosof. În seara aceea mă uitam insistent când la el, când la ceașca mea de ceai rece, și mă gândeam.

—Baba, i-am zis.

—Hmmm? a făcut și a dat pagina.

—Cum îți dai seama dacă o decizie este corectă?

Tata a ridicat capul. A închis cartea. Și-a scos ochelarii. M-a privit în ochi o clipă, după care a zis în persană:

—Dacă decizia pe care ai luat-o te aduce mai aproape de omenire, atunci a fost una corectă.

—O!

S-a uitat o secundă la mine și am înțeles că mă îndeamnă, fără vorbe, să-i spun ce mă frământă. Dar nu eram pregătită, încă nu eram pregătită. Așa că m-am prefăcut că nu pricep.

—Mulțumesc! Mă gândeam și eu..., i-am zis.

—Sunt convins că ai făcut ce trebuie, mi-a zis, schițând un zâmbet.

**Doar că eu nu credeam
asta.TREIZECI SI TREI**

»

Școala a reînceput într-o joi. Aveam un nod în gât, însă Ocean nu era acolo. Și nu a participat la niciunul dintre cursurile pe care le aveam împreună. Nu știam dacă venise la școală în ziua aceea, fiindcă nu l-am văzut deloc și, dintr-odată, m-am temut că poate s-a transferat la alte cursuri. Nu-l puteam învinovăți dacă o făcuse, desigur, dar speram să-l pot zări o clipă. Să-i văd măcar chipul.

Altfel, la școală atmosfera era dezamăgitoare. Devenisem o eroare de Photoshop, iar ultimele două săptămâni, cât fuseserăm în vacanță, parcă le dăduse tuturor un soi de amnezie. Nimeni nu-și mai bătea capul cu mine. Acum erau alte zvonuri pe val, zvonuri care nu aveau legătură cu mine și cu viața mea. Din câte-mi dădeam seama, Ocean revenise la statutul lui inițial. Nimeni nu mai avea de ce să intre în panică, fiindcă eu fusesem extrasă chirurgical din viața lui.

Totul era bine.

Oamenii mă ignorau din nou, așa cum o făcuseră ei din- totdeauna. Stăteam sub copacul meu, când am văzut-o iar pe fata aceea.

— Bună! mi-a zis.

De data aceasta, avea părul lung și brunet strâns în coadă, dar era negreșit aceeași fată care mă acuzase că sunt o persoană îngrozitoare.

Nu eram sigură că vreau să o salut.

— Da?

— Pot să stau jos? m-a întrebat.

Am ridicat o sprânceană, dar am invitat-o să ia loc.

O clipă am tăcut amândouă.

—Îmi pare nespus de rău de cele întâmplare! mi-a zis în cele din urmă. Cu fotografia aceea. Cu Ocean.

Stătea pe iarbă, cu picioarele încrucișate, sprijinită de copacul meu, și se uita în depărtare, spre curte.

— Trebuie să fi fost oribil!

—Parcă mă acuzai că eu sunt o persoană îngrozitoare.

Atunci s-a întors spre mine.

—Oamenii din orașul ăsta sunt foarte rasiști. Uneori e extrem de greu să locuiești aici.

Am oftat.

—Da, știu, i-am zis.

—Când te-am văzut prima dată, nu mi-a venit să cred, mi-a spus, privind din nou în zare. Te-am văzut în prima zi de școală. Nu-mi venea să cred ce curaj ai să porți hijab aici. Nimeni altcineva nu o mai face.

Am rupt un fir de iarbă și l-am îndoit în două.

—Nu sunt deloc curajoasă. Și mie îmi e frică la tot pasul. Dar, ori de câte ori mă gândesc să-l dau jos, îmi dau seama că e din cauza felului în care mă tratează lumea când îl port. Știi, cred că ar fi mai ușor. Mult mai ușor. Mi-ar simplifica enorm viața dacă nu l-aș mai purta, fiindcă atunci lumea m-ar trata ca pe o ființă umană.

Am mai smuls un firicel de iarbă și l-am rupt încet în bucățele mărunte.

—Dar mi se pare un motiv de doi bani ca să fac așa ceva, am continuat. Le dă putere celor care mă agresează. Prin asta ar reuși să mă facă să-mi fie rușine de ce sunt și de ce gândesc. Așa că, nu știu, continui să îl port, i-am explicat.

Am tăcut din nou amândouă.

Și apoi...

—Să știi că nu se schimbă nimic.

Am ridicat privirea.

—Dacă îl dai jos, a continuat. Nu schimbă cu nimic lucrurile, mi-a zis, uitându-se insistent la mine, cu ochii plini de lacrimi. Tot ca pe un gunoi mă tratează.

De atunci am devenit prietene. O chema Amna. M-a invitat să mănânc la prânz cu ea și cu prietenele ei, iar eu i-am fost de-a dreptul recunoscătoare pentru invitație. Am asigurat-o că o s-o caut prin școală a doua zi. Mă gândeam că i-aș putea propune să mergem cândva la un film împreună. La naiba! Cu ea alături, mă puteam preface că mă interesează chiar și testele SAT.

Suna interesant.

În ziua următoare l-am văzut pe Ocean pentru prima dată.

Ajunsesem la sala de dans ceva mai devreme și așteptam afară, să vină Navid cu cheia, când și-a făcut apariția Yusef.

—Așadar aici se înfăptuiește magia, nu? mi-a zis el, zâmbind, căci Yusef zâmbea la tot pasul. Sunt entuziasmat.

—Mă bucur că-ți place, i-am spus râzând. Nu multă lume știe ce e breakdance-ul, ceea ce e trist. Pe Navid și pe mine ne-a obsedat dintotdeauna.

—E grozav! mi-a zâmbit de parcă aș fi spus ceva amuzant, îmi place cât ești de pasionată!

—Chiar sunt, i-am zis, și nu m-am putut abține, așa că i-am zâmbit și eu.

Yusef era atât de plin de viață în permanență! Uneori surâsul lui era contagios.

—De fapt, breakdance-ul este o combinație de kung fu și gimnastică, i-am explicat, ceea ce cred că ți s-ar potrivi, fiindcă Navid mi-a zis că ai fost luptă...

—O! a exclamat Yusef speriat, uitându-se fix la ceva aflat în spatele meu. Poate ar fi mai bine să plec? a întrebat, pri- vindu-mă.

Eu m-am întors, nedumerită.

Mi-a stat inima în loc.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ocean în echipament de baschet. Avea brațele goale. Părea puternic, înalt și plin de mușchi. Arăta atât de bine! Era superb.

Dar părea schimbat.

Nu apucasem să cunosc această latură a lui - cea de jucător de baschet -, iar în ținuta aceasta părea un necunoscut. De fapt, eram atât de absorbită de echipamentul lui, încât mi-a luat o clipă să-mi dau seama că e supărat. Arăta supărat și furios deopotrivă. Rămăsese ținut locului, holbându-se la mine. Holbându-se la Yusef.

Am intrat în panică.

—Ocean, am dat să zic, eu nu...

Dar el plecase deja.

Luni am aflat că Ocean fusese suspendat din echipă. Se pare că se bătuse cu un coechipier și că trebuia să stea pe tușă următoarele două meciuri pentru purtare inadecvată.

Am aflat, pentru că toată lumea vorbea despre asta.

Multora li se părea amuzant - grozav chiar. Faptul că se bătuse cu cineva pe teren îi garanta un respect aparte.

Doar că eu eram îngrijorată.
A doua săptămână a fost la fel de proastă. Groaznică.
Stresantă. Și abia la sfârșitul ei mi-am dat seama că, de fapt, Ocean nu făcuse niciun schimb între cursuri.
Pur și simplu, chiulea de la ore. Tot timpul.
Mi-am dat seama de asta vineri, când m-am dus la ora de biologie și l-am găsit acolo. Așezat pe scaun. Același scaun pe care stătea mereu.
Inima a început să-mi bată cu putere.
Nu știam ce să fac. Să-l salut? Să-l ignor? Oare el își dorea să-l salut? Sau prefera să îl ignore?
Nu puteam să-l ignore.
M-am apropiat încet. Mi-am pus ghiozdanul pe podea și am simțit ceva crescându-mi în piept când m-am uitat la el. Sentimente care umpleau un gol.

— Bună! am zis.

El a ridicat privirea. Apoi s-a uitat în altă parte.
Și nu mi-a zis nimic toată ora

.TREIZECI SI PATRU

»
Navid ne pune la lucru mai mult decât ne pusese vreodată de când lucram împreună. Concursul de talente avea loc peste două săptămâni, ceea ce însemna că ne antrenam până târziu în fiecare seară. Pe zi ce trecea mi se părea tot mai stupid să reprezint școala asta îngrozitoare la un concurs de talente, dar îmi spuneam că trebuie să rezist până la capăt. Și să isprăvesc odată! Breakdance-ul fusese singura mea constantă pe parcursul acestui an școlar și eram recunoscătoare pentru libertatea pe care mi-o dădea să exist, să respir și să mă pierd în muzică.

Simțeam că îi datorez toate astea lui Navid.

În plus, miza era mai mare decât crezusem.

Concursul de talente era foarte important pentru școală - mai important decât pentru oricare altă școală pe care o frecventasem, fiindcă, practic, se desfășura într-o zi de cursuri. Iar pentru asta, cursurile se suspendau. Toată lumea ieșea din clase. Profesorii, elevii și tot personalul. Mamele, tații și bunicii se adunaseră deja în jurul sălii de sport și pozau nerăbdători orice nimic. Părinții mei, pe de altă parte, habar nu aveau ce facem azi. Ei nu veniseră să ne susțină, transpirați și agitați, cu brațele pline de flori. În general, părinții mei nu erau impresionați de copiii lor, așa că îmi spuneam că, și dacă aș fi primit Premiul Nobel pentru Pace, tot fără tragere de inimă ar fi participat la ceremonie, susținând în tot acest răstimp că multă lume câștigă Premiul Nobel, că, de fapt, Premiul Nobel se acordă în fiecare an, așa că poate data viitoare ar trebui să-mi canalizez energia spre fizică, matematică sau ceva asemănător.

Părinții ne iubeau, dar nu eram întotdeauna siguri că le și plăcea de noi.

De cele mai multe ori, aveam senzația că mama mă considera o adolescentă care prea lua totul în tragic, sentimentală, cu interese drăguțe, dar inutile. Mă iubea grozav de mult, dar nu-i prea suporta pe cei care nu erau în stare să se îmbărbăteze și să se adune singuri, iar faptul că, din când în când, sufeream de crize emoționale puternice o făcea să mă considere încă ne-coaptă. Aștepta întruna să mă maturizez.

în dimineața asta tocmai se pregătea să plece la serviciu, când, în timp ce-și lua la revedere, mi-a observat ținuta.

— *Ey khoda. Een chiyeh digeh?* O, Doamne! Ce e asta? m-a întrebat, clătinând din cap.

Purtam o jachetă stil militar proaspăt modificată, cu epoleți și nasturi de alamă, pe care o brodasem manual; mesajul scris cu litere lăbărțate era că *oamenii sunt ciudați*. Nu era doar un omagiu adus melodiei mele preferate dintre toate ale formației The Doors, ci și o afirmație cu care eu chiar rezonam foarte profund. Capodopera îmi luase ore bune de muncă. Mi se părea nemaipomenită.

— Chiar o să te îmbraci cu asta? m-a întrebat în persană mama, dezgustată, și și-a întins gâtul ca să citească mesajul de pe spate. *Yanni chi oamenii sunt ciudați?*

Nici măcar n-am apucat să spun ceva în apărarea ținutei mele, că ea a oftat, m-a bătut pe umăr și mi-a zis:

— *Negaran nabash!* Nu te teme! O să scapi tu de gândurile astea când o să te faci mare.

— Dar nici nu mă temeam, i-am răspuns, însă ea se îndrepta deja spre ușă. Serios, chiar îmi place tot ce port...

— Fără prostii astăzi, a mai adăugat și ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Dar eu chiar eram pe punctul de a face o prostie.

Sau, cel puțin, credeam că e o prostie. Lui Navid i se părea genial concursul de talente. Se pare că era mare lucru că puteam să participăm; un așa-zis comitet

sortase din grămada de candidaturi și, dintre mulții doritori, alesese doar zece care să evolueze astăzi pe scenă.

Noi eram trupa cu numărul patru.

Nu îmi dădusem seama cât e de serioasă treaba până când nu mi-a explicat Navid. Vreo două mii de elevi din școală aveau să ne urmărească din public - pe noi și pe alți nouă concurenți -, și nu înțelegeam cum poate fi așa ceva un lucru bun. Mi se părea o prostie. Dar mi-am amintit că faceam asta pentru Navid. Așteptam împreună cu ceilalți nouă concurenți - majoritatea cântăreți, vreo două formații, ba chiar era și o fată care avea să evolueze solo la saxofon - și, pentru prima dată, eram singura din grupul nostru care părea să-și fi păstrat oarecum calmul. Ne îmbrăcaserăm cu hanorace argintii la fel, pantaloni de trening gri și încălțări Puma gri - mi se părea că arătam bine. Credeam că suntem pregătiți, dar Jacobi, Carlos, Bijan și Navid erau extrem de agitați. Mi se părea ciudat să îi văd așa. De obicei erau foarte relaxați, de un calm imperturbabil. Atunci mi-am dat seama că singurul motiv pentru care nu le împărtășeam starea de nervozitate era că, pur și simplu, nu mă interesa rezultatul.

Mă simțeam descumpănită. Și oarecum plictisită.

În schimb, băieții umblau de colo până colo.

Vorbeau între ei; vorbeau singuri. Jacobi a dat să spună:

—Deci, mergem toți... Da, mergem toți odată, a zis, iar apoi s-a oprit, a numărat ceva pe degete și a dat din cap ca pentru el însuși. Bine, a reluat. Da!

Și, de fiecare dată când începea un nou număr, îi simțeam în- cordându-se. Se auzeau bufnituri și scârțâituri, ceea ce însemna că se pregătea scena pentru altă reprezentație; auzeam aplauzele estompate ce urmau prezentării; apoi ne ascultam adversarii în liniște. Carlos se întreba întruna dacă ceilalți concurenți sunt buni sau nu. Bijan îl asigura că sunt slabi de tot. Jacobi îl dezaproba. Carlos agoniza. Navid s-a uitat la mine și m-a întrebat de mai multe ori dacă i-am dus sunetistului melodia care trebuie.

—Da, dar am schimbat-o în ultima clipă, mai știi? Ești sigură că ai dus-o pe cea bună?

—Da, l-am asigurat, abținându-mă cu greu să nu dau ochii peste cap.

—Ești sigură? Era un CD pe care scria „mixajul numărul patru”.

—O! am exclamat, prefacându-mă surprinsă. Numărul patru era? Ești sig...

—O, Doamne! Shirin! Nu strica totul tocmai acum!

—Liniștește-te! i-am zis, râzând. O să fie bine. Am repetat de o mie de ori.

Dar el tot nu se liniștea.

Până la urmă, mă înșelasem.

Spectacolul nu a fost nicidecum o prostie. De fapt, a fost grozav. Repetaserăm de atâtea ori, încât nici măcar nu mai trebuia să mă gândesc la asta.

Am început toți cinci cu un dans cu coregrafie, apoi, pe măsură ce muzica se schimba, ne schimbam și noi. Ne-am despărțit și am evoluat pe rând pe scenă, executând fiecare câte o combinație diferită de mișcări, însă mișcărilor noastre erau fluide - își răspundeau

unele celorlalte. Ideea era ca dansul, în ansamblu, să lase impresia că respiră, ca și cum tot ce făceam era o bătaie puternică de inimă. Băieții au fost minunați!

Coregrafia noastră a adus un suflu proaspăt; mișcările au fost exacte și perfect sincronizate; muzica a fost frumos mixată.

Până și eu m-am descurcat destul de bine.

Figura mea *uprocks* a fost cea mai reușită de până atunci; am executat un *six-step* precis, apoi am plonjat într-un *crab walk*, care s-a transformat rapid într-un *cricket*. *Cricket* era o mișcare asemănătoare - îmi balansam greutatea corpului pe coatele adunate lângă trunchi. Diferența e că te învârteai în cerc. Totul se desfășură rapid. Mă simțeam puternică. Sigură pe mine. Am încheiat cu un *rise up*, apoi am plonjat în față, în stând pe mâini, ca după aceea să mă aplec pe spate și să-mi arcuiesc picioarele, fără să ating solul. Era o poză care se numea *hollowback* și, pentru mine, era chiar mai grea decât *crab walk-ul*. O repetam de o veșnicie. După câteva secunde, m-am lăsat încet pradă gravitației și am sărit din nou în picioare.

Era exercițiul meu. Îl exersasem de un milion de ori.

Bijan și-a încheiat demonstrația pe scenă cu o serie de *back-flips*, iar, când numărul nostru a luat sfârșit, am tăcut toți o jumătate de secundă, uitându-ne unii la alții și recăpătându-ne suflul. Am știut cumva, fără să discutăm, că ne descurcaserăm bine.

Bineînțeles că nu mă așteptasem ca toată școala să fie în asentimentul nostru. Nu mă așteptasem să țâșnească toți în picioare și să înceapă să țipe, să fie dați pe spate de reprezentația noastră. Nu mă așteptasem la atâtea urale și la ropote de aplauze.

Nu crezusem că vom câștiga.

Eram fericită, în special pentru fratele meu. El pusese la cale momentul acesta; el dăduse startul misiunii noastre. Când ne-a fost înmănat trofeul făcut din plastic și premiul constând într-un card de cincizeci de dolari la Olive Garden, Navid arăta de parcă i s-ar fi înmănat luna. Mă bucuram așa de tare pentru el!

Dar apoi, nu știu...

Dintr-odată școala a devenit o chestie ridicolă.

Timp de o săptămână după concursul de talente, nu am reușit să ajung la nicio oră fără să nu am parte de câte un incident. Oamenii au început să mă urmărească pe culoare. Toată lumea voia să stea de vorbă cu mine. Îmi făceau cu mâna când mă vedeau trecând. Într-o zi traversam curtea, când m-a zărit un portar și mi-a zis:

— Tu ești fata care se învâрте în cap?

Și atunci mi-am ieșit din fire.

Eu nici măcar nu mă învârtisem în cap.

Adică mă bucuram că nu mă mai strigă fata cu turban, dar trecerea neașteptată și abruptă de la răutăcioși la amabili m-a lovit ca un bici. Mă simțeam confuză. Nu-mi venea să cred că lumea considera că voi uita că, acum nici măcar o lună, mă tratau ca pe un gunoi. Profesorii care, după Ramadan - când voi- sem să-mi iau o zi liberă ca să celebrez cea mai mare sărbătoare din calendarul musulman -, îmi spusese că „O să avem nevoie de un bilet de învoire de la părinții tăi, ca să ne asigurăm că pentru asta lipsești de la școală” mă felicitau acum în fața întregii clase. Regulile privind popularitatea în școală îmi erau neclare. Nu înțelegeam cum pot să se transforme cu atâta ușurință.

Păreau să fi uitat cu toții că sunt aceeași fată pe care încercaseră de nenumărate ori să o umilească.

Și Navid experimenta ceva similar, dar, spre deosebire de mine, pe el nu părea să-l deranjeze.

— Bucură-te și tu! m-a sfătuit.

Însă nu știam dacă pot.

La sfârșitul lui ianuarie aveam un statut social complet diferit decât avusesem cu doar câteva săptămâni în urmă. Era *curată nebunie*.

Îmi deschideam dulăpiorul și din el cădeau deodată cinci invitații la cinci petreceri diferite. Stăteam sub copac la prânz și citeam o carte, când un grup de fete mă striga din celălalt capăt al curții să mă duc să stau cu ele. Băieții începuseră să îmi vorbească la ore. Veneau la mine după școală și mă întrebau dacă am vreun plan, iar eu le răspundeam că *da, plănuiesc să mă car dracului odată de aici*, însă ei nu înțelegeau. În schimb, se ofereau să mă conducă ei cu mașina.

Îmi venea să urlu.

Fără să vreau, făcusem ceva care le dăduse tuturor celor din școală permisiunea să mă introducă într-un alt cerc, și nu știam cum să fac față situației. Era mai mult decât derutant - mă enerva să constat că nu au niciun pic de coloană vertebrală. Cumva, încetasem să mai fiu o teroristă. Urcasem pe altă treaptă. Acum mă priveau ca pe un fel de dansatoare exotică de breakdance. Spectacolul nostru le dezactivase sistemul de alarmă.

Treceam drept grozavă. Neprimejdioasă.

Undă verde la nivelul amenințare.

Dar abia când antrenorul Hart a trecut pe lângă mine pe hol, și-a ridicat șapca în fața mea și mi-a zis „Excelentă treabă ați făcut!”, am simțit că o să iau foc. Pentru asta mă despărțisem de Ocean

.Mă îndepărtasem de cel mai grozav om pe care îl cunoscusem vreodată, pentru că fusesem mânată de la spate de antrenorul lui, de colegii și de mama lui. Chipul meu, corpul meu și întreaga mea imagine îl răneau. Îi amenințaseră cariera. Viitorul.

Și acum ce?

Dacă Ocean s-ar fi îndrăgostit de mine acum? Acum, când colegii de liceu nu mă mai priveau ca pe o amenințare. Acum, când lumea se uita la mine și îmi zâmbea; acum, când nici nu mai puteam să trec pe culoar fără să nu vrea cineva să stea de vorbă cu mine; acum, când profesorii mă opreau după ore și mă întrebau unde învățasem să dansez așa.

Oare momentul schimba lucrurile?

Nivelul lor uimitor de ipocrizie îmi dădea dureri de cap.

Miercuri l-am revăzut pe Ocean.

Mă oprisem în fața dulăpiorului, mult după terminarea ultimei ore, ca să-mi iau echipamentul pentru antrenament - concursul de talente se încheiase, dar încă mai aveam multe planuri -, când m-a găsit Ocean. Nu-i mai adresasem niciun cuvânt din ziua în care ne întâlniserăm la ora de biologie. Pentru prima dată în ultima lună, aveam ocazia să îl analizez. Să mă uit în ochii lui.

Dar ce vedeam mă făcea să mă simt și mai rău.

Părea obosit. Epuizat. Arăta mai slab. Nu prea mai venea la ore și nu înțelegeam cum reușește să scape nepedepsit.

— Bună! mi-a zis.

Am încremenit la auzul vocii lui. Eram copleșită. Îmi venea să plâng.

— Bună! i-am răspuns.

— Nu știu, a zis și și-a mutat privirea, trecându-și o mână prin păr. Nu știu exact ce caut aici. Eu doar...

S-a oprit și s-a uitat în depărtare. L-am auzit oftând.

Eram la mijlocul lui februarie. Holurile erau pline de reprezentări ale lui Cupidon și de inimi de hârtie. Un club din campus vindea bomboane ce puteau fi livrate direct de Valentine's Day, iar posterele roz mă asaltau oriunde mă duceam. Nu avusesem niciodată nevoie de un motiv special ca să mă gândesc la Ocean, dar Valentine's Day era peste două zile, ceea ce mă făcea să îmi amintesc continuu ce pierdusem.

În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Nu am apucat să-ți spun că te-am văzut, mi-a zis.

La concursul de talente, a precizat, gura lui amenințând să schițeze un zâmbet, pe care totuși și l-a reținut. Ai fost grozavă, mi-a șoptit. Ai fost extraordinar de bună!

Nu mi-am mai putut controla nici cuvintele pe care le-am rostit apoi, nici tremurul pe care îl imprimase oaselor mele.

— Mi-e dor de tine! i-am zis. Mi-e foarte dor de tine!

Ocean a tresărit de parcă i-aș fi tras o palmă. S-a uitat în altă

parte, apoi, când a ridicat privirea, jur că avea lacrimi în ochi.

—Și ce ar trebui să fac eu? m-a întrebat. Ce-ar trebui să răspund?

—Nu știu, îmi pare rău, las-o baltă! am bălmăjit, scăpând din mâinile tremurânde cărțile, care s-au împrăștiat pe podea.

Am dat să le adun, iar Ocean a încercat să mă ajute, dar i-am zis că mă descurc, că totul era în ordine, și am pus cărțile grămadă în dulăpior, mi-am luat un „la revedere” stângaci, și toată întâmplarea a fost atât de îngrozitoare, încât am uitat să formeze cifrul - am uitat să mă asigur că măcar dulăpiorul e închis! Mi-am amintit abia târziu, după antrenament.

Când m-am întors să verific, am răsuflat ușurată. Lucrurile mele erau tot acolo. Dar tocmai mă pregăteam să închid dulăpiorul, când mi-am dat seama că jurnalul, pe care îl ascundeam întotdeauna, repet, întotdeauna, la fundul dulapului, ajunsese deasupra.

35

TREIZECI 51 CINCI

Mi-am petrecut restul serii ușor speriată.

Oare îmi imaginam eu? Oare mutasem jurnalul când puseseam lucrurile în dulap? Era o coincidență sau un accident?

Și atunci...

Și dacă nu îmi imaginasem? Dacă Ocean chiar îmi citise jurnalul?

Lipsisem mai puțin de două ore, așa că nu credeam că avusese timp să-l citească pe tot, dar chiar și câteva paragrafe, și tot ar fi fost un subiect sensibil pentru mine.

L-am scos din ascunzătoarea din dormitor și am început să citesc de la coadă la cap. îmi imaginam că, dacă Ocean se apucase să-l răsfoiască, cel mai mult l-ar fi interesat lucrurile pe care le scrisesem în ultima vreme. După o singură privire m-a cuprins deodată rușinea. Am închis ochii strâns. Mi-am acoperit fața cu o mână.

Seara trecută îl visasem pe Ocean; fusese un vis deosebit de intens. Era... uau! Era groaznic. M-am așezat pe pat, străbătută de încă un val de rușine, și am continuat să dau paginile înapoi.

Furia mea față de felul în care mă tratau acum ceilalți elevi; cum se prefăceau că toată cruzimea lor inițială nici nu se petrecuse.

Gândurile mele când îl văzusem pe Ocean în echipament; temerile că ar putea crede că mă interesează Yusef.

Agonia de a mă întoarce la școală; grija pentru Ocean, pentru suspendarea lui.

Discuția cu tatăl meu; teama să nu fi luat o decizie greșită.

Cugetările privind discuțiile cu Yusef; faptul că nu trebuia niciodată să mă justific în fața lui.

Pagini întregi în care încercam să-mi dau seama ce simt în absența lui Ocean din viața mea; cât de mult îmi lipsea; cât de prost mă simțeam pentru tot ce se întâmplase.

O pagină întreagă în care scrisesem...

Și eu te iubesc foarte, foarte mult.

Și tot așa în ultimele câteva luni. De obicei nu vorbeam decât despre mine, îmi povesteam durerea, așa cum mă pricepeam eu să o fac.

Am expirat prelung și tremurat și am ridicat privirea de-a lungul peretelui. În mintea mea se dădea o luptă.

O parte din mine era îngrozită la gândul că Ocean citise toate astea. Era ca o indiscreție, o trădare. Dar o altă parte din mine înțelegea faptul că el căuta răspunsuri.

Detestam felul în care se sfârșise povestea noastră. Detestam faptul că fusesem obligată să mă despart de el, că el nu știa adevărul, detestam gândul că îmi mărturisise că mă iubește, iar eu îl ignorasem. Și mai ales după tot, după toate prin câte trecuserăm, după tot ce mi-a spus și cât se străduise să fie cu mine...

Mi-a spus că mă iubește, iar eu l-am ignorat. Gândul acesta îmi sfâșia inima la nesfârșit. Și, dintr-odată, am început să sper că citise acele pagini. Dintr-odată, mi-am dorit să o fi făcut. Mi-am dorit să afle adevărul

.Mi-am dorit să-i mărturisesc totul.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât posibilitatea ca Ocean să fi descoperit aceste pagini părea mai degrabă o eliberare. Voiam să aflu că îl iubesc, însă nu i-o puteam spune acum, nu personal, nu fără a-i da o explicație privind felul în care se sfârșise relația noastră. Din multe puncte de vedere, mă simțeam jenată că îmi citise aceste gânduri personale. Însă din altele, era ca o eliberare.

Și totuși, nu eram sigură dacă citise ceva din toate astea.

Atunci am observat că una dintre paginile jurnalului era ușor ruptă. Am dat paginile până la ea. Era din acea ultimă zi de școală dinaintea vacanței de iarnă. Ziua în care pusesem capăt relației cu Ocean.

În prima parte povesteam despre cum mă încolțise antrenorul lui. Despre lucrurile îngrozitoare pe care mi le spusese. Cum mă amenințase că îl va elimina pe Ocean, dacă nu mă voi despărți de el. Și apoi vorbeam despre mama lui. Cum cheltuisese banii destinați studiilor lui. Și cum mă rugase să nu-i menționez niciodată că purtaserăm acea conversație.

Iar la final era scris faptul că, în ciuda tuturor amenințărilor, nu credeam că merit eforturile pe care el le făcea pentru mine.

*Am
închis
caietul.
Respira
m
foarte*

precipi tat.ş6

TREIZECI SI SASE » »

A doua zi a fost una nebună.

Ocean a fost exmatriculat.

Stăteam cu Amna sub copacul meu, când am auzit gălăgia, în curte, colegii țipau, se buluceau, iar cineva striga:

—Bătaie! Bătaie!

Am simțit un nod în stomac.

—Oare ce se întâmplă? am întrebat.

Amna a ridicat din umeri. S-a ridicat, s-a îndepărtat câțiva pași și s-a uitat în depărtare. Venise să-mi aducă o punguță cu bomboane de ghimbir făcute de mama ei. Mi-am amintit de ele când Amna s-a întors, cu ochii cât cepele, iar punguța i-a căzut pe jos.

Bomboanele s-au împrăștiat prin iarbă.

—O, Doamne! E Ocean! a exclamat ea.

Îi trăsese un pumn în față antrenorului. Am fugit într-acolo tocmai când doi tipi încercau să-i despartă, iar Ocean a început să-i lovească și pe ei. Oamenii țipau unii la alții.

—Sunteți niște ipocriți! striga Ocean.

Cineva a încercat să-l țină, dar el a urlat:

—Nu pune mâna pe mine! La dracu'! Nu mă atinge!

Se retrăsese din echipă.

Iar mai târziu, în aceeași zi, a fost exmatriculat. Se pare că îi spărsese nasul antrenorului Hart, care acum avea nevoie de o operație.

Nu eram sigură dacă-l voi mai revedea vreodată pe Ocean

. 3 ?

TREIZECI SI ȘAPTE

» »

Diminețile mele se desfășurau mereu astfel:

Eu și Navid ne certam constant care să intre primul în baia pe care o împărțeam, fiindcă el uda totul în jur, iar când termina de bărbierit, lăsa mereu firișoare de păr pe chiuvetă și, oricât de mult îi spuneam că e scârbos, nu părea să înțeleagă aluzia. Cu toate acestea, mereu făcea duș primul, fiindcă trebuia să ajungă la școală cu o oră înaintea mea. Apoi, părinții ne obligau pe amândoi să coborâm la micul dejun, timp în care mama ne întreba dacă ne-am făcut rugăciunea de dimineață, iar eu și Navid ne îndesam în gură câte o lingură cu cereale, pretinzând că am făcut-o, și mama își dădea ochii peste cap și ne cerea să avem grijă să ne spunem măcar rugăciunea de la amiază, iar noi mințeam că așa vom face, și mama ofta din greu, după care Navid pleca la școală. În scurt timp plecau și părinții la muncă, așa că, de obicei, casa îmi rămânea

la dispoziție pentru încă treizeci de minute bi-necuvântate, înainte să pornesc spre închisoarea mea.

Nu mă gândisem că această informație - pe care i-o împărtășisem lui Ocean când voise să mă conducă prima dată la școală cu mașina - ne va fi utilă în continuare.

Tocmai încuiasem ușa, când m-am întors și am dat cu ochii de Ocean. Stătea lângă mașina parcată în fața casei mele. Se uita la mine

.Nu-mi venea să cred.

A ridicat brațul, făcându-mi nesigur cu mâna. M-am îndreptat spre el, cu inima bătându-mi gata să-mi sară din piept, și m-am oprit în fața lui, ceea ce a părut să-l surprindă. Stătea sprijinit de mașină. Deodată, s-a ridicat. Și-a vârât mâinile în buzunare. A tras aer adânc în piept și a spus:

— Bună!

— Bună! l-am salutat.

Aerul era rece - geros chiar - și mirosea așa cum miroase mereu pentru mine orice dimineată devreme: a frunze moarte și a cești de cafea neterminate. Am observat că nu purta haină. Nu știam de când stă aici. Avea obraji rozalii și nasul înghețat. Ochii îi străluceau și mai tare în lumina dimineții: erau de un albastru și mai intens, cu irizații aurii.

Și atunci...

— Îmi pare atât de rău! am zis amândoi deodată.

Ocean a râs și s-a uitat în altă parte. Eu mă holbam la el.

— Vrei să chiulim împreună de la școală astăzi? mi-a propus în cele din urmă.

— Da, am zis. Da.

Mi-a zâmbit.

L-am urmărit conducând. I-am studiat profilul, curburile corpului. Îmi plăcea felul cum se mișca, felul cum atinge diverse lucruri, poziția demnă și naturală a capului. Părea că se simte bine în pielea lui, ceea ce îmi amintea de mersul lui, pe care îl adoram; se deplasa cu pași siguri și regulați. Felul în care se deplasa mă făcea să cred că nu-i trecuse niciodată prin minte, nici măcar

într-una dintre cele mai proaste zile ale lui, că ar putea fi un om rău. Îmi era clar că nu-i plăcea nimic legat de propria persoană. Ocean nu-și analiza propriile gânduri.

Nu se dădea niciodată de ceasul morții în privința faptelor lui și nu era niciodată suspicios față de alții. Nici măcar nu se jena, cum o făceam eu. Minte lui părea un tărâm extrem de pașnic. Lipsit de orice obstacole.

— Uau! a exclamat el, expirând ușor neregulat. Nu că vreau să îți interzic să te uiți la mine, dar felul în care mă studiezi îmi dă o stare de agitație.

M-am sprijinit de spătar, brusc ofensată.

— Scuze!

El s-a uitat la mine și a schițat un zâmbet.

— La ce te gândești?

— La tine, i-am zis.

Și dintr-odată ne-am oprit. Ocean a parcat pe o alee din fața unei case pe care nu am recunoscut-o, dar despre care eram aproape sigură că e casa lui.

— Nu te teme, mama nu e aici, mi-a spus, după ce a oprit motorul. Voiam doar să stăm de vorbă în tihnă și nu știam unde să te duc în altă parte, mi-a explicat, privindu-mă în ochi, și atunci m-a cuprins panica și totodată un sentiment de liniște.

— E în regulă?

Am dat din cap că da.

Ocean mi-a deschis ușa. Mi-a luat ghiozdanul, și l-a pus pe umăr și m-a condus spre casă. Era ușor neliniștit. Și eu la fel. Casa lui era destul de mare. Și drăguță. Îmi doream să fi observat mai multe când am intrat, dar dimineața fusese deja presărată cu momente

atât de intense, încât detaliile păreau zugrăvite în acuarele. Culori blânde, ușor estompate. Tot ce vedeam cu adevărat era chipul lui.

Și dormitorul.

Nu era un interior complicat. De fapt, aducea cu propriul meu dormitor. Avea un pat, un birou, un calculator. Biblioteca era plină, dar nu cu cărți, ci cu premii legate de activitatea lui de jucător de baschet. Erau două uși, ceea ce mă făcea să cred că avea propria baie și poate și o debara. Pereții erau albi. Covorul, moale.

Era drăguț. Și ordonat.

— Ce cameră curată ai! am exclamat.

— Da, păi, de fapt, speram că o să vii azi, așa că am făcut curat, mi-a mărturisit.

M-am uitat la el. Nu știam de ce sunt surprinsă. Era evident că plănuise să mă aducă azi aici. Să vorbească cu mine. Însă, când mi-l imaginam făcând curat în așteptarea posibilei mele vizite, îl adoram. Deodată mi-am dorit să știu ce făcuse. Ce strânsese. Voiam să știu cum arătase camera înainte să facă ordine.

În schimb, m-am așezat pe pat. Era mult mai mare decât patul meu. Pe de altă parte, el însuși era mai înalt decât mine. Patul meu l-ar fi strivit.

Ocean rămăsese în mijlocul camerei, uitându-se la mine, în timp ce eu analizam detaliile vieții lui. Totul era foarte simplu. Pilotă albă. Perne albe. Cadrul patului era făcut din lemn maro-închis.

— Hei, mi-a zis cu blândețe.

Am ridicat privirea.

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

—îmi pare atât de rău! mi-a zis. Pentru tot.

Mi-a povestit că mi-a citit jurnalul. Și-a cerut scuze iar și iar. Zicea că îi pare rău, îi pare rău, însă nu voise decât să afle ce se întâmplase cu mama lui - ce-mi spusese, de reușise să provoace toate astea -, fiindcă nu credea că eu o să-i povestesc vreodată. Mi-a zis că o întrebase pe mama lui de o mie de ori ce îmi spusese în ziua aceea și că ea refuzase să-i răspundă la întrebări, că îl respinsese complet. Dar, în timp ce încerca să afle asta din jurnalul meu, descoperise și altceva. Faptul că antrenorul lui mă agresase. Că țipase la mine. Și toate lucrurile oribile prin care trecusem la școală. Absolut toate.

—îmi pare tare rău! a repetat. îmi pare atât de rău că ți-au făcut asta! îmi pare rău că nu am știut! Aș vrea să-mi fi spus.

Eu am clătinat din cap, frământând pilota în mâini.

—Sincer, nu e vina ta, l-am liniștit. E vina mea. Eu sunt cea care a greșit.

— Cum? Nu...

—Ba da! l-am contrazis, privindu-l în ochi. N-ar fi trebuit să permit așa ceva. Ar fi trebuit să-ți spun ce mi-a zis mama ta. Doar că, nu știu, m-a făcut să mă simt ca o proastă, am continuat. Mi-a zis că nu ai bani ca să mergi la facultate, Ocean, și nu am putut să te fac să...

—Nu contează, m-a liniștit el. Găsesc eu o soluție. O să-l sun pe tata. O să fac un împrumut. Nu mai contează.

—îmi pare așa de rău! am repetat. îmi pare rău pentru tot!

—Nu-ți face griji. Serios. Mă descurc eu cumva.

—Dar ce o să faci acum? în legătură cu școala?

El a expirat greoi.

—Am o întrevedere într-o săptămână. Nu m-au exmatriculat oficial încă, dar sunt aproape sigur că o vor face. Până atunci, însă, sunt suspendat. S-ar putea să fiu nevoit să-mi continui școala în alt cartier.

—Serios? am zis, făcând ochii mari. Dumnezeuule!

—Da. Asta dacă nu reușesc să conving pe toată lumea la întrevedere că, de fapt, le-am făcut un serviciu când i-am spart nasul antrenorului. Cu toate că șansele sunt mici.

—Vai! am exclamat. îmi pare tare rău!

Să nu-ți pară! Mă bucur că l-am pocnit pe nemernic. Și așa face-o din nou, fără să stau pe gânduri. O clipă, am tăcut amândoi, uitându-ne unul la celălalt.

— Habar nu ai cât de mult mi-ai lipsit, a zis Ocean în cele din urmă.

— Ăăă, ba cred că am. Cred că așa câștiga întrecerea asta.

A râs încet, apoi s-a apropiat și s-a așezat pe pat, lângă mine. Picioarele mele nu atingeau podeau, dar ale lui da.

Deodată am devenit agitată. Nu mă mai aflasem așa de aproape de el de atâta vreme! Când m-a luat delicat de mână, am simțit că relația noastră se reînnoda, că era ca și cum inima îmi stătea din nou în loc, nervii îmi erau întinși la maximum, iar mintea mi se încetșoșă.

Tăceam amândoi. Nici măcar nu ne priveam. Ne uitam la mâinile noastre împreunate, în timp ce el îmi trasa desene în palmă, iar eu abia mai respiram, căci urmele lăsate de degetele lui păreau de foc pe pielea mea. Și atunci am observat că mâna dreaptă îi era vânătă. De fapt, articulațiile pumnului păreau distruse.

I-am atins cu blândețe pielea sfâșiată. Rănile abia începuseră să se vindece.

— Da, mi-a răspuns cu o voce încordată la întrebarea nerostită. Este... Ăăă, da.

— Te doare?

Ne-am privit. Stăteam atât de aproape unul de celălalt, încât, atunci când am ridicat capul, eram față în față la doar câțiva centimetri. Îi simțeam respirația

pe piele. Îi simțeam mirosul - parfumul lui discret, care părea numai și numai al lui...

— Da, a zis, clipind absent. Mă cam..., a inspirat el scurt, îmi pare rău, eu...

Mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat, m-a sărutat cu atâta pasiune, că deodată m-am simțit copleșită de sentimente așa de dureroase, încât am scos un sunet involuntar, de parcă aș fi plâns. Mintea mi se încetșoșă. Inima parcă îmi ieșea din piept. I-am pus mâna ușor pe mijloc, i-am atins spatele și am simțit că zidul din mine se sparge. Eram copleșită de îmbrățișarea lui, de căldura trupului lui, de tremurul corpului lui atunci când el s-a retras. Mi se părea că visez, că nu mai pot să gândesc. *Mi-a fost dor de tine. Dumnezeu! Ce dor mi-a fost de tine*, repeta întruna, apoi m-a sărutat din nou și, în vârtejul gândurilor, îi simțeam gustul ca pe o căldură pură. Ne-am oprit să ne tragem răsuflarea, agățându-ne unul de celălalt de parcă ne înecam, de parcă am fi rătăcit în derivă, abandonați în imensitatea de nedescris a oceanului.

— Te iubesc, am șoptit, lipindu-mi fruntea de a lui.

L-am simțit încordându-se.

— Regret că nu ți-am spus-o mai demult, am zis. Am vrut. Și-mi doresc să o fi făcut.

**Ocean nu a răspuns nimic.
Nici nu era nevoie. Se
agățase de trupul meu de
parcă nu ar fi vrut să-mi
mai dea drumul niciodată,**

de parcă de asta depindea viața lui. TREIZECI b1 OPT

Ceea ce ne-a despărțit în cele din urmă nu a fost ura.
Nu au fost nici rasiștii, nici tâmpiții aceia.

M-am mutat eu din nou.

Ocean și cu mine am avut parte de două luni și jumătate de fericire absolută până la începutul lui mai, când tata ne-a dat vestea că ne vom muta din oraș de îndată ce Navid va termina școala. Înainte de venirea lui iulie, aveam să plecăm.

Săptămânile care au mai rămas s-au scurs într-o dulce și înăbușită agonie. Până la urmă, Ocean nu a fost exmatriculat. Mama lui a angajat un avocat care să-i reprezinte la întrevvedere - schimbare care doar pe Ocean l-a luat prin surprindere -, și s-a dovedit că lumea îl plăcea foarte tare. Consiliul profesoral a hotărât să îl mai suspende o săptămână și apoi să pună capăt poveștii. Au încercat să-l convingă să se alăture din nou echipei de baschet, însă Ocean a refuzat. A zis că nu-și mai dorește să joace baschet la nivel de competiție. Din unele puncte de vedere, părea mult mai fericit.

Din altele, însă, nu era deloc.

Eram permanent conștienți de data despărțirii, care se apropia cu pași repezi, și petreceam cât de mult timp posibil împreună. Statutul meu social se schimbasesc enorm - și asta mai ales după ce se răspândise vestea că Ocean îi trăsese un pumn în față antrenorului din cauza mea -, așa că nimeni nu mai

îndrăzneală să clipească în prezența noastră și amândoi eram permanent uimiți și nedumeriți de ridicolul de nede- scris al vieții de liceu. Cu toate acestea, profitam cât puteam. Eram mai tot timpul absorbiți unul de celălalt, fericiți și triști deopotrivă.

Mama lui Ocean și-a dat seama că, alungându-mă din viața fiului ei nu făcuse decât să-i afecteze relația cu el, așa că, în cele din urmă, m-a acceptat. A încercat să se apropie de mine, dar nu prea îi ieșea. Era în regulă. Rămăsese la fel de ciudată, însă, pentru prima dată după multă vreme, se implica din nou activ în viața lui Ocean. De fapt, riscul ca fiul ei să fie exmatriculat a părut să declanșeze ceva în mintea ei; era mai surprinsă decât oricine altcineva că Ocean spărsese nasul cuiva cu bună știință și, dintr-odată, începuse să îl ia la întrebări. Voia să știe ce-i trece prin minte. Începuse să vină acasă la cină, să petreacă weekendul acolo, ceea ce-l făcea foarte fericit. Îi plăcea enorm să o aibă pe mama lui în preajmă.

Așa că am zâmbit. Și am mâncat salata de cartofi pe care ea mi-a oferit-o.

La școală, situația era în continuare ciudată. Lucrurile nu intraseră deodată în normal. Totuși, treptat, după multă introspecție, colegii mei au găsit puterea lăuntrică de a-mi vorbi și despre altceva în afară de breakdance și despre eșarfa de pe cap, așa că lucrurile au devenit amuzante și mai limpezi. Cu cât îi cunoșteam mai bine, cu atât îmi dădeam seama că noi, toți, nu eram decât o gașcă de idioți înspăimântați. Um-

blam prin întuneric, ne ciocneam unii de alții și ne
speriam din nimic.
Prin urmare, am început să aprind lumina

.Am încetat să mai privesc lumea ca pe o gloată. O hoardă. O mulțime fără chip. M-am străduit din răspuțeri să nu mai cred că știu ce gândesc ceilalți, mai ales înainte să le fi vorbit. Nu mă prea pricepeam la asta - și probabil că trebuia să exerseze tot restul vieții -, dar am încercat. Mă speria gândul că le făcusem altora ceea ce nu dorisem să mi se facă mie: făcusem afirmații cu privire la cine credeam eu că sunt și la cum își trăiau viața; și generalizasem tot timpul cu privire la ce credeam eu că gândesc.

Nu mai voiam să fiu genul acela de persoană.

Obosisem să mă tot concentrez asupra propriei furii. Obosisem să mă concentrez doar asupra amintirii unor persoane oribile și a lucrurilor îngrozitoare pe care mi le spusese și pe care mi le făcuseră. Obosisem de toate acestea. Îmi întunecaseră mintea prea mult! În plus, mă mutasem destul de des, încât să știu că timpul era trecător și limitat.

Nu eram dispusă să îl risipesc.

Pierdusem atâtea luni respingându-l pe Ocean, și zilnic mi-am dorit enorm să nu o fi făcut! Mi-am dorit să fi avut încredere în el mai de mult. Mi-am dorit să mă fi bucurat de fiecare oră petrecută împreună. Îmi doream așa de multe! Să facem atâtea împreună. Ocean mă ajutase să-mi doresc să descopăr toate persoanele bune din lume și să le păstrez aproape.

Poate că era de ajuns să știu că există cineva ca el în lume, mi-am zis. Poate că era suficient că drumurile ni se încrucișaseră și apoi se despărțiseră, lăsându-ne în urmă două persoane complet diferite. Poate că ajungea faptul că învățasem că dragostea este o armă

Poate că toate acestea erau de ajuns.

Ocean îmi insuflase speranța. Mă făcuse să cred din nou în oameni. Sinceritatea lui mă purificase, îmi alungase furia persistentă cu care mă alimentam de atâta vreme.

Ocean mă făcuse să-mi doresc să acord lumii o a doua şansă.

În după-amiaza aceea însorită, când mașinile noastre au pornit, el a rămas în mijlocul străzii. A stat acolo nemișcat și ne-a urmărit plecând, iar când, în cele din urmă, chipul lui a fost înghițit de distanța dintre noi, m-am întors la loc în scaunul meu. Și am încercat să mă încurajez când am simțit că îmi cedează inima.

Telefonul a bâzâit.
să nu renun(i la mine, mi-a scris.

[illegible][illegible]

MDDescrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **MAFI, TAHEREH**

Oceanul care ne desparte / Tahereh Mafi; trad, din lb. engleză:
Clara Georgescu. - București: Corint Books, 2019 ISBN 978-606-
793-646-9

¹ „Mersul crabului” (n. tr.).

¹ Dansator, respectiv dansatoare de breakdance (n. tr.).